

12

ДИЙН КУНЦ

ЕДИНСТВЕНИЯТ
ОЦЕЛЯВА

Дийн Кунц

Единственият оцелял

Небето е бездънно, небето тъне в мрак.
Звездите примигват като пламъчета в здрач.
Вдигна ли очи, обзема ме страх –
дали всичко, което имаме, е звезден прах
В този самотен свят, изпълнен с тревога,
със студени, мъртви звезди, отвъд които да
погледна не мога?
Има ли смисъл да се смея или сълзи да проливам,
да спя, да бленувам,
да спазвам обещания или да пророкувам...
И все пак нощем отново се вирам
В ясното, но загадъчно небе,
което като купол над нас е, студен като камък.
Там ли си, Господи? Или си ни забравил?

ПЪРВА ЧАСТ ИЗГУБЕНА ЗАВИНАГИ

ГЛАВА 1

В два и половина сутринта Джо Карпентър се събуди и притиснал възглавницата към гърдите си, извика в тъмнината името на мъртвата си съпруга. От съня го изтръгна собственият му глас, изпълнен със страдание и безпокойство. Съновиденията не го напуснаха веднага, а избледняха като вибриращ воал от прах, който пада от срутваща се от земетресение къща.

Осъзна, че Мишел не е в прегръдките му, ала все пак продължи да притиска възглавницата към себе си. Беше се събудил, усещайки аромата на косата ѝ. Страхуваше се, че ако се раздвижи, споменът ще изчезне и ще остане само неприятната миризма на неговата пот.

Лежеше неподвижно, но не успя да задържи спомена в цялата му яркост. Ароматът се изплъзна като политащ към небето балон.

Съкрушен, той стана и отиде до прозореца. Матракът, който използваше вместо легло, бе единствената мебел в стаята, ето защо не се безпокоеше, че може да се спъне в мрака.

Апартаментът се състоеше от една голяма стая, кухничка, килер и тясна баня, и беше разположен над гараж за две коли в Лоръл Каньон. След като продаде къщата в Студио Сити, той не беше взел никакви мебели със себе си, защото мъртвите нямат нужда от такива удобства. Беше дошъл тук да умре.

От десет месеца плащаше наем и чакаше утрото, когато няма да се събуди.

От прозореца се откриваше изглед към извисяващия се каньон и наъбнените тъмни очертания на вечнозелените растения и евкалипти. На запад сребрилата луна проблесваше през дърветата, сякаш отправяше послание иззад неприветливата гора.

Беше изненадан, че след толкова време все още не е мъртъв. Нито пък беше жив. Беше между живота и смъртта. Беше изминал половината от пътя, който беше поел. Трябваше да намери смъртта си, защото за него нямаше връщане назад.

След като извади бутилка ледена бира от хладилника, се върна при

легло и седна с гръб към стената.

Бира в два и половина сутринта. Постепенно пропадеше.

Искаше му се да има сили да се напие до смърт. Ако можеше да избяга от заобикалящия го свят и да изпадне в сковаващо алкохолно опиянение, сигурно нямаше да се тревожи колко дълго ще бъде пътуването към смъртта. Ако се напиеше, това щеше да заличи безвъзвратно неговите спомени, независимо че бяха свети за него.

Освен слабите лунни проблясъци, проникващи през дърветата, единствената светлина в стаята идваше от светещите бутони на телефона, поставен на пода.

Познаваше само един човек, с когото можеше да разговаря откровенно за отчаянието си по всяко време на деня и нощта. Въпреки че беше едва на трийсет и седем, майка му и баща му отдавна бяха починали. Нямаше братя или сестри. Приятелите му се бяха опитали да го утешат след катастрофата, но за него беше прекалено болезнено да говори за случилото се и той ги беше отблъснал толкова агресивно, че беше обидил повечето от тях.

Взе телефона, постави го на скута си и се обади на майката на Мишел – Бет Макей.

Във Върджиния, на почти пет хиляди километра от него, тя вдигна слушалката при първото позвъняване.

– Джо?

– Събудих ли те?

– Познаваш ме – рано си лягам и ставам преди зазоряване.

– А Хенри? – Хенри беше съпругът ѝ.

– Той сигурно ще спи непробудно дори в деня на Страшния съд – каза тя, но по гласа ѝ личеше колко е привързана към него.

Беше любезна и нежна жена, която беше изпълнена със състрадание към Джо дори когато преживяваше собствената си загуба. Тя притежаваше необикновена сила.

На погребението и Джо, и Хенри потърсиха опора в нея, и за тях тя беше като скала. Няколко часа по-късно обаче, около полунощ, Джо я откри във вътрешния двор зад къщата в Студио Сити. Прегърбена като стара бабичка, изтерзана от мъка, тя седеше по пижама на люлеещия се стол и заглушаваше своите ридания с възглавница, като се опитваше да не безпокои съпруга си и зет си. Джо седна до нея, но тя не търсеше съчувствие. Стресна се от неговото докосване. Нервите ѝ бяха опънати до крайност от мъката и прошепнатите съчувствени думи ѝ се струваха като вик, а нежното докосване сякаш я изгаряше като нагорещена ютия.

Тъй като Джо не искаше да я остави сама, взе мрежата и се зае да събира изпадалите листа, плуващи по повърхността на басейна, без дори да вижда какво прави. Продължи така, докато накрая върху водната повърхност останаха само отраженията на студените равнодушни звезди. Накрая, като изплака всичките си сълзи, Бет стана, дойде при него и помоли да ѝ даде мрежата. Придружи го нагоре по стълбите и го зави в леглото така, като че ли беше дете. За пръв път от много време той спа дълбоко.

Унесен в спомени, Джо остави на пода бутилката и промълви:

– Вече се зазорява при теб, нали, Бет?

– Съвсем малко остава до разсъмване.

– Сигурно седиш на масата в кухнята и гледаш през големия прозорец. Небето красиво ли е?

– На запад все още е черно, над града е с цвят на индиго, а далеч на изток е обагрено в розово и кораловочервено, и сапфирено като японско ветрило.

Джо ѝ се обаждаше редовно не само заради силата, която тя му даваше, но и защото обичаше да я слуша как говори. Особеният тембър на нейния глас и мекият акцент, характерен за Върджиния, му напомняха на Мишел.

– Когато вдигна телефона, произнесе моето име – каза той.

– Кой друг можеше да бъде, скъпи?

– Нима аз съм единственият, който звъни толкова рано?

– Понякога и други се обаждат. Но тази сутрин... можеше да бъдеш само ти.

Преди една година на този ден се беше случило най-лошото, което завинаги беше променило живота им. Сега беше първата годишнина от деня на тяхната загуба.

– Надявам се, че се храниш по-добре, Джо. Продължаваш ли да отслабваш?

– Не – излъга той.

През последната година постепенно беше станал толкова безразличен към храненето, че от три месеца беше започнал да отслабва. Досега беше свалил десет килограма.

– Горещ ли ще бъде денят във Върджиния? – попита той.

– Отсега е ужасно горещо и влажно. Има облаци, но не се очаква да вали. Облаците на изток са озарени от слънцето и около тях небето е със златисторозов цвят. Слънцето вече е станало от леглото и всеки момент ще се появи.

– Сякаш не е минала цяла година, нали, Бет?

– Да. Но понякога ми се струва, че са минали хиляди години.
– Толкова много ми липсват – каза той. – Без тях съм загубен.
– Джо, скъпи, с Хенри много те обичаме. Ти си ни като син.
– Знам. И аз много ви обичам, но това не е достатъчно, Бет, не е достатъчно. – Въздъхна дълбоко и добави: – Тази година беше ад. Не мога да преживея още един подобен период.
– С времето нещата ще се подобрят.
– Боя се, че няма. Страх ме е. За нищо не ставам, когато съм сам, Бет.

– Мислил ли си да се върнеш на работа, Джо?

Преди катастрофата той беше криминален репортер в „Лос Анджелис Поуст“. Неговото време като журналист беше минало.

– Не мога да понасям гледката на трупове, Бет.

Той не беше в състояние да погледне застрелян човек или жертва на катастрофа, независимо от възрастта или пола на жертвата, без да види Мишел, Криси или Нина да лежат пред него окървавени и обезобразени.

– Можеш да избереш и други теми. Ти си добър журналист, Джо. Напиши някоя интересна история. Имаш нужда да работиш, да правиш нещо, което ще те накара да се почувстваш отново полезен.

– Не живея пълноценно, когато съм сам. Просто искам да бъда с Мишел. Искам да съм с Криси и Нина.

– Един ден ще бъдеш с тях – отговори тя, защото независимо от всичко беше вярваща.

– Искам да съм с тях сега.

– Не говори така, Джо.

Той не притежаваше куража да сложи край на живота си, защото нямаше представа какво идва след този свят. Не вярваше, че ще намери жена си и дъщерите си в царството на светлината и добрите духове. Напоследък, като се заглеждаше в нощното небе, виждаше само далечни звезди в една безсмислена пустота, но за него беше непоносимо да изкаже на глас съмнението си в смисъла на живота, защото това означаваше да приеме, че Мишел и момичетата също са живели напразно.

– Всички сме на този свят с някаква цел – каза Бет.

– Те бяха моята цел. Вече ги няма.

– Тогава има друго нещо, заради което съществуваш. И сега трябва си намериш работа. Съществува причина още да си на този свят.

– Не е вярно – промълви той. – Опиши ми небето, Бет.

След известно колебание тя каза:

– Облаците на изток вече не са позлатени от първите лъчи на слънцето. Розовото също е изчезнало. Приличат на бели вълма, които са като филигран на фона на синьото небе.

Джо слушаше как тя описва утрото в другия край на континента. Спомена и за светулките, които със съпруга ѝ бяха гледали от верандата предишната нощ. В Южна Калифорния нямаше светулки, но Джо ги помнеше от детството си в Пенсилвания. Говориха си и за градината на Хенри, а след известно време на Джо му се доспа.

Последните думи на Бет към него бяха:

– Тук напълно се развидели. Утрото минава покрай нас и ни показва пътя, Джоуи. Дай му шанс, утрото ще ти даде причината, от която се нуждаеш, ще ти покаже целта.

След като затвори телефона, той се излегна и се загледа в прозореца. Луната беше залязла, навън цареше непрогледен мрак.

Когато отново заспа, сънува, че го заплашва невидима, неопределена опасност, която придобиваше застрашителни размери.

ГЛАВА 2

По-късно през деня, докато пътуваше с колата си за Санта Моника, Джо Карпентър получи пристъп на задух. Стоманени обръчи стегнаха гърдите му и той едва си поемаше дъх. Когато вдигна едната си ръка от волана, пръстите му трепереха като на парализиран старец.

Почувства се така, като че ли пада от голяма височина, сякаш неговата хонда беше излязла от магистралата и летеше към дъното на бездънна пропаст. Шосето се простираше непокътнато пред него и гумите свиреха по асфалта, но той не можеше да си възвърне чувството за стабилност.

Усещането за пропадане нарастваше така силно и страховито, че Джо отпусна педала за газта и натисна спирачките.

Изсвириха клаксони и изскърцаха спирачки, докато останалите превозни средства се нагодят към внезапното намаляване на скоростта. Докато колите и камионите профучаваха покрай хондата, шофьорите го изглеждаха свирепи, ругаеха го или пък правеха неприлични жестове. Това беше великият Лос Анджелис в епохата на промените, градът на прага на Страшния съд, който жадуваше за апокалипсиса и където една непреднамерена обида или едно неумишлено прегрешение можеше да доведе до убийство.

Усещането за пропадане не отслабна. Стомахът на Джо се преобърна, сякаш се намираще във влакче на ужасите, което рязко се спуска по отвесни релси. Макар че беше сам в колата, чуваше виковете на хората във влакчето отначало слаби, а след това и по-силни. Не бяха крясъци на любители на силни усещания в увеселителен парк, а викове на истинско страдание.

Сякаш отстрани той слушаше себе си да шепти:

– Не, не, не, не.

Пролуката, която за кратко се отвори в движението, му позволи да отбие встрани. Банкетът на автомагистралата беше тесен. Той спря колкото е възможно по-близо до предпазната ограда, над която избуялите храсталаци се люлееха като голяма надигаща се зелена вълна, но не изключи двигателя. Макар че беше облян в пот, все още се нуждаеше от студения въздух на климатичната инсталация, за да може да диша. Натискът върху гърдите му се усили. Всеки път, когато си поемеше дъх на пресекулки, полагаше изключителни усилия, а докато издишваше горещия въздух, хрипеше.

Въпреки че въздухът в колата беше чист, Джо усети миризма на дим. Дори почувства неговия вкус – остра смесица от горящ петрол, топяща се пластмаса, запален найлон и обгорен метал.

Когато погледът му се спря върху гъстата шума и тъмночервените цветове на олеандъра, които се допираха до стъклото от дясната страна на колата, въображението му ги превърна в носещи се на талози облаци от напоен с петрол въздух. Прозорецът се превърна в правоъгълен иллюминатор с дебело двойно стъкло.

Щеше да си помисли, че полудява, ако през последната година не беше получил няколко подобни пристъпи. Макар че понякога се чувстваше добре в продължение на две седмици и повече, често се случваше да изтърпи по три пристъпа на ден, всеки от които продължаваше между десет минути и половин час.

Беше ходил на терапевт. Препоръките, които му бяха дадени, не помогнаха.

Неговият личен лекар му предписа успокоителни. Джо не изпълни рецептата. Единственото му желание бе да чувства болката.

Затвори очи и закри лице с ледените си ръце опитвайки да се овладее, но катастрофата продължи да се разкрива около него. Усещането за падане се усилваше. Миризмата на дим ставаше по-остра. Виковете на въображаемите пътници ставаха все по-пронизителни.

Всичко се разтесе. Ужасяващ трясък и дрънчене на метал се

съпровождаха от тресене, тресене, тресене.

– Моля – стенеше той.

Без да отвори очи, свали ръце от лицето си. Сви юмруци.

След миг малките ръчички на изплашени деца се вкопчиха в дланите му и той ги стисна здраво.

Децата, разбира се, не бяха в колата, а на местата си в обречения самолет. Мислено Джо се връщаше към катастрофата на полет 353. Докато траеше пристъпът, той беше едновременно на две места: в действителния свят на хондата и на самолета Боинг-747, който падаше от тъмното нощно небе към поляна, нещащаваща като метал.

Мишел е седяла между децата. Нейните ръце, а не тези на Джо, бяха стиснали здраво Криси и Нина в последните минути на невъобразимия им ужас.

Тресенето се усилва, пространството се изпълва с летящи предмети. Книги, преносими компютри, джобни калкулатори, кухненски прибори и ястия – понеже няколко пътника не са довършили обяда си. Пластмасови чаши, бутилки за еднократна употреба, моливи и химикалки се носят из кабината на самолета.

Докато се задавяла от дима, Мишел сигурно е казала на децата да наведат главите си, за да ги защитят.

„Наведете глави!“

Тези любими лица. Седемгодишната Криси имаше същите високи скули и ясни зелени очи като майка си. Джо никога нямаше да забрави радостта, която греиваше в очите на малката, когато имаше урок по балет, или съсредоточения ѝ поглед, когато вдигаше бухалката за бейзбол в очакване на топката. Нина, която беше само на четири години, чипоносо дребосъче със сини като сапфир очи, сбръчкваше по свой начин личицето си в неподправено възхищение, видеше ли куче или котка. Животните я привличаха, както и тя ги привличаше, сякаш беше превъплъщение на свети Франциск Асизки – сравнението не беше пресилено, ако човек видеше как тя се втренчва с любов и почуда дори и в грозния гушер в малките ѝ шепи.

„Наведете глави!“

В този съвет е надеждата, че ще оцелеят и че най-лошото, което може да им се случи, е лицата им да бъдат обезобразени от падащ лаптоп или счупени стъкла.

Страховитата турбуленция се засилва. Тъгълът на падане се увеличава до такава степен, че приковава Джо на мястото му и той не можеше да се наведе, за да пази лицето си.

Може би кислородните маски са паднали или поради повреда не се е задействал механизмът. Той не знаеше дали Мишел, Криси и Нина са се задушили.

Димът е много гъст в салона за пътниците. Всички изпитват такава клаустрофобия, сякаш се намират в минна галерия.

Огнени пламъци се извиват като змии. Страхът от падането на самолета се съчетава с ужаса от избухналия пожар.

Натискът се усилва, самолетът се разтърсва от вибрациите. Крилата сякаш всеки миг ще се откъснат. Стоманеният корпус стене като звяр в предсмъртна агония.

На Мишел, Криси и малката Нина им се струва, че самолетът ще се разпадне и те ще бъдат изхвърлени в черното небе далече една от друга, ще полетят към смъртта си всяка в своята седалка и ще бъдат ужасяващо самотни в момента на удара.

Огромният боинг е истинско чудо на техниката, блестящо замислен и безупречно конструиран. Независимо от загадъчната хидравлична повреда, която го прави неуправляем, крилата не се откъсват и корпусът не се разпада. Мощните двигатели продължават да работят, докато машината шеметно пада към земята.

В един момент Мишел разбира, че всичко е загубено и че смъртта е неизбежна. С характерния си кураж и себеотрицание тя мисли само за децата, мъчи се да ги успокои и да ги отвлече от мисълта за смъртта. Прегръща Нина и макар димът да я задушаваше, изкрещява:

– Всичко е наред, скъпа, ние сме заедно, обичам те, дръж се за мама, обичам те, ти си най-доброто момиче.

Докато самолетът пори тъмната нощ, тя не се паникьосва, търси начин да успокои и Криси:

– Всичко е наред, аз съм с вас, скъпа, дръж ръката ми. Толкова много те обичам, толкова се гордея с теб, ние сме заедно, всичко е наред, винаги ще бъдем заедно.

Джо чуваше гласа на Мишел, сякаш и самият той се намираще в кабината на боинга. Отчаяно искаше да вярва, че дъщерите му са получили утеха от една изключителна жена, каквато беше майка им. Че последното, което са чули, е бил гласът на Мишел, която им е казвала колко много ги обича.

Самолетът се забива в земята. Разнася се оглушителен гръм, който подплашва птиците и стряска фермерите от близките стопанства.

В хондата Джо Карпентър нададе приглушен вик и се преви, сякаш го бяха ударили в гърдите.

В момента на удара самолетът експлодира и се превръща, в огнено кълбо. Оранжевите пламъци унищожават всичко по пътя си. Загиват триста и тридесет души... няма оцелели.

Животът на Мишел, която беше научила Джо Карпентър на всичко, което той знаеше за любовта и състраданието, е прекъснат като че някой е духнал пламъчето на свещ. Криси, седемгодишната балерина и бейзболистка, никога повече няма да прави пирует или да тича към базите. А ако животните имат същата психическа връзка с Нина, каквато тя имаше с тях, то в тази студена нощ поляните и горските хълмове са се изпълнили с малки същества, които са треперили от страх.

Джо Карпентър беше единственият оцелял от своето семейство.

Ако той беше пътувал със самолета, щяха да го идентифицират по зъбните му снимки и по пръстовите отпечатьци.

Тези внезапни връщания към катастрофата не бяха спомени, а картини, рисувани от неговото въображение, които често се появяваха в съня му. Понякога бяха съпроводени от пристъпи на задух и паника. Измъчван от чувството за вина, че не е загинал със съпругата и с децата си, Джо се самоизтезаваше, опитвайки се да преживее ужаса, който сигурно те бяха преживели.

Но въображаемите пътувания в летящия към земята самолет не му донасяха изцелителното въздействие, за което той копнееше. Всеки кошмар и всеки пристъп му действаха като сол върху отворена рана.

Отвори очи и се загледа в потока от коли, които преминаваха покрай него. Можеше да слезе от колата и да се хвърли под някой камион.

Остана в колата не защото се страхуваше да умре, а поради причини, които не бяха ясни дори на него. Може би чувстваше необходимост да се наказва, като продължи да живее.

Олеандровите храсталаци се полюшваха от въздушната струя, причинена от преминаващите коли и камиони. Драскаха стъклото и звукът беше като мрачен шепот на безпомощни и отчаяни гласове.

Той вече не трепереше.

Потта по лицето му започна да изсъхва от студения въздух, лъхаш от отворите на таблото.

Вече не го измъчваше усещането за падане. Беше стигнал дъното.

Сред леката мъгла от смога колите проблесваха като миражи и отиваха на запад към океана, където въздухът бе по-чист. Джо изчака пролука в движението, изкара колата на магистралата и отново се отправи към края на континента.

ГЛАВА 3

Пясъкът беше ослепително бял под блясъка на августовското слънце. Зелените океански вълни прииждаха, носеха прохлада и разпръскваха миниатюрни раковини и черупки по брега.

Плажът в Санта Моника беше претъпкан с хора, които правеха слънчеви бани, забавляваха се с различни игри или обядваха, седнали върху одеяла и хавлии.

Докато Джо вървеше по брега, няколко души любопитно го изгледаха, защото не беше облечен като за плаж. Носеше бяла тениска, жълтеникавокафяви панталони и маратонки на бос крак. Не беше дошъл да си прави слънчеви бани или да плува в океана.

На брега, където се разбиваха вълните, играеха деца, но Джо не можеше да ги гледа. Техният смях, техните викове й възгласи на възхищение опъваха нервите му и пораждаха в него необясним гняв.

Продължи да върви на север, като се заглеждаше в голите хълмове на Малибу отвъд залива Санта Моника. Най-накрая намери място, където имаше по-малко хора. Постла си кърпата, седна с лице към океана и взе бутилка бира от хладилната чанта, която предвидливо бе взел.

Ако притежаваше къща на скала, надвиснала над океана, щеше да се самоубие, като се хвърли във водата. Постоянният шум от прибоя, неумолимостта на озаряваните от слънцето и луната прииждащи големи пенести вълни и гладката повърхност в далечината не му донесоха мир и спокойствие, а жадувано вцепенение.

Ритъмът на океана беше единственото, което той винаги бе очаквал да научи за вечността и за Бога.

Ако изписе няколко бири и позволи на изцелителния океан да го пречисти, може би ще събере сили да отиде на гробищата. Да стъпи върху земята, където бяха погребани жена му и дъщерите му. Да докосне камъка, върху който бяха изписани имената им.

На този ден от годината той имаше дълг да почете паметта на мъртвите.

От север се зададоха две невероятно слаби момчета тийнейджъри, които носеха провиснали, ниско изрязани бански. Бавно минаха по плажа и спряха близо до Джо. Едното беше с дълга коса, вързана на опашка, а другото беше късо подстригано. И двамата бяха почернели от слънцето. Те се обърнаха с гръб към него и с лице към океана, заставайки пред погледа му.

Докато Джо се канеше да ги помоли да се дръпнат, за да не стоят точно пред него, дългокосият каза:

– Имаш ли трева?

Джо не отговори, защото отначало си помисли, че момчето говори на приятеля си.

– Имаш ли трева? – попита отново момчето, като продължаваше да гледа към океана.

– Нямам нищо освен бира – каза нетърпеливо Джо, като повдигна слънчевите си очила, за да ги огледа по-добре.

– Добре – каза момчето с късата коса, – защото едни приятелчета те наблюдават и мислят, че имаш нещо интересно за продан.

– Къде са?

– Не поглеждай към тях сега – каза момчето с дългата коса. – Изчакай, докато се отдалечим на известно разстояние. Забелязахме, че те наблюдават. Смърдят на ченгета така гадно, че съм изненадан, че не си ги усетил.

Другият каза:

– Те са на сто и петдесет метра на юг оттук, близо до кулата на спасителите. Двама виетнамци с хавайски ризи, приличащи на свещеници в отпуск.

– Единият има бинокъл, а другият – радиостанция.

Объркан, Джо сложи отново слънчевите си очила и каза:

– Благодаря.

– Ей, човече – каза дългокосият, – правим го като за приятел. Мразим тези самодоволни глупаци.

С nihilistic язвителност, която звучеше абсурдно, защото идваше от млад човек, другото момче каза:

– Майната ѝ на системата.

Момчетата се отдалечиха и продължиха да вървят на юг по плажа, като заглеждаха момичетата. Джо така и не можа да види добре лицата им.

Няколко минути по-късно, след като изпи първата си бира, той се обърна, отвори капака на хладилната чанта, сложи вътре празната кутия и погледна равнодушно назад към брега. Двама мъже с хавайски ризи стояха в сянката на кулата на спасителите.

По-високият от двамата, облечен с риза в преобладаващо зелено и бели памучни панталони, наблюдаваше Джо през бинокъл. Тъй като внимаваше да не бъде забелязан, той хладнокръвно обърна бинокъла си на юг, сякаш не се интересуваше от Джо, а от група тийнейджърки по

бикини.

По-дребният мъж носеше риза в червено и оранжево, и жълтеникавокафяви панталони с навити маншети. Беше бос, а обувките и чорапите си държеше в ръка.

В другата ръка, която беше отпусната надолу, държеше някакъв предмет, който можеше да е или малко радио, или касетофон с компакт-дисково устройство. Не беше изключено да е радиостанция.

Високият беше много почернял, с руса коса, избеляла от слънцето, а по-ниският беше със светла кожа – нещо нехарактерно за плажовете.

Джо отвори още една бира и докато поглъщаше ароматната и пенлива течност, която се лееше от кутията, отново се обърна към океана.

Макар че никой от двамата мъже не приличаше на човек, който е напуснал къщата си тази сутрин с намерението да отиде на плаж, те не изглеждаха по-странно на това място от Джо. Момчетата му казаха, че двамата, които го наблюдаваха, смърдяха на ченгета, но Джо, който от четиринайсет години беше криминален репортер, не ги беше усетил.

Във всеки случай нямаше причина, поради която полицията да се интересува от него. При така бързо увеличаващия се процент на убийствата, при всекидневните отвлечения и изнасилвания, които бяха станали така чести, както и любовните истории, и при обирите, които бяха толкова разпространени, че изглеждаше сякаш едната половина от населението крадеше от другата, ченгетата едва ли щяха да си губят времето да го тормозят за това, че пие алкохол на обществен плаж.

Откъм далечния пристан на север високо в небето безшумно летяха три чайки, като в началото се движеха успоредно на брега, а след това се извисиха над трептящия от светлина залив и се зареяха в небето.

Джо отново погледна към кулата на спасителите. Двамата мъже не бяха там.

После пак се обърна към океана.

Прииждащите вълни се разбиваха и оставяха остатъци от пяна на пясъка. Джо наблюдаваше вълните както готов на всичко пациент гледа предмета, който лекуващият го хипнотизатор люлее.

Този път обаче гледката на прилива не го хипнотизираше и той не можеше да успокои изтерзаното си съзнание. Подобно на влиянието, което оказва една планета върху своя спътник, така и календарът привличаше Джо към своята орбита и той не можеше да не се връща в мислите си към датата: 15 август, 15 август, 15 август. Тази първа годишнина от катастрофата имаше непреодолима гравитация, която го смазваше и го връщаше в спомените му към това, което беше загубил.

След разследването на катастрофата и щателното описание на органичните и неорганичните остатъци му предадоха останките на жена му и децата му. Запечатаните ковчези бяха като за пеленачета. Той ги прие с чувството, че става притежател на свещените останки на светци.

Макар да разбираше, че последиците от катастрофата на самолета бяха унищожителни и знаеше, че през отломките е преминал безпощаден огън, му се струваше странно, че физическите останки на Мишел и момичетата бяха толкова малки. Те бяха имали такова значително присъствие в неговия живот.

Без тях светът му се струваше чужд и враждебен. Той не чувстваше, че принадлежи на този свят. Имаше дни, когато планетата правеше своето двадесет и четири часово завъртане около слънцето, но Джо не можеше да се завърти така, че да се нагоди към живота. Определено този ден беше един от тях.

След като изпи и втора бира „Корс“, сложи празната кутия в хладилната чанта. Все още не беше готов да тръгне към гробищата, но имаше нужда да посети най-близката обществена тоалетна.

Изправи се, обърна се и съзря високия рус мъж със зелената хавайска риза. Този път не гледаше през бинокъла и се намираще не от южната страна на кулата на спасителите, а седеше сам на пясъка от северната ѝ страна, на около осемнайсет-двайсет метра от нея. За да се скрие от Джо, мъжът беше заел позиция между две млади двойки, които седяха върху хавлиени кърпи, и мексиканско семейство, което беше преградило своята територия със сгъваеми столове и два големи плажни чадъра на жълти райета. Джо небрежно огледа плажа. По-ниското от двете евентуални ченгета, което носеше червена риза, не се виждаше.

Онзи със зелената риза старателно избягваше да гледа към Джо. Закри с длан дясното си ухо, сякаш иска да заглуши музиката от транзисторите на курортистите, за да се съсредоточи върху нещо, което искаше да чуе.

На Джо му се струваше, че устните на мъжа се движат, но разстоянието беше голямо и той не можеше да бъде сигурен в това. Изглеждаше, че предполагаемото ченге говори с изчезналия си събеседник.

Като остави кърпата и хладилната чанта на плажа, Джо тръгна към обществените тоалетни. Не беше необходимо да поглежда назад, за да разбере, че мъжът със зелената хавайска риза го наблюдава.

След като размисли, реши, че дори в тези времена да се натрякаш до козирката на плажа все пак беше противозаконно. В края на краищата едно общество с такава търпимост към корупцията и жестокостта

имаше нужда ожесточено да критикува дребните нарушения, за да се убеждава, че все още има закони.

Близко до кея се бяха събрали още повече хора, откакто Джо беше дошъл на плажа. В увеселителния център тракаше влакчето. Пътниците крещяха.

След като влезе в пълната с хора тоалетна, Джо свали слънчевите си очила.

В мъжката тоалетна вонеше на урина и дезинфекционни препарати. В средата на пода между клозетите и мивките се движеше в кръг огромна полужива хлебарка, загубила всякакво чувство за ориентация. Всички я избягваха – някои с развеселеност, други с отвращение или безразличие.

Джо използва тоалетната и докато миеше ръцете си, огледа останалите мъже в огледалото, търсейки човек, когото да помоли да провери дали мъжете с хавайските ризи стоят отвън и го чакат. Спря се на дългокосо четиринайсетгодишно момче по бански и сандали.

Когато момчето отиде при уреда, от който се взимат хартиените кърпи, Джо го последва, взе няколко кърпи веднага след него и каза:

– Навън може да има двама типа, сигурно ченгета, които се мотаят и ме чакат.

Момчето срещна погледа му, но нищо не каза, а продължи да бърше ръцете си с хартиените кърпи.

Джо му каза:

– Ще ти дам двама зелени, за да разузнаеш къде са, после да се върнеш и да ми кажеш.

Под окото на момчето имаше синина, а погледът му беше пронизителен и остър.

– Трийсет.

Джо не си спомняше да е гледал така нагло и предизвикателно в очите на възрастните, когато самият той е бил на четиринайсет. Ако към него се приближеше непознат човек с подобно предложение, щеше да поклати глава и бързо да избяга.

– Петнайсет сега и петнайсет, когато се върна – каза хлапакът.

Като смачка хартиените кърпи и ги изхвърли в кофата за отпадъци, Джо му отговори:

– Десет сега и двама, когато се върнеш.

– Дадено.

Докато вадеше портфейла си, Джо каза:

– Единият е висок около метър и осемдесет и пет, почернял, с руса коса и е облечен със зелена хавайска риза. Другият може би е висок метър и седемдесет и пет, с оредяла кестенява коса, със светла кожа и е облечен с червено-оранжева хавайска риза.

Момчето взе десетдоларовата банкнота, без да свали очи от Джо.

– Може би искаш да ми скроиш номер? Навън може би няма никой като тези, които ми описа, а когато се върна, искаш да вляза с теб в един от тези кенефи, за да си взема двайсетарката.

Джо се смути не защото го подозираха, че е педофил, а заради момчето, което беше израснало във време и място, където от него се изискваше на тази възраст да знае толкова много за живота на улицата.

– Няма измама.

– Защото аз не правя такива неща.

– Разбрах.

Поне част от мъжете в тоалетната трябваше да са чули за сделката, но никой не даде вид, че се интересува.

Сега беше модерен девизът „живей и остави другите да живеят“.

Когато момчето понечи да тръгне, Джо му каза:

– Те няма да чакат точно отпред, където лесно могат да бъдат забелязани. Ще бъдат на известно разстояние, откъдето лесно могат да виждат това място, но самите те трудно да бъдат забелязани.

Без да отговори, хлапакът тръгна към вратата, като тропаше със сандалите по плочките на тоалетната.

– Ти взимаш моите десет долара, но ако не се върнеш – предупреди го Джо, – ще те намеря и ще ти хвърля един пердах.

– О'кей, разбрах – каза презрително момчето и изчезна.

Джо се върна при ръждясалите мивки и отново изми ръцете си, за да не изглежда, че се бави умишлено.

Трима младежи, всичките на около двайсет години, се бяха събрали и наблюдаваха полусмачканата хлебарка, която продължаваше да пълзи в кръг по пода на тоалетната. Тримата държаха пачки долари и се обзалагаха с каква скорост ще направи всяка обиколка.

Джо се наведе над мивката и наплиска лицето си със студена вода. Водата имаше стипчив вкус и миришеше на хлор, но всяко усещане за чистота, което препаратът даваше, се неутрализираше от смрад, идваща от открития отводнителен канал.

Сградата не се проветряваше добре. Застоялият въздух беше по-горещ от въздуха навън и беше пропит със смрад на урина, пот и

дезинфекционни средства и тази воня беше толкова силна, че беше започнало да му се гади.

Изглежда, че на момчето му беше необходимо повече време.

Джо се наплиска още веднъж с вода и се втрени в напуканото огледало. Независимо от тена, който беше добил през последния час, не изглеждаше добре. Очите му бяха сиви, каквито винаги са били. Някога обаче те бяха яркосиви като лъскава стомана или индулиновосиньо, а сега бяха пепеляви и бялото им беше кръвясало.

Междувременно към обзалагащите се за хлебарката се беше присъединил четвърти. Беше на около петдесет и пет, трийсетина години по-стар от другите, но се опитваше да бъде един от тях, като не им отстъпваше в ентузиазма, с който те проявяваха безсмислена жестокост. Комарджиите пречеа на хората, които влизаха и излизаха. Те ставаха все по-буйни, като се смееха на конвулсивните движения на буболечката и я окуражаваха, сякаш се провеждаше конно надбягване:

– Давай! Давай!

Те шумно спореха дали нейните потрепващи пипалца бяха част от системата ѝ за ориентация или средства, с които откриваше миризмата на храна и други хлебарки, нетърпеливи да се съвкупляват.

Като се опитваше да заглуши гласовете на шумната компания, Джо се погледна в огледалото, като се питаше какви бяха неговите мотиви, когато изпрати момчето да открие мъжете с хавайските ризи. Ако те провеждаха полицейско наблюдение, вероятно го бяха сбъркали с някой друг. Скоро щяха да открият грешката си и никога повече нямаше да ги види. Нямаше основателна причина да се изправи срещу тях или да събира информация за тях.

Беше дошъл на плажа, за да се подготви за посещението си на гробищата. Имаше нужда да се подчини на вечния ритъм на безкрайния океан, който, подобно на вълните, които заглаждаха скалите, притъпяваше острите ръбове на безпокойството, което го беше обзело, отстраняваше отломките в неговото сърце. Океанът му казваше, че животът е само една безсмислена механика и равнодушни движения подобни на приливите и отливите. Навяваше му безнадеждност, която утихваше именно защото жестоко го смиряваше. Имаше нужда и от още една бира, дори две, за да запази в себе това, което чувстваше, да задържи в себе си поуката, която му даваше океанът, когато се отпрати през града към гробищата.

Не искаше нищо да отвлича вниманието му. Нито пък изпитваше необходимост да предприеме нещо. Не се нуждаеше и от някаква

мистерия. За него животът бе загубил цялата си тайнственост същата тази нощ, когато беше загубил и смисъла си: на една тиха поляна в Коло-радо, ударена от внезапен гръм и огън.

Чу се шляпане на сандали по плочките: момчето се връщаше, за да получи останалите двайсет долара.

– Не видях никакъв висок човек със зелена риза, но другият е от-вън, сигурен съм, припича на слънце плешивото си теме.

Няколко от комарджиите триумфално изкрещяха зад Джо. Другите пуфтяха, докато умиращата хлебарка направи още един кръг може би с няколко секунди по-бързо или може би по-бавно от времето на предиш-ната си обиколка.

Обзето от любопитство, момчето проточи шия, за да види какво става.

– Къде? – попита Джо, докато вадеше двайсетачката от портмонето си.

Докато все още се опитваше да погледне между телата на нареди-лите се в кръг комарджии, момчето каза:

– Има една палма, до нея две сгъваеми маси на пясъка, където гру-па от тези странни корейци играят шах, може би на около 18–25 метра отгук.

– Погледни ме – каза Джо.

Разсеяно от състезанието, момчето каза:

– А?

– Погледни ме.

Изненадано от тихата ярост в гласа му, момчето за миг срещна пог-леда му. След това неспокойните очи на хлапето, около които имаше си-ньо, отново се насочиха към двайсетдоларовата банкнота.

– Човекът, когото видя, с червена хавайска риза ли беше облечен? – попита Джо.

– По нея имаше и други цветове, но преобладаваше червеното и оранжевото.

– Какви панталони носеше?

– Панталони?

– За да се уверя, че си честен, не ти казах е какво друго е облечен този човек. Ако си го видял, ще ми кажеш.

– Хей, човече, не знам. Дали беше с шорти, бански или панталони – откъде мога да знам?

– Ти ще ми кажеш.

– Бели? Светлокафяви? Не съм сигурен. Откъде да знам, че ще

трябва да правя проклет моден доклад. Той просто си седеше там и наблюдаваше. Държеше обувките си в ръце, а чорапите бяха в обувките му, навити на топки.

Това беше същият човек с радиостанцията, когото Джо беше видял близо до кулата на спасителите.

Откъм групата на комарджиите се чуха окуражителни викове, смях, ругатни, предложения за залагания, сключваха се облози. Те вдигаха такъв шум, че гласовете им отекваха в бетонните стени и сякаш се отразяваха в огледалата с такава сила, че Джо почти очакваше сребристите плоскости да се разпаднат.

– Той наистина ли гледаше корейците, които играят шах, или само се преструваше? – попита Джо.

– Гледаше към това място и говореше с мацките.

– Мацки?

– Две страхотни кучки с оскъдни бикини. Човече, трябва да видиш червенкосата със зелените гащи. Залагам десет към едно, че е на дванайсет.

– Той към тях ли отиваше?

– Не знам какво си мислеше, че прави – каза момчето. – Нито една от двете кучки няма да пусне аванта на аутсайдер като него.

– Не ги наричай кучки – каза Джо.

– Какво?

– Те са жени.

В ядосаните очи на момчето сякаш проблеснаха пламъчета.

– Хей, кой, по дяволите, си ти – папата?

Звукът на пуснатата в тоалетната вода беше причина да усети неприятно чувство в стомаха си и започна да му се повдига. Джо се насили да потисне гаденето, после каза на момчето:

– Опиши ми жените.

Момчето, в чиито очи се четеше още по-голямо предизвикателство, отвърна:

– И двете са страхотни парчета. Особено червенкосата. И брюнетката е доста симпатична. Готов съм да пълзя върху счупени стъкла, за да се пробвам с нея, дори да е глуха.

– Глуха?

– Трябва да е оглушала от нещо – каза момчето. – Слагаше нещо в ухото си, което ѝ помага да чува, слагаше го и го вадеше като че ли се опитваше да го намести. Наистина апетитна кучка.

Макар че беше само петнайсет сантиметра по-висок и петнайсет

килограма по-тежък от момчето, на Джо му се прииска да го сграбчи за врата и да го удуши. Да го души, докато хлапето не обещае никога повече да не използва тази дума, без да мисли. Докато разбере колко е отвратителна и как го омърсява, когато я използва между другото, сякаш беше някакъв съюз или междуметие.

Джо се уплаши от едва потиснатата ярост, с която реагира: стисна зъби, кръвта пулсираше във вените на врата му и в слепоочията, зрителното му поле внезапно се стесни. Гаденето му се усили и той пое дълбоко въздух, за да се успокои.

Явно момчето беше забелязало нещо в очите на Джо, което го накара да спре. Вече не изглеждаше толкова нахакано, когато погледна крещящите комарджии.

– Дай ми двайсетачката. Спечелих си я.

Джо не пусна банкнотата.

– Къде е баща ти?

– Какво?

– Къде е майка ти?

– Какво те засяга?

– Къде са те?

– Те си живеят собствения живот.

Гневът на Джо се превърна в отчаяние.

– Как се казваш, момче?

– За какво ти е да знаеш? Мислиш си, че съм хлапе, което не може да идва само на плажа? Майната ти, аз ходя там, където искам.

– Ти ходиш, където искаш, но нямаш къде да живееш.

Момчето отново погледна Джо. В очите му се четяха толкова дълбока болка и самотност, че Джо беше поразен, че човек може да изпадне в това състояние, преди да е станал на четиринайсет.

– Нямам къде да живея? Какво пък ще означава това?

Джо почувства, че бяха осъществили връзка на едно по-дълбоко ниво, че някаква врата неочаквано се беше отворила за него и за това неспокойно момче и че бъдещето и на двамата можеше да бъде променено към по-добро, ако беше в състояние да разбере докъде могат да стигнат, след като бяха преминали тази граница. Но неговият живот беше толкова празен – моралните му запаси бяха изчерпани – колкото всяка напусната раковина, която вълните заливаха на брега. Той нямаше вяра, която да сподели, нито мъдрост, която да предаде; нямаше надежда, която да даде, нямаше достатъчно духовни сили в самия себе си, какво оставаше да даде всичко това на някой друг.

Той беше един от губещите, а губещите не могат да показват правилния път.

Този миг премина и момчето издърпа двайсетдоларовата банкнота от ръцете на Джо. Лицето му изразяваше по-скоро насмешка отколкото усмивка, когато подигравателно повтори думите на Джо:

– Те са жени. – Като отстъпваше назад, добави: – Получавах ги горещи, те всички са просто кучки.

– А ние сме просто курвари? – попита Джо, но момчето се измъкна от тоалетната, преди да чуе въпроса.

Макар че беше измил ръцете си два пъти, Джо се почувства омърсен.

Тръгна отново към мивките, но не беше лесно да стигне до тях. Шестима мъже се бяха събрали около хлебарката, а останалите се бяха отдръпнали назад и гледаха.

В претъпканата задушна тоалетна Джо се потеше обилно и жълтият въздух изгаряше ноздрите му, разяждаше дробовете му при всяко едно вдишване, а очите му смъдяха. Върху огледалата въздухът се втечняваше, като замъгляваше отраженията на възбудените мъже, които накрая заприличаха не на същества от плът и кръв, а на измъчени духове, които гледаха от влажния от жълто-зелените изпарения прозорец на някаква скотобойна в далечно царство на прокълнатите. Възбудените комарджии крещяха на хлебарката и размахваха долари. Гласовете им се смесиха в общо пронизително виене, което изглеждаше безсмислено, в едно безумно и неразбираемо надвикване, което постоянно се усилваше, докато накрая това надвикване му заприлича на кристален оглушителен крясък, който разстройваше нервите му, забиваше се в мозъка му и той почувства опасни вибрации, които го разтърсиха до основи.

Като изблъска двама от мъжете, Джо се провря между тях и стъпка хлебарката.

След неговата намеса настъпи неочаквана тишина. Той се отдръпна от мъжете, като неудържимо трепереше, а разстройващият го звук все още беше в съзнанието му, все още вибрираше в костите му. Тръгна към изхода, защото беше нетърпелив да напусне това място, преди да избухне.

Комарджиите като един се отърсиха от състоянието на парализа, в което бяха изпаднали от изненада. Те се разкрещяха ядосано, сякаш бяха богомолци, отвратени от постъпката на пианица, който, клатушкайки се, е влязъл по време на служба в църквата и е повърнал на пода.

Един от мъжете с почервеняло като дебело парче шунка лице и

напукани от горещината устни, които хапеше с пожълтели от тютюн зъби, сграбчи Джо за ръката и го завъртя:

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, мой човек?

– Разкарай се!

– Щях да спечеля пари тук, мой човек.

Мъжът държеше здраво Джо с влажната си ръка, впивайки тъпите си мръсни нокти в ръката му.

– Пусни ме!

– Щях да спечеля сума ти мангизи! – повтори мъжът. Устата му се изкриви в такава гневна гримаса, че напуканите му устни се разцепиха и от тях потече кръв.

Джо хвана ядосания комарджия за китката, после изви пръста му, за да се освободи от хватката му. Точно когато очите на мъжа се ококориха от изненада и уплаха и когато започна да крещи от болка, Джо изви нагоре ръката му зад гърба и го блъсна с ритник към затворената врата на една от тоалетните.

Мислеше, че беше излял странната си ярост по-рано, когато говореше с момчето и от нея беше останало само отчаяние, но гневът, който не съответстваше на обидата, която трябваше да го е причинила, отново се появи, по-яростен и експлозивен от когато и да било. Не беше сигурен защо прави това, защо грубостта на тези мъже го засегна, но преди истина да осъзнае жестокостта на своята реакция, блъсна вратата в лицето на мъжа, после още веднъж и още веднъж.

Гневът му не изчезна, но въпреки кървавочерния натиск, който стесняваше зрителното му поле, въпреки обхваналата го примитивна ярост, която премина през него, както преминават крясъците на хиляди маймуни през джунглата от дървета и лиани, Джо осъзна, че не може да се контролира. Пусна мъжа, който падна на пода пред тоалетната.

Треперейки от гняв и от страх от гнева си, той заотстъпва назад, докато мивките го спряха.

Останалите мъже в тоалетната се бяха отдръпнали от него. Всички мълчаха.

На пода по гръб лежеше комарджията, а около него бяха разпръснати еднодоларови и петдоларови банкноти – неговата печалба. Брадата му беше обляна с кръв, която беше потекла от цепнатите му устни. Пристисна с ръка лявата част на лицето си, която беше ударил в пода и изплака:

– Това беше само една хлебарка, за Бога, една отвратителна хлебарка.

Джо се опита да каже, че съжالياва. Но не можеше да говори.

– Почти ми счупи носа. Можеше да ми счупиш носа. Заради една хлебарка? Да ми счупиш носа заради една хлебарка?

Джо съжالياваше, но не за това, което беше сторил на непознатия мъж, който без съмнение беше направил по-лоши неща на други, а съжالياваше себе си, съжالياваше се за това, че се беше превърнал в жалка развалина и че с невъздържаното си поведение беше осквернил паметта на съпругата и дъщерите си. Въпреки това беше неспособен да се разкае за постъпката си. Задушавайки се от собственото си отвращение и от зловонния въздух, той излезе от сградата, но бризът, който подухваше от океана, не го освежи: светът беше гаден като тоалетната, от която беше излязъл.

Въпреки че грееше слънце, Джо трепереше, защото в гърдите му се надигаше сковаващо го чувство на угризения на съвестта.

Когато измина половината разстояние до мястото, където бяха кърпата и хладилната чанта, и сякаш забравил за курортистите, покрай които минаваше, той си спомни, за светлоликия мъж с червено-оранжевата хавайска риза. Не спря, даже не погледна назад, а продължи да крачи по плажа.

Вече не го интересуваеше кой го наблюдава, ако онези типове наистина правеха това. Чудеше се защо въобще се заинтригува от тях. Ако те бяха полицаи, то несъмнено бяха дребни риби, които го бяха сбъркали с някой друг. Не бяха част от неговия живот. Дори нямаше да ги забележи, ако момчето с опашката не му беше насочило вниманието към тях. Скоро щяха да разберат своята грешка и да намерят истинската жертва. Всъщност да вървят по дяволите.

Все повече хора се събираха около мястото на плажа, където Джо се беше установил. Мислеше да си събере нещата и да си тръгне, но не беше готов да отиде на гробищата. Случката в тоалетната бе заличила успокояващото въздействие на морския прибой и двете бири, които беше изпил, и беше отворила „крана“, от който зависеше притокът на адреналин в кръвта му.

Седна отново върху кърпата и извади от хладилната чанта не бира, а парче лед и докато го притискаше до челото си, се втренчи в морската далечина. Лекото сивозелено вълнение приличаше на хиляди превключващи се механизми, които бяха част от огромна машина, и върху него в резултат на слънчевата светлина трептяха сребристи светлинки подобно на електрически импулси по електрическа мрежа. Вълните прииждаха и се отдръпваха монотонно като бутала, които се движат напред-назад.

Океанът беше една вечно работеща машина, чиято единствена цел беше да продължи собственото си съществуване. Беше обект на романтичните описания и ценен от безброй поети, но не беше способен да разбере човешките страсти, болки и обещания.

Джо вярваше, че трябва да се научи да приема студената механика на съществуването, защото тогава нямаше да има смисъл да се оплаква от тази безразлична машина. В края на краищата на един часовник не може да му се търси отговорност за това, че избързва. Тъкачният стан не може да бъде винен за това, че на него е изтъкана дреха, към която покъсно е била пришита качулката на палача. Надяваше се, че ако се примири с механичното равнодушие на вселената, с безсмислието на живота и смъртта, ще намери покой.

Такова признание беше слаба утеха, наистина, и смразяващо кръвта. Но единственото, което Джо искаше сега, беше да сложи край на страданията, да прекарва нощите без кошмари и да престане да се тревожи.

Две жени се появиха на плажа и постлаха на пясъка бяла хавлиена кърпа на около пет-шест метра от него. Едната имаше великолепно червена коса и носеше оскъдни зелени бикини, които бяха толкова изрязани, че биха накарали и стриптизьорка да се изчерви. Другата беше брюнетка, почти толкова привлекателна, колкото приятелката ѝ.

Червенокосата беше късо подстригана. Брюнетката беше с дълга коса, за да може по-добре да прикрива устройството, което без съмнение носеше в едното си ухо.

За жени на около двайсет те се държаха прекалено хлапашки и детински, но бяха достатъчно жизнерадостни, за да привлекат вниманието към себе си дори ако не бяха така очарователни и зашеметяващи. Те лениво се намазаха с лосион против слънчево изгаряне, като се редуваха, докато мажеха гърбовете си с приспиващо удоволствие, сякаш участваха в порнофилм, предизвиквайки интереса на всеки хетеросексуален мъж на плажа.

Стратегията беше ясна. Никой не трябваше да заподозре, че го наблюдават жени-детективи, които бяха скрили толкова малко от себе си и се бяха прикрили толкова лошо. Целта беше да не се набиват в очи, в противовес на явните действия на мъжете с хавайските ризи. Тяхната стратегия щеше да бъде ефективна за разузнаване и наблюдаване на похотливи четиринайсетгодишни момчета.

С дълги, почернели от слънцето бедра, дълбоки деколтета и стегнати закръглени задници те може би трябваше да накарат Джо да се

заинтересува от тях и да завърже разговор. Ако това беше тяхната задача, вече се бяха провалили. Техният чар не му въздействаше.

През последната година всяка еротична представа или мисъл при тежаваше способността да го развълнува само до момента, в който го обхващаха мъчителните спомени за Мишел, нейното тяло и нейния ентусиазъм, с който тя се отдаваше на удоволствията. След това неизбежно си представяше ужасното дълго падане от небето към поляната в Колорадо, дима, огъня, а после смъртта. Желанието бързо се разтваряше в болката от загубата.

Двете жени привлякоха вниманието на Джо само дотолкова, че го ядосаха заради това, че го бяха сбъркали с някой друг. Той се колебаеше дали да не отиде при тях и да им каже, че имат грешка. След насилието в тоалетната обаче перспективата за конфронтация го разтревожи. Гневът сега го беше напуснал, но той вече не вярваше в способността си да се самоконтролира.

Една година от онзи ден.

Спомени и надгробни плочи.

Ще трябва да се пребори с всичко това.

Вълните се разбиваха в брега, отдръпваха се и отново се разбиваха. Докато търпеливо наблюдаваше прибоя, Джо Карпентър постепенно се успокояваше.

Половин час по-късно, без да е изпил още една бира, беше готов да отиде на гробищата.

Той изгърси пясъка от кърпата си. Сгъна я, нави я на руло и взе хладилната чанта.

Нежни като морския бриз, блестящи като слънчевата светлина, подвижните млади жени с оскъдните бикини се преструваха на прехласнати по глупашките шеги на двама ухажори, чиито мускули бяха напомпани със стероиди – последни издънки на плажните Казанови, които се опитваха да направят свалка.

Не беше трудно да се забележи, че интересът на красавиците към двамата ухажори беше престорен. Те не носеха слънчеви очила и докато бърбеха, смееха се и окуражаваха своите обожатели, изпод вежди хвърляха погледи към Джо.

Той се отдалечи, без да се обръща назад.

Стремеше се да запази равнодушието на океана в себе си и в сърцето си.

Въпреки всичко продължаваше да се пита защо полицията е наела тези удивително красиви жени. Познаваше няколко мъже полицаи,

които бяха красиви и секси като филмови актьори, но червенокосата и приятелката ѝ надминаваха дори критериите на Холивуд.

Когато стигна до паркинга, очакваше мъжете с хавайските ризи да бъдат наоколо и да наблюдават хондата му. Ако те я наблюдаваха, то техният пост беше добре прикрит.

Подкара колата и зави надясно по крайбрежната тихоокеанска магистрала, като погледна в страничното огледало. Никой не го следеше.

Може би бяха разбрали грешката си и фанатично се бяха впуснали да търсят този, когото трябва.

От булевард „Уилшир“ излезе на магистралата за Сан Диего на север от магистралата „Вентура“ и после зави на изток. Напусна крайбрежието, където се чувстваше освежаващият полъх на вятъра, и навлезе в ужасната горещина на долината Сан Фернандо. Под ослепителния блясък на слънцето околността изглеждаше изсушена и нагорещена като изпечени в пещ гърнчарски изделия.

Гробището бе разположено на триста акра ниски хълмове, недълбоки долини и обширни поляни. Това беше градът на покойниците, Лос Анджелис на мъртвите, който беше разделен на участъци от грациозно лъкатушещи пътища. Известни актьори и обикновени продавачи са погребани тук, звезди на рокендрола и семейства на журналисти лежах един до друг в недостижимата демокрация на смъртта.

Джо мина покрай два гроба, където се извършваха заупокойни служби: колите бяха паркирани до бордюра, няколко реда сгъваеми столове бяха наредени върху тревата, а надгробните могили бяха покрити с меки зелени брезентови покривала. И на двете места опечалените седяха прегърбени и се задушваха в черните си дрехи и костюми както от горещината, така и от скръбта и чувството за собствената си смъртност.

Имаше няколко големи крипти и оградени с ниски стени семейни гробници, но нямаше гора от гранитни вертикални паметни плочи и надгробни камъни. Някои бяха решили да погребат останките на своите обичани близки в ниши в стените на обществения мавзолей. Други бяха предпочели „пазвите“ на земята, където гробовете бяха означени само с бронзови табелки върху плоски каменни плочици, които бяха изравнени със земята, така че да не нарушават създадения в мемориала ред.

Джо беше погребал Мишел и момичетата на малко възвишение, върху което хвърляха сянка италиански кедри и лаврови дървета. По тревата подскачаха катерички, а по здрач излизаха зайци. Той вярваше, че скъпите му същества предпочитат това пред гледката на мавзолея, където нямаше да се чува шумът на дърветата през нощите, когато

повяваше бризът.

Далеч след мястото, където беше втората от двете заупокойни служби, Джо паркира колата до тротоара, загаси мотора и излезе от хондата. Застана до колата в нетърпимата горещина, докато събираше смелост.

Заизкачва се по склона, без да погледне към техните гробове. Ако ги видеше от разстояние, щеше да се обезкуражи, преди да ги е наближил, и да се върне. Дори след като беше изминала цяла година, всеки път, когато идваше на това място, се разстройваше, сякаш идваше да види не техните гробове, а обезобразените им тела в моргата. Докато се чудеше колко ли години ще минат, преди болката му да утихне, той се изкачваше по хълма с наведена глава, с впит в земята поглед, с отпуснати рамене, сякаш беше стар товарен кон, който следва добре познат маршрут, докато се прибира вкъщи.

Затова не видя жената, която стоеше до гробовете, докато не се приближи на три-четири метра от нея. Изненадан, той спря.

Тя стоеше в сянката на боровете с гръб към него и правеше снимки на паметните плочи с фотоапарат „Полароид“.

– Коя си ти? – попита я.

Тя не го чу, може би, защото, я беше попитал твърде тихо или защото беше изцяло погълната от снимането. Като се приближи, Джо попита:

– Какво правиш?

Изненадана, жената се обърна към него. Дребничка на ръст, но с атлетична фигура, беше висока около метър и петдесет и пет и притежаваше магнетично излъчване, което беше много по-силно, отколкото човек можеше да предположи, ако съдеше по размера на тялото ѝ, сякаш не беше облечена в сини джинси и жълта памучна блуза, а в някакво мощно магнитно поле, което привличаше света към нея. Кожата ѝ беше с цвят на млечен шоколад. Имаше големи, черни като утайка от арменско кафе бадемвидни очи. Подказваха, че в жилите ѝ тече азиатска кръв. Тайната, която се криеше в тези очи, беше по-трудна за разгадаване, отколкото поличбите в чаените листа. Косата ѝ беше модерно подстригана, гъста и естествено права и толкова лъскаво черна, че изглеждаше почти синя, което, изглежда, също беше азиатска черта. Структурата на костите ѝ беше изцяло африканска: гладко широко чело, високи скули, които бяха леко очертани, но издаваха сила, в тях личеше и известна гордост, но бяха и красиви. Тя беше може би на около четирийсет години, пет години по-възрастна от Джо, но характерната за будните ѝ очи

невинност и слабо загатнатата детска уязвимост на иначе силното ѝ лице я правеха да изглежда по-млада, отколкото беше в действителност.

– Коя си ти, какво правиш? – повтори той.

Устните ѝ се разтвориха, сякаш да заговори, но онемяла от изненада, се втрени в него, сякаш той беше някакво привидение. Вдигна ръка и го докосна по бузата, а Джо не се отдрпна.

Отначало си помисли, че в очите ѝ има изумление. Изключителната нежност на нейното докосване го накара да я погледне отново – разбра, че това, което вижда, не е удивление, а печал и състрадание.

– Все още не съм готова да говоря с теб. Мекият ѝ глас беше музикален.

– Защо правиш снимки... защо снимки на тези гробове?

Непознатата промълви:

– Скоро. Ще се върна, когато стане време. Не губи надежда. Ти ще видиш като другите.

Гласът ѝ звучеше почти свръхестествено, което за момент накара Джо почти да повярва, че тя е призрак, че нейното докосване беше нежно до болка именно защото беше почти нереално, защото беше ектоплазмена ласка. Присъствието на жената обаче беше прекалено силно, за да бъде дух или халюцинация, причинена от топлинен удар. Тя беше дребничка, но жизнена. По-реална от всичко през този ден. По-реална от небето и дърветата и августовското слънце, от гранита и бронза. Нейното присъствие беше толкова силно, че на Джо му се струваше, че тя се приближава към него, макар че стоеше неподвижно, сякаш застрашително се изправяше над него, въпреки че беше дващест и пет сантиметра по-ниска от него. Тя бе по-ярко осветена в сянката на боровете, отколкото той на ослепителната слънчева светлина.

– Как я караш? – попита жената. Объркан, той само поклати глава.
– Не много добре – прошепна тя.

Джо погледна покрай нея към гранитните и бронзовите надгробни плочи. Сякаш от много далече той се чу да казва:

– Изгубен завинаги – като говореше колкото за себе си, толкова за жена си и децата си.

Когато Джо отново насочи вниманието си към жената, тя гледаше в далечината. Тъй като шумът от приближаващ се автомобил се усилваше, в очите ѝ трепна безпокойство и челото ѝ леко се набръчка.

Джо се обърна да види какво я тревожи. По пътя, по който и Джо беше дошъл на гробищата, се приближаваше бял микробус форд със скорост, много по-висока от разрешената.

– Кучи синове – каза тя.

Когато Джо отново се обърна към жената, тя вече бягаше по нанагорнището към ниския хълм.

– Хей, чакай – каза той.

Тя не спря, нито погледна назад. Джо се затича след нея, но тя беше в много по-добро физическо състояние от неговото. Изглежда, че беше опитна спринтьорка. След няколко крачки Джо спря. Задушната жега го измъчваше и той нямаше да може да я настигне.

Слънчевата светлина се отразяваше в предното стъкло и осветяваше ярко фаровете на белия микробус, който профуча покрай Джо. Колата се изравни с жената, докато тя тичаше през редовете от гробове.

Той тръгна надолу по хълма обратно към колата си, без да е сигурен какво да направи. Може би трябваше да ги последва. Какво, по дяволите, ставаше тук?

На около четирийсет-петдесет метра от мястото, където беше паркирана хондата, спирачките на форда изскърцаха, като оставиха следи от гуми върху павираната улица, и микробусът спря до бордюра. Двете предни врати се отвориха и мъжете с хавайските ризи изскочиха навън и хукнаха след жената.

Джо спря изненадан. Нито белият микробус, нито друго превозно средство го беше последвало от Санта Моника. Беше сигурен.

По някакъв начин бяха разбрали, че той ще дойде на гробищата. И тъй като никой от мъжете не прояви интерес към Джо, а последваха жената като хищни кучета, той реши, че вероятно го бяха наблюдавали на плажа, не защото се интересуваха от него самия, а защото са се надявали, че тя ще осъществи контакт с него.

Плячката, която преследваха, беше жената.

По дяволите, сигурно са наблюдавали и апартамента му и са го проследили още, когато е отивал на плажа.

Доколкото можеше да прецени, вероятно го наблюдаваха от няколко дни. Или може би седмици. От дълго време беше като замаян от мъка, носеше се по течението на живота като човек, който лети в сънищата си, и не беше забелязал тези хора, които се бяха промъкнали в живота му по периферията на неговото полезрение.

Коя е тя, кои са те, защо тя фотографираше гробовете?

Жената бягаше по нанагорнището на стотина метра на изток и след миг изчезна под разпрострелите се клони на италианските кедри. Мургавата ѝ кожа се сля със сенките, но жълтата ѝ блуза сякаш светеше.

Тя се беше насочила към някакво определено място на билото като

че познаваше местността. На този участък на пътя нямаше паркирани коли освен хондата на Джо и белия микробус, навярно бе влязла пеш в гробището.

Мъжете от микробуса трябваше да наваксат доста голямо разстояние, ако смятаха да я хванат. Високият мъж със зелената риза изглеждаше в по-добра форма от партньора си, а и краката му бяха значително по-дълги от краката на жената, затова започна да я настига. Въпреки това по-ниският не се отказа от преследването дори когато доста изостана. Докато тичаше бясно нагоре по дългия, изсушен от слънцето склон, той се спъна в мемориалната плоча на един гроб, след това в друга, после се втурна напред с животинска ярост – сякаш беше изпаднал в състояние на умопомрачение – обхванат от желанието да бъде там, когато жената бъде повалена.

Отвъд гробищата се издигаха хълмове, покрити с прегоряла трева, ароматни растения, мескитови дървета, закръняло мечо грозде, ветрогон и чворести дъбове-джуджета. Сухи дефилета водеха надолу към незастроена земя над Грифитската обсерватория и на изток от зоопарка на Лос Анджелис – гъмжащ от гърмящи змии парцел земя с пустинна растителност в сърцето на застроената градска територия.

Ако жената успееше да влезе в шубраците, преди да я хванат и ако знаеше пътя, можеше да избяга от преследвачите си, като се движи на зигзаг от един тесен пролом към друг.

Джо тръгна към изоставения бял микробус. Можеше да научи нещо от него.

Искаше жената да избяга, макар че не беше съвсем наясно защо ѝ съчувства.

Предположи, че може да е престъпница с цял списък ужасни престъпления в полицейското ѝ досие. Но тя нито приличаше, нито говореше като убийца. Това обаче беше Лос Анджелис, където приятни млади мъже безмилостно застрелват родителите си и после молят съда да ги съжали и пощади. Никой не беше това, което изглеждаше.

И все пак... нежните ѝ пръсти, с които го докосна по бузата, мъката в очите ѝ, мекият ѝ глас – всичко това я характеризираше като състрадателна жена, независимо дали беше престъпила законите. Сърце не му даваше да ѝ желае злото.

Рязък метален звук проехтя през гробищата и прониза неподвижния въздух. Последва втори.

Жената почти бе стигнала билото на хълма. Виждаше се как тича между последните настръхнали борове.

По-дребният мъж с червено-оранжевата хавайска риза беше изостанал далеч зад своя партньор. Внезапно спря и вдигна ръцете си, в които държеше нещо. Кучият син стреляше по нея.

Ченгетата не се опитват да стрелят в гръб бегълците. Не и честните ченгета.

Джо искаше да ѝ помогне, но не знаеше какво да предприеме. Ако те бяха ченгета, той нямаше право да се меси в работата им. Ако не бяха полицаи, дори да ги настигнеш, сигурно щяха да го застрелят, отколкото да му позволят да се намеси.

Проехтя изстрел.

Жената стигна билото.

– Бягай! – пресипнало шептеше Джо. – Бягай!

Нямаше клетъчен телефон и не можеше да се обади на 911. Когато беше репортер, носеше мобифон, но в последно време рядко се обаждаше на някого дори от домашния си телефон.

Пронизителният звук от нов изстрел прониза жежкото мъртвило.

Ако тези мъже не бяха полицейски служители, явно бяха отчаяни или луди, а може би и двете, за да прибегнат до стрелба с револвер на такова публично място, въпреки че тази част на гробищата обикновено беше безлюдна. Звукът от изстрелите щеше да се разнесе и да привлече вниманието на служителите в гробищата, които можеха да попречат на стрелящите да избягат с колата си, просто като затворят огромната желязна порта, през която се влизаше в гробището.

Очевидно невредима, жената изчезна в шубраците отвъд хълма.

Мъжете с хавайските ризи я последваха.

ГЛАВА 4

Когато Джо Карпентър се затича към белия микробус, сърцето му биеше така силно, че погледът му се замъгляваше от всеки прилив на кръвта.

Фордът не беше превозно средство за туризъм, а оборудван с апаратура микробус от типа, който широко се използва от фирмите за поръчки. Липсваха името или емблемата на някаква фирма.

Двигателят работеше. Двете предни врати бяха отворени.

Джо изтича от дясната страна на микробуса и надникна в шофьорската кабина, като се надяваше да намери клетъчен телефон. Дори да имаше такъв, не се виждаше.

Може би беше в жабката. При отварянето се разнесе пукот.

Някой в задното отделение взе погрешно Джо за един от преследвачите и попита:

– Хванахте ли Роуз?

„Мамка му!“ – помисли си Джо.

В жабката имаше няколко тубички с валидол и пощенски плик, на който беше изписан адресът на отдела за регистрация на превозните средства.

Според изискванията на закона за всяко превозно средство в Калифорния се изискваше валидна регистрация и документ за застраховка.

– Хей, кой, по дяволите, си ти? – стреснато извика човекът в товарното отделение.

Джо стисна плика и изскочи от микробуса. Нямаше смисъл да бяга. Не му се искаше да го застрелят в гръб.

С дрънчене и скърцане задната врата на микробуса рязко се отвори.

Джо се насочи направо към мястото, откъдето дойде звукът. От микробуса излезе мъж с грубовато лице, яки ръце, врат, достатъчно дебел, за да издържи малка кола. Като разчиташе на изненадата от мигновеното нападение, Джо го ритна силно с коляно в слабините.

Непознатият се задави и се приведе, а Джо го удари с глава в лицето. Онзи падна в безсъзнание на земята, като дишаше шумно през устата си, защото от счупения му нос течеше кръв.

Макар че като дете Джо беше побойник, не беше вдигал ръка срещу никого, откакто срещна Мишел и се ожени за нея. До днес. Днес на два пъти през последните два часа беше прибягнал до насилие, което го учуди.

Дори беше повече от учуден – гадеше му се от този примитивен гняв. Никога преди не беше изпитвал подобна ярост, нито дори през проблемното си детство, и все пак тук се бореше да се овладее отново, както се бореше със себе си в обществената тоалетна в Санта Моника. През последната година след самолетната катастрофа беше обхванат от безкраен песимизъм и скръб, но беше започнал да разбира, че тези чувства са като пластове върху друго по-мрачно чувство, което той отричаше, и което изпълваше сърцето му – яростта.

Ако вселената беше бездушна машина, ако животът беше пътуване от една пуста и тъмна бездна към друга, нямаше смисъл да се моли на Бога – все едно да изкрещи за помощ в безвъздушно пространство, където звукът не преминава, или да си поеме дъх под водата. Но след като намери причини да излее яростта си върху човечеството, той се беше

вкопчил в нея с обезпокояващ ентузиазъм.

Докато потриваше главата си, за да прогони болката от удара, и докато гледаше изпадналия в несвяст едър и тромав мъж с кървящия нос, Джо почувства нежелано удовлетворение. Обхвана го дива радост, която едновременно го възбуди и отврати.

Непознатият изглеждаше около двацет и осем – трийсетгодишен, поне десет години по-млад от двамата си партньори. Дланите му бяха достатъчно големи, за да може да жонглира с пъпеши, а в основата на всеки негов пръст без палците беше татуирана по една буква. Буквите образуваха думата „анаболен“.

От нападателя се излъчваше животинска жестокост.

Въпреки че го беше ударил при самозащита, Джо се разтревожи от дивашкото удоволствие, което изпита, когато го повали на земята.

Този тип със сигурност не изглеждаше като служител на закона. Ако не се съди обаче по външния му вид, той можеше да бъде ченге и в такъв случай нападението срещу него определено щеше да доведе до сериозни последствия.

Джо се изненада, че дори заплахата от затвор не намали извратеното удовлетворение, което изпита от жестокостта, с която преби този човек. Почувства се едновременно отвратен и обезумял – но жив повече отвсякога през последната година.

Развеселен, но и донякъде уплашен от моралното пропадане, до което можеше да го доведе този нов гняв, той погледна и в двете посоки на пътя. Никакви превозни средства не се приближаваха. Той коленичи зад жертвата си.

Мъжът с гъргорене си пое дъх и едва чуто изстена. Клепачите му потрепнаха, но не дойде в съзнание, докато Джо претърсваше джобовете му.

Намери само няколко дребни монети, ножичка, връзка ключове и портфейл, в който имаше карта за самоличност и кредитни карти. Името на мъжа беше Уолс Мортън Блик. Джо взе само шофьорската книжка и върна портфейла в джоба.

Двамата въоръжени мъже още не се бяха появили от шубраците, с които беше обрасла силно пресечената местност отвъд хълма. Бяха се изкатерили на билото след жената преди по-малко от минута, но дори ако Роуз се беше изплъзнала, сигурно нямаше да се откажат лесно и да се върнат след толкова кратко преследване.

Учудвайки се от смелостта си, той бързо издърпа Уолс Блик и го положи до микробуса, където шофьорите на преминаващите коли

нямаше да го видят. Обърна го на едната му страна да не се задави от кръвта, течаща от носа му. После се приближи до отворената странична врата и се качи в задната част на микробуса. Двигателят тихо бръмчеше, подът вибрираше.

Двете стени в задното отделение бяха заети от електронни устройства за комуникация, уреди за подслушване и следене.

Два стола бяха завинтени с болтове за пода и можеха да се въртят във всяка посока така, че седящият да контролира показанията на уредите.

Джо седна пред включения компютър. В микробуса имаше климатична инсталация, но столът беше още топъл, защото Блик беше станал от него току-що.

На монитора се виждаше карта. Улиците носеха имена, които трябваше да създават усещане за мир и покой и Джо разпозна в тях страничните пътища на гробищата.

Зелена мигаща точка върху картата привлече вниманието му. Беше неподвижна и разположена приблизително там, където беше паркиран белият микробус.

Друга точка, но червена, мигаше на пътя на известно разстояние от микробуса. Джо беше сигурен, че тя обозначава неговата хонда.

Системата за следене без съмнение използваше компактдискове с пълни карти на Лос Анджелис и неговите околности, може би на целия щат Калифорния или на цялата страна от единия бряг на континента до другия. Един компактдиск имаше достатъчен капацитет, за да побере подробни карти на улиците на всички съседни щати и Канада.

Някой беше инсталирал мощен предавател в колата на Джо. Той излъчваше микровълнов сигнал, който можеше да бъде следван от доста голямо разстояние. Компютърът използваше сателитна връзка за наблюдение: триангулираше сигнала, след което поставяше хондата върху картата в съотношение с местоположението на микробуса и по този начин те можеха да го следят, без да го виждат.

След като напусна Санта Моника, през целия път към долината Сан Фернандо Джо не беше видял никакво подозрително превозно средство в огледалото. Този микробус можеше да го следи по-отдалеч, на мили зад него, без Джо да го вижда.

Като журналист той веднъж беше участвал в подобно следене с федерални агенти – група смели момчета, които използваха сходна, но не толкова сложна система като тази.

Тъй като беше наясно, че Блик или другите двама можеха да го

хванат в капан, ако останеше прекалено дълго, Джо се завъртя на стола и огледа задната част на микробуса за някакъв знак, който да му подсказва името на организацията, замесена в тази операция, но не откри нищо.

Зад компютъра, на който беше работил Блик, имаше две издания: един брой на „Уайърд“ – на корицата се мъдреше заглавие, величаещо Бил Гейтс, и едно списание, предназначено за бившите служители от полицията, които желаеха да преминат от редовна служба към професията на наемници. Беше отворено на статия за ножове, които можеха да се закачат на колана и които бяха достатъчно остри, за да бъде изкормен противникът или да му бъдат прерязани костите. Очевидно това беше четивото на Блик, с което той запълваше времето си, когато имаше затишя при операцията по наблюдението.

Г-н Уолъс Блик с татуировката „анаболен“ беше любител на новите технологии за убиване.

Когато Джо слезе от микробуса, Блик стенеше, но все още не беше дошъл в съзнание. Краката му конвулсивно се свиваха и отпускаха, сякаш беше куче, което в съня си гони зайци.

Нито един от двамата мъже с хавайските ризи не се беше появил.

Джо не бе чул повече изстрели, макар че теренът можеше да ги е заглушил.

Забърза към колата си. Бравата на вратата блестеше ярко от слънцето и той изсъска от болка, когато я докосна.

В купето беше толкова горещо, сякаш колата всеки момент щеше да се самозапали. Той свали стъклото, включи двигателя и погледна в огледалото. Видя, че откъм източния край на гробищата приближава камион с плоска платформа и дъсчени прегради. Вероятно това беше камионът на пазача, който идваше да провери защо се стреля или да изпълни обичайната си работа.

Джо можеше да потегли към западния край на мемориалния парк и след това по обходния път да се насочи към изхода в източната част, но той знаеше, че няма време за губене. Обхвана го усещането, че твърде дълго беше разчитал на късмета си, чуваше как сърцето му туптеше подобно на часовник на бомба със закъснител. Реши да направи обратен завои, но не успя да го стори с една маневра.

Даде на заден ход и натисна педала за газта толкова силно, че гумите иззвириха по паважа. Хондата рязко тръгна назад. Джо удари спирачките и отново даде газ. Инстинктът му спаси живота.

Щом даде газ към приближаващия камион, задното стъкло откъм страната на шофьора точно зад главата му експлодира и върху задната

седалка се изсипаха хиляди стъклъца.

Не му беше необходимо да чуе изстрела, за да разбере какво се е случило.

Погледна наляво и видя мъжа с червената хавайска риза, който стоеше на склона на хълма в стойка на човек, който стреля по някого. Той беше блед като възкръснал мъртвец и облечен като за коктейл.

Някой крещеше пресипнало и бълваше проклетия. Блик. Той изпълзя от микробуса, докато клатеше зашеметено набитата си глава, като ранен в кучешки бой питбул, и пръскаше кървава пяна от устата си.

Втори куршум се вряза в колата със силен тъп звук, последван от кратък заглъхващ звънлив удар.

С устрем подобно на горещ вятър, който блъска отворени и разбити прозорци, хондата изведе Джо от обсега на стрелбата. Той профуча стремително покрай возилото на пазача с такава скорост, че камионът се отклони от пътя, за да се разминат, макар че не съществуваше и най-малка опасност от сблъсък.

Докато шофираше, зърна облечени в черно хора, които се отдалечаваха от зейналия гроб като нещастни духове; мина покрай друга заупокойна служба, където скърбящите седяха прегърбени на столовете, сякаш искаха да останат завинаги с покойника; профуча и покрай едно азиатско семейство, което поставяше чиния с плодове и кейк върху пресен гроб. Мина покрай една необикновена бяла църква, която, осветена от ранното следобедно слънце, хвърляше изкривена сянка. Колата му профуча и покрай една бяла гробница, която блестеше като алабастр в жегата в Калифорния. Джо караше безразсъдно, очаквайки да го преследват, което не се случи. Беше сигурен също, че пътят му ще бъде препречен от внезапно появили се полицейски коли, но те все още не се виждаха, когато хондата профуча с пълна скорост през отворените порти и излезе от гробището.

Премина под магистралата „Вентура“, изплъзвайки се сред предградията в долината Сан Фернандо.

Докато трепереше от напрежение на червения светофар, Джо наблюдаваше шествие от дузина стари модернизирани автомобили, които минаваха по пресечката, карани от членове на автомобилния клуб, които отиваха на съботна екскурзия. Всяка от дванайсетте коли беше истинско произведение на изкуството.

Докато наблюдаваше колите, Джо изпита странно усещане, което беше едновременно болезнено и ободряващо.

След една пресечка премина покрай един парк, където въпреки

жегата младо семейство с три весели деца хвърляха фризби.

С разтуптяно сърце Джо намали скоростта на хондата. Той почти се качи на тротоара, за да ги погледа.

На един ъгъл две очарователни руси момичета колежанки, очевидно близначки, облечени с бели шорти и стегнати бели блузи се държаха за ръце и чакаха, за да пресекат улицата. Бяха като пролетна вода в непоносимата горещина. Нереални момичета. Неземни създания на фона на оцветения от смога бетонен пейзаж. Чисти, спокойни и лъчезарни като ангели.

Времената се бяха променили. Това беше станало по някакъв необясним начин, но несъмнено се бяха променили.

Не. Не времената, не градът. Джо се беше променил и се променяше, чувстваше как в него става някаква промяна, която беше неудържима като океански прилив.

Мъката му беше толкова силна, колкото и през ужасната самотна нощ, отчаянието му така дълбоко, каквото беше винаги през последната година, но въпреки че в началото на деня той беше потънал в меланхолия и жадуваше смъртта, сега отчаяно искаше да живее. Имаше нужда да живее.

Катализаторът, който предизвика тази промяна, не беше близката му среща със смъртта. По него стреляха и почти го улучиха, но не това отвори очите му за чудото и красотата на живота. Нищо по-просто от това.

Гневът беше моторът на промяната в него. Той беше ужасно ядосан не толкова заради това, което беше загубил, а заради Мишел; ядосан заради това, че Мишел не можеше да види шествието на старите коли, или сега, тук това пъстроцветно изобилие от ярки цветове от бугънвилия, които покриваха покрива на красива едноетажна къща. Той беше ужасно, до болка ядосан затова, че Криси и Нина никога нямаше да играят фризби със свое собствено куче, никога нямаше да пораснат, за да украсят света с хубостта си, никога нямаше да изпитат радостното вълнение от постигнатия успех в избраната от тях професия или радостта от хубавата сватба или от обичта на техните деца. Яростта промени Джо, тя се овладя и разтърси достатъчно силно, за да го извади от състоянието на самосъжаление и отчаяние, в което беше изпаднал за толкова дълго време.

Как я караш, попита жената, която снимаше гробовете.

Още не съм готова да говоря с теб, каза тя.

Скоро. Ще се върна, когато му дойде времето, обеща тя, сякаш

имаше да направи някакво откровение, да разкрие някакви истини.

Мъжете с хавайските ризи. Тъпият компютърджия с тениската. Червенокосата и брюнетката с оскъдните бикини. Детективите, които го държаха под наблюдение и очевидно изчакаха жената да влезе в контакт с него. Микробус, оборудван с уреди за сателитно следене, микрофони за даване на инструкции, компютри, камери с висока разделителна способност. Въоръжени мъже, които искаха хладнокръвно да го застрелят, защото...

Защо?

Защото те си мислеха, че чернокожата жена на гробищата му беше казала нещо, което той не трябваше да знае. Защото само това, че той знаеше за нейното съществуване го правеше опасен за тях. Защото те си мислеха, че той може да е измъкнал от микробуса достатъчно информация, която да разкрие тяхната самоличност и намерения.

Разбира се, той не знаеше почти нищо за тях, нито кои са, нито какво искат от жената. Въпреки всичко той можеше да направи едно неизбежно заключение: това, което той мислеше, че знае за смъртта на жена си и дъщерите си, беше или погрешно, или непълно. Нещо не беше наред с вътрешен полет 353.

Не беше необходимо дори да прояви журналистическия си инстинкт, за да стигне до това смразяващо прозрение. От една страна, той знаеше това от мига, в който видя жената при гробовете. Когато я видя да прави снимки на гробовете, когато срещна нейните неотразими очи, когато чу изпълнения ѝ със състрадание нежен глас, измъчван от мистериата на нейните думи – още не съм готова да говоря с теб – той разбра благодарение на истинско предчувствие, че има нещо гнило в цялата история.

Сега, докато караше през спокойния Бърбанк, бе обхванат от чувството, че съдбата не е била справедлива към него, че е бил предаден. Имаше нещо ужасно грешно на този свят, което беше извън простата жестока механика. Илюзия. Измама. Лъжи. Заговор.

Казваше си, че да се ядосва на провидението е безсмислено, че само смирението и равнодушието щяха да го освободят от страданието. И беше прав. Да се сърди на въображаемия обитател на някакъв небесен трон беше напразно, толкова безполезно, колкото да хвърля камъни, за да загаси светлината на звездите.

Хората обаче бяха подходяща мишена за неговия гняв. Хората, които бяха скрили и изопачили точните обстоятелства около катастрофата на полет 353.

Нищо не можеше да върне Мишел, Криси и Нина. Джо не можеше да започне живота си отново. Раните в душата му не можеха да бъдат излекувани. Каквато и скрита истина да очакваше своето откриване, тя нямаше да му даде бъдеще. Животът му беше свършил и нищо не можеше да промени това – нищо, но той имаше право да знае как точно и защо Мишел, Криси и Нина бяха загинали. Той имаше свещения дълг към тях да разбере какво наистина се беше случило с този обречен Боинг 747.

Неговата мъка беше опорна точка, а яростта му – лост, с който щеше да премести земята, целия този шибан свят, за да разбере истината, без да се интересува от пораженията, които щеше да нанесе, или кого щеше да унищожи.

На една странична улица с три платна той сви към бордюра. Изключи двигателя и слезе от колата. Може би нямаше много време, преди Блик и останалите да го настигнат.

Палмите, които бяха неподвижни в жегата.

Джо погледна първо под капака на мотора, но преподавателят не беше там. Клекна пред колата и опипа под бронята около амортизаторите.

В далечината се чу бръмченето на хеликоптер, което бързо се усилваше.

Докато опипваше вътрешната страна на предното колело, ръката му се изцапа с кал и грес. От вътрешната страна на задните колела също нямаше нищо.

Хеликоптерът ненадейно се показа от север. Летеше много ниско – на не повече от петнадесет метра над къщите. Дългите изящни палмови листа се разлюляха.

Разтревожен, Джо погледна нагоре, като се чудеше дали екипажът на хеликоптера търсеше него, но страхът му беше чиста параноя и напълно неоправдан. Хеликоптерът прелетя над района, без да спре и се насочи на юг.

Джо не видя никакъв полицейски знак, надпис или друг отличителен белег.

Палмите потрепераха, разлюляха се, след това замряха в жегата.

След като отново затърси преподавателя, Джо го намери прикрепен със скоба за амортизатора зад задната броня на хондата. Заедно с батериите устройството беше с размер на кутия за цигари. Сигналът, който изпращаше, беше безшумен.

Джо сложи устройството на тротоара с намерението да го разбие на парчета. Когато по улицата се зададе камион на градинар, който

превозваше уханен товар от подрязани храсти и трева, той реши да хвърли все още работещия предавател в камиона.

Може би кучите синове щяха да изгубят известно време и средства, докато преследват камиона към бунището.

Когато отново беше на път, Джо забеляза хеликоптера, който кръжеше на няколко мили по на юг. За миг надвисваше неподвижно, после пак започваше да кръжи.

Страхът му от хеликоптера беше основателен. Вертолетът се намираще или над гробището, или по-вероятно над пустинните шубраци северно от Грифитската обсерватория и търсеше избягалата жена.

Възможностите на преследвачите бяха впечатляващи.

ВТОРА ЧАСТ ОБСЕБЕНОСТ

ГЛАВА 5

„Лос Анджелис Таймс“ публикуваше повече реклами от всеки друг вестник в САЩ и докарваше пари на собствениците му дори във временна, когато повечето печатни издания бяха в упадък. Вестникът се помещаваше в многоетажна висока сграда, която заемаше цялото пространство между две пресечки в търговската част на града.

Всъщност издателството на „Лос Анджелис Поуст“ не беше в Лос Анджелис. Помещаваше се в една стара сграда в Сън Вели, близо до летището Бърбанк, което беше в пределите на метрополията, но не в пределите на самия град.

Вместо подземен гараж на няколко етажа „Пуст“ осигуряваше за паркинг открито място, оградено с ограда, която най-отгоре имаше навита на спирала бодлива тел. Начумерен хлапак на около деветнайсет наблюдаваше затворените врати; седнал на сгъваем стол под мръсен чадър с надпис „Чинцано“. Той слушаше рап-музика по радиото. Главата му беше обръсната, лявата му ноздра продупчена от златна халка, ноктите му бяха боядисани в черно, беше облечен с широки черни джинси, около едното коляно на които внимателно беше съдрано парче плат, и широка черна фланелка, на която с червено бяха изписани думите „Не бой се от нищо“. Пазачът гледаше така, сякаш преценяваше стойността на частите на всяка пристигаща кола, за да прецени коя ще донесе най-много пари, ако бъде открадната и бъде предадена в гараж, където крадените коли се разглобяват и продават на части. Всъщност той проверяваше дали колата има етикет с името на собственика на предното стъкло и бе готов да упъти посетителите към паркинга на улицата.

Етикетите се сменяха на всеки две години и стикерът на Джо все още беше валиден. Два месеца след самолетната катастрофа той подаде оставката си, но редакторът Сезар Сантос отказа да я приеме и му даде неплатен отпуск, като му гарантираше работно място, когато бъде готов да се върне.

Той не беше готов. Никога нямаше да бъде готов. Но сега се нуждаеше от компютрите и оборудването.

За приемната не бяха похарчени много пари: бежова боя, стоманени столове със сини винилови седалки, маса за кафе със стоманени крака и гранитен плот и два броя на „Поуст“ от същия ден.

На стените висяха поставени в скромни рамки чернобели снимки от Бил Ханет – легендарния фотограф на вестника, спечелил множество награди. Снимки на бунтове и размирици, на град, обхванат от пламъци, на ухилени крадци, бягащи по улиците. На разрушени от земетресения улици, на сгради, превърнати в руини. На млада испанка, която скача в смъртоносен полет от шестия етаж на горяща сграда. На надвисналото небе и обърната към Тихия океан жилищна кооперация, която се люлее на ръба на предизвикано от дъждовете свлачище. Изобщо нито една журналистическа медия – електронна или печатна, не градеше своята репутация, нито получаваше доходи от добрите новини.

На рецепцията седеше Дюи Биймис, който беше едновременно секретар и охранител. Той работеше в „Поуст“ от самото основаване на вестника – над двайсет години. „Поуст“ беше създаден, когато един болен егоцентричен милиардер беше решил – твърде наивно и безнадеждно – да съсипе свързания с политиката „Таймс“ и да срине неговата мощ и престиж. Първоначално редакцията се помещаваше в нова сграда в Сенчъри Сити, проектирана и обзаведена от дизайнера Стивън Чейз. По това време Дюи беше един от няколкото гардове. Дори на милиардер-мегаломан му писва да харчи купища пари с широка ръка. Затова импозантните офиси бяха сменени с по-скромни помещения в долината. Персоналът беше съкратен и Дюи се задържа на работа поради това, че беше единственият с ръст метър и деветдесет, дебеловрат, широкоплещест охранител, който можеше да напише осемдесет думи за една минута и притежаваше „грандиозни“ компютърни умения.

С течение на времето „Поуст“ дори беше започнал да покрива разходите си. Надареният и практичен г-н Чейз последователно проектира множество забележителни интериори, които бяха похвалени в „Архитекчъръл дайджест“ и други издания и след това умря, точно както и милиардерът щеше да умре един ден въпреки своето огромно богатство, както и Дюи Биймис щеше да умре все някога независимо от разнообразните му, достойни за похвала умения и пленителната му усмивка.

– Джо! – каза Дюи, като се хилеше, докато тромаво ставаше от стола и протягаше ръката си за поздрав.

Джо стисна ръката му.

– Как я караш, Дюи?

– Карвър и Мартин завършиха с отличие следването си в

Калифорнийския университет в Лос Анджелис през юни, единият учи право, а другият медицина – похвали се Дюи, сякаш тази новина беше съвсем нова и щеше да попадне на първа страница в следващия брой на „Поуст“. За разлика от милиардера, който го беше наел на работа, Дюи не се гордееше със своите постижения, а с тези на децата си.

– Моята Джули завърши двегодишното си обучение в Йейл с добър успех и от тази есен работи като редактор на студентско литературно списание. Иска да пише романи като онази Ани Проулкс, която препрочита постоянно.

В този момент внезапно си спомни за самолета на полет 353, който премина пред очите му като тъмен облак на фона на ярка луна и замлъкна, засрамен от това, че се беше похвалил за синовете си и дъщеря си на човек, който завинаги беше загубил децата си.

– Как е Лена? – поинтересува се Джо за съпругата на охранителя.

– Тя е добре... да, тя се чувства добре. – Дюи се усмихна и кимна, за да прикрие смущението и възторга от семейството си.

Джо мразеше неловкото положение, в което изпадаха приятелите му, тяхното съжаление. Дори след като беше изминала цяла година, те пак се държаха по този начин. Това беше една от причините, поради които избягваше всички, които бяха част от живота му преди катастрофата. Съжалението в техните очи беше искрено, но на Джо, макар да знаеше, че е несправедлив, му се струваше, че те го осъждат за неспособността му да се върне към стария си начин на живот.

– Трябва да се кача горе, Дюи, имам да свърша малко работа, ако ми разрешиш.

Лицето на Дюи светна:

– Връщаш ли се, приятел?

– Може би – излъга Джо.

– Отново на работа?

– Мисля по въпроса.

– Г-н Сантос ще се зарадва.

– Той тук ли е днес?

– Не. В отпуск е, в момента е на риболов във Ванкувър.

Успокоен, че нямаше да му се налага да лъже Сезар за истинските си подбуди да дойде тук, Джо каза:

– Просто има нещо, от което се заинтересувах, една странна човешка история, не обичайната ми работа. Реших да дойда да проуча някои факти.

– Г-н Сантос би искал да се чувстваш като у дома си. Влизай.

– Благодаря, Дюи.

Джо влезе през двукрилата врата в дълъг коридор с изтърган и замърсен зелен мокет, напукани стени и потъмнял таван. След претенциозните украшения, които характеризираха годините на „Поуст“ в Сенчъри Сити, новият имидж беше на журналисти, които задълбочено проверяват фактите и не обръщат внимание на интериора.

Отляво беше асансьорът. Вратите и на двата асансьора бяха издраскани и вдлъбнати.

На партера – където бяха разположени главно стаи с архивите на вестника, канцеларии, офиси на рекламния отдел и отделът за разпространение на вестника – цареше пълна тишина, както обикновено беше в събота. В това абсолютно мъртвило Джо се почувства като неканен гост. Помисли си, че всички, които срещне, веднага ще разберат, че се е върнал под лъжлив предлог.

Докато чакаше асансьора, се изненада, когато видя Дюи, който го беше настигнал, за да му даде запечатан бял плик.

– Замалко да забравя. Една жена дойде преди няколко дни и каза, че има информация за някаква история точно за теб.

– Каква история?

– Не каза. Каза само, че си щял да разбереш.

Джо взе плика, когато вратите на асансьора се отвориха. Дюи продължи:

– Казах й, че не работиш тук от десет месеца и тя поиска телефонния ти номер. Разбира се, аз й отговорих, че не мога да й го дам. Нито пък адреса ти.

Джо влезе в асансьора и промълви:

– Благодаря, Дюи.

– Казах й, че ще ти го изпратя или ще ти се обадя. След това разбрах, че си се преместил и имаш нов телефонен номер, който не е включен в телефонния указател.

– Едва ли е нещо важно – увери го Джо и посочи плика. В края на краищата всъщност не се връщаше към журналистиката.

Когато вратите на асансьора започнаха да се затварят, Дюи ги блокира и намръщено добави:

– Не само писмото беше причина да те настигна. Никой, дори и твоите приятели, не знаеше как да се свърже с теб.

– Знам.

Дюи се поколеба, преди да каже:

– Ти беше съсипан, а?

– Доста – призна си Джо. – Но тръгвам обратно нагоре.
– Приятелите могат да държат стълбата стабилна, да правят по-лесно изкачването.

Смутен, Джо кимна.

– Просто не го забравяй – каза широкоплещестият мъж.

– Благодаря.

Дюи се дръпна назад и вратите се затвориха. Асансьорът тръгна нагоре.

На третия етаж беше разположен новинарският отдел, който от своя страна беше разделен на множество донякъде клаустрофобични модулни работни места, така че цялото пространство не можеше да се види веднага. На всяко работно място имаше компютър, телефон, ергономичен стол и други основни неща, необходими за работата.

Помещението много приличаше на новинарския отдел в „Таймс“, който обаче беше много по-голям. Единствените разлики бяха, че мебелите в „Таймс“ бяха по-нови и елегантни от тези в „Поуст“.

Два пъти през последните години на Джо му бяха предлагали работа в „Таймс“, но той беше отказал. Макар че „Сивата дама“, както беше известна конкуренцията в някои среди, беше голям вестник, беше също и медия, която защитаваше статуквото. Джо вярваше, че в „Поуст“ ще му позволят и дори ще го насърчават да прави по-добри и агресивни репортажи, което понякога беше нещо като убежище, но също така и проява на агресивност и смелост, и ексцентричен стил. Стилът на вестника беше да не се третираат никога новините за политиците като истински новини и да се приема, че всеки държавен служител е или корумпиран, или некомпетентен, сексуален маниак или болезнено властолюбив.

Преди няколко години след земетресението в Нортридж сеизмолозите бяха открили неподозирани връзки между разместването на земните пластове под центъра на Лос Анджелис и под редица обществени сгради в долината Сан Фернандо. В отдела се разпространи следният виц: какви загуби ще претърпи градът, ако земетресение унищожи „Таймс“ в града и „Поуст“ в Сън Вели. Без „Поуст“ според вица жителите на Лос Анджелис нямаше да знаят кои политици и други държавни служители безразсъдно ги ограбват, взимат рушвети от известни пласъори на наркотици и се чукат с животни. Най-голямата трагедия обаче щеше да бъде загубата на съботното издание на „Таймс“, защото без него никой нямаше да знае в кои магазини има разпродажби.

Ако „Поуст“ беше упорит и безжалостен като териер, подлуден от миризмата на гризачи, това, което го оправдаваше, беше – поне така

мислеше Джо – надпартийният характер на неговата ярост. Освен това голям процент от хората, които бяха станали мишени за вестника, бяха поне толкова корумпирани, колкото смятаха и в „Поуст“.

Мишел беше известен фейлетонист и редактор в „Поуст“. Той я срещна тук, ухажваше я тук. Тя носеше двете им бебета в корема си, докато работеше на това място.

Сега той откри, че тази сграда му навяваше спомени за нея. Дори да се случеше невероятното събитие, което евентуално да възвърне емоционалното му равновесие и да му вдъхне вяра, че в живота има цел, за която си струва да се бори, образът на покойната му съпруга щеше да го разтърсва всеки път, когато го виждаше. Никога нямаше да може да работи в „Поуст“ отново.

Насочи се право към бившето си работно място и благодари на съдбата, че никой от старите му приятели не го видя. На неговото място беше назначен Ранди Колусей добряк, който нямаше да се почувства засегнат, ако видеше, че Джо седи на стола му.

На таблото бяха прикачени снимките на съпругата на Ранди, техният деветгодишен син Бен и шестгодишната Лизбет. Джо ги погледна и извърна очи.

Включи компютъра и извади от джоба си плика, който бе взел от белия микробус. В него имаше регистрационна карта. За негова-изненада регистрираният собственик не беше служител на правителството или на организация, която следеше за прилагането на законите, а корпорация, наречена „Медспед“.

Само това не беше очаквал: че това може да е работа на някоя корпорация. Уолъс Блик и неговите винаги готови за стрелба съдружници с хавайски ризи нямаха вид на ченгета или федерални агенти, но все пак приличаха много повече на служители на закона, отколкото на агенти на някоя корпорация.

Следващото, което той направи, беше да отвори огромния файл на старите броеве на „Поуст“. Във файла се съдържаше всяка дума от всеки излязъл брой на вестника от момента на неговото основаване – липсваха само карикатурите, хороскопите и кръстословиците. Снимките бяха включени във файла.

Той започна да търси „Медспед“ и намери шест материала. Бяха малки бележки от страниците за бизнес. Прочете ги изцяло.

„Медспед“ – корпорация със седалище в Ню Джърси, беше започнала своята дейност в няколко големи градове с извършването на услуги като транспортиране по въздух при оказване на медицинска помощ. По-

късно беше разширила дейността си и се беше специализирала в национален мащаб в осигуряването на животоспасяващи медицински продукти, замразена или консервирана по друг начин кръв и тъкани, а също и на скъпи лабораторни уреди. Компанията дори беше започнала да пренася екземпляри от високозаразни бактерии и вируси между изследователските лаборатории, които си сътрудничеха, както в обществения, така и във военния сектор. За изпълнението на тези дейности се поддържаше малка флота от самолети и хеликоптери.

Хеликоптери.

И бели микробуси без отличителни знаци.

Преди осем години „Медспед“ беше купена от „Текнолоджик“ – корпорация от Делавер с множество филиали в медицинската и компютърната индустрия. Нейна собственост бяха всички фирми, които разработваха предимно софтуер за медицинските и медицинско-изследователските институти.

Джо започна да търси „Текнолоджик“ и беше възнаграден с четирийсет и една статии предимно от бизнесстраниците. Първите две обаче бяха толкова безинтересни, пълни с толкова много думи от жаргона на инвеститорите и счетоводителите, че „наградата“ започна да му се струва като наказание.

Реши да копира четирите най-дълги статии, за да ги прегледа покъсно.

Докато чакаше разпечатките, поиска списък от статии, които „Пост“ беше публикувал за катастрофата на полет 353. На екрана се появиха няколко заглавия с датите на публикуване.

Събра цялото си мъжество, за да прегледа файла на тази статия. Минута-две той седеше със затворени очи, като дишаше дълбоко и се опитваше да извика във въображението си картината на разбиващите се морски вълни на плажа в Санта Моника.

Най-последно, стиснал зъби толкова силно, че мускулите на челюстите му потрепваха непрекъснато, започна да преглежда статия след статия. Търсеше пълния списък на пътниците, които се бяха качили на самолета.

Прескочи снимките от мястото на катастрофата, на които се виждаха отломки от самолета, раздробени на толкова малки парчета и извити в такива сюр-реалистични форми, че никой не би предположил от какво са. Заснети бяха и хора със защитни костюми и маски, обикалящи поляната, на която беше станала катастрофата. На заден план застрашително стърчаха обгорените дървета, а чворестите им черни клони стърчаха

към прихлупеното небе.

Джо потърси и намери името на шефа на екипа, отговорен за разследването – Барбара Кристман и четиринайсет специалисти, които работеха под нейно ръководство.

В две от статиите имаше снимки на част от екипажа и пътниците. Не всички от треста и трийсетте души на борда бяха снимани, тъй като стремежът беше да се насочи вниманието към онези жертви, които бяха от Южна Калифорния и се връщаха вкъщи, а не към хората от изток, които идваха на гости на свои приятели и роднини. Тъй като Мишел и момичетата бяха част от семейство „Поуст“, техните снимки бяха на видно място.

Преди осем-месеца тъкмо когато се канеше да се премести в нов апартамент, Джо беше изпаднал в пристъп на болезнена и натрапчива загриженост за семейните албуми и снимки и беше прибрал всички фотографии в голяма картонена кутия с убеждението, че не трябва да човърка раните си, защото това забавя изцелението. Беше облепил кутията с лента и я беше сложил в дъното на единствения килер в дома си.

Сега, докато преглеждаше снимките, техните лица се появиха на екрана и Джо не беше в състояние да си поеме дъх, макар да си мислеше, че ще е готов за този момент. Снимката на Мишел, която беше направена от един от щатните фотографи на „Поуст“, беше уловила нейната красота, но не и нейната доброта и интелигентност, нито нейния чар. Една обикновена снимка, която беше толкова несъвършена, но все пак това беше Мишел. Снимката на Криси беше направена на коледното тържество на „Поуст“, което беше организирано за децата на служители от вестника. Криси се беше ухилила, а лицето ѝ сияеше. Как сияеше! И малката Нина, която понякога искаше името ѝ да се произнася Ниин-а, а друг път Найн-а, се усмихваше с такава леко загадъчна усмивка, сякаш намекваше, че знае някакви вълшебни тайни.

Усмивката ѝ напомняше на Джо за глупавата песничка, която той ѝ пееше понякога, когато я слагаше да спи. Преди да се осъзнае какво прави, той отново започна да диша и се чу да шепне думите: „Найн-а, нийн-а, виждали ли сте я? Найн-а, нийн-а, никой я не знай.“

Нещо вътре в него се скъса и застраши неговия самоконтрол.

Натисна бутон на мишката, за да махне образите от екрана. Но това не изтри техните лица от съзнанието му, по-ясни, отколкото когато ги беше виждал, откакто беше прибирал снимките им.

Като се приведе, Джо закри лицето си с ръце и докато трепереше, заглуши гласа в студените си длани: – Да му се не види. Да му се не

види. Прибоят шумеше на плажа сега, както и преди, утре ще шуми, както и днес. Часовници и тъкачни станове. Изгреви, залези, фази на луната. Машини тракат, тиктакат. Вечни тактове, безсмислени движения.

Единственият разумен отговор на всичко е равнодушието.

Той свали длани от лицето си. Изправи отново глава и се опита да се концентрира върху екрана.

Беше обезпокоен, че ще привлече вниманието към себе си. Ако някой стар познат погледнеше в преграденото от три страни работно място, за да види какво става, можеше да му се наложи да обяснява какво прави тук, можеше да му се наложи да събере сили, за да бъде общителен.

Намери списъка на пътниците, който търсеше. „Поуст“ му беше спестил време и усилия, като беше изброил отделно тези от мъртвите, които бяха живели в Южна Калифорния. Той изпринтира техните имена. След всяко от тях стоеше названието на града, в който всеки от починалите беше живял.

„*Още не съм готова да говоря с теб*“ – беше казала фотографката от гробището, от което бе заключил, че тя щеше да му съобщи подробности по-късно.

„*Не се отчайвай. Ти ще видиш като другите.*“ Да види какво? Нямаше представа. Какво можеше да му каже тя, което щеше да облекчи болката му? Нищо. Нищо.

„... *като другите. Ти ще видиш като другите.*“ Кои други?

Само един отговор го задоволяваше: другите хора, корито бяха загубили своите обичани близки; хора, които бяха толкова самотни, колкото и той и с които тя вече беше говорила.

Нямаше намерение да я чака да го потърси отново. Преследвачи като Уолъс Блик и съдружниците му можеше да не я оставят жива толкова дълго, че да успее да го посети и да удовлетвори любопитството му.

Когато Джо свърши със сортирането на разпечатките, забеляза белия плик, който Дюи Биймис му даде. Беше го подпрял на една кутия отдясно на компютъра и го беше забравил.

Като криминален репортер от време на време той получаваше сведения и съвети за статии от читатели на вестника, които, меко казано, бяха параноични. Те сериозно и убедено твърдяха, че са изплашени до смърт жертви, подложени на жесток психологически натиск от тайна секта от сатанисти, които действаха в града, или че знаят за зловещи служители от тютюневата промишленост, които заговорничеха да слагат в бебешките храни никотин, или че в съседство до тях живеят

приличащи на паяци извънземни, които се представят за семейство корейски имигранти.

Веднъж, когато беше поставен натясно от безумец, който твърдеше, че по-голямата част от населението на Лос Анджелис са не хора, а роботи, контролирани от отдела по аудиоаниматроника на Дисниленд, Джо понижи глас и с нервна откровеност каза:

– Знаем това от години. Но ако напишем и една дума по въпроса, хората в Дисни ще ни убият.

Каза го с такава убеденост, че смахнатият мъж отстъпи назад и избяга.

Ето защо очакваше да получи написано с цветен молив съобщение за злите хипнотизатори-марсианци, които живеят между земните хора като мормони или нещо подобно. Отвори плика и извади бял лист, сгънат на три.

Трите старателно написани изречения отначало му направиха впечатление на жесток вариант на обикновен параноичен кръсък: „Опитвам се да стигна до теб, Джо. Животът ми зависи от твоята предпазливост. Аз бях в самолета.“ Всички, които бяха в самолета, бяха загинали. Той не вярваше в писма от духове, изпратени от отвъдното, което вероятно го правеше уникален между неговите съвременници в този Град на ангели от новото време.

В края на писмото имаше име: Роуз Тъкър. Под името беше изписан само телефонен номер с код на Лос Анджелис.

Леко въодушевен от същия гняв, който се разгоря така опасно в него по-рано и който лесно можеше да се превърне в избухване, Джо понечи веднага да се обади на Роуз Тъкър. Искаше да ѝ каже какъв умствено неуравновесен боклук е тя с нейните шизофренични фантазии, с психологическото ѝ експлоатиране на нещастията на другите, чиято цел беше може би да удовлетвори своите извратени нужди.

И след това чу в съзнанието си първите думи, които Уолъс Блик му беше казал на гробищата: „Хванахте ли Роуз?“ Роуз.

Тъй като Джо се беше уплашил от двамата въоръжени мъже, страхуваше се и за жената, която те преследваха, и беше изненадан, че в микробуса има човек, значението на това, което Блик беше казал, не му направи впечатление. Всичко след това се случи толкова бързо. Беше забравил думите на Блик.

Роуз Тъкър сигурно беше жената, която снимаше гробовете.

Ако тя беше само умопобъркана неудачница и живееше в света на своите шизофренични фантазии, „Медспед“ или „Текнолоджик“ – или

които и да бяха те, по дяволите – нямаше да хвърлят такива сили и средства, за да я търсят.

Спомни си необикновеното присъствие на тази жена на гробищата. Нейната прямота. Нейното хладнокръвие и свръхестествено спокойствие. Силата на нейния твърд поглед.

Тя не приличаше на ненормална. Точно обратното.

„Опитвам се да стигна до теб, Джо. Животът ми зависи от твоята предпазливост. Аз бях в самолета.“

Хартията шумеше в ръцете му.

Той стъпи на пътеката зад модулното работно място и огледа зала на новинарския отдел, като търсеше някого, с когото можеше да сподели откритието си.

Погледни тук. Прочети това, прочети го. Има някаква ужасна грешка, Исусе, всичко е грешно. Заблудили са ни. Някой е оцелял от катастрофата, преживял е този ад. Ние трябва да направим нещо, за да открием истината. Няма оцелели, казаха те, няма оцелели, унищожителна катастрофа, напълно унищожителна катастрофа. Какви ли още лъжи са наговорили? Как всъщност са умрели хората, пътуващи с този самолет? Защо са загинали? Защо са загинали?

После овладя порива да сподели с някого това, което беше научил. В бележката на Роуз Тъкър се казваше, че животът ѝ зависи от неговата предпазливост.

Освен това му хрумна странна мисъл, донякъде още по-убедителна, поради нейната несъстоятелност: ако сподели с някого за писмото и го покаже, листът ще е празен, а шофьорската книжка на Блик ще бъде напълно редовна; ако вземе някого със себе си на гробищата, там нямаше да има гилзи по тревата, нито следи от боксуването на гумите на белия микробус, нито пък някой, който да е виждал някакво превозно средство или да е чул изстрели.

Това беше загадка, която сам трябваше да разреши и Джо изведнъж разбра, че да търси отговорите е не просто негов дълг, а негов свещен дълг. Разгадаването на мистерията беше негово призвание, негова цел и може би неочаквано спасение.

Всъщност дори не разбираше точно каква беше неговата цел. Само чувстваше дълбоко в себе си, че истината е друга.

Треперейки, седна отново на стола.

Чудеше се дали не се е побъркал.

ГЛАВА 6

Джо се обади по телефона на рецепцията и попита Дюи Биймис за жената, която беше оставила плика.

– Беше някаква миньонка – каза Дюи.

Той обаче беше гигант и дори висока метър и осемдесет амазонка щеше да изглежда дребничка до него.

– Висока около метър и шестдесет и пет или по-ниска? – попита Джо.

– Може би метър и петдесет и пет. Но силна. Някои от тези дами изглеждат като крехки момичета, но са способни да преместват планини.

– Чернокожа ли беше?

– Да.

– Според теб на колко години беше?

– Може би на четирийсет – четирийсет и пет. Хубавичка. Косата ѝ беше гарвановочерна. Нещо тревожи ли те, Джо?

– Не. Не. Всичко е наред.

– Май си доста обезпокоен. Тази жена някакви проблеми ли създава?

– Не, с нея всичко е наред. Благодаря, Дюи.

Джо затвори телефона и усети, че го побиват трънки.

Дланите му бяха студени. Избърса ги в дънките си.

Нервно грабна разпечатката на списъка с пътниците от полет 353 и започна да го преглежда ред по ред, докато стигна до д-р Роуз Мари Тъкър.

Доктор.

Тя можеше да е доктор по медицина или литература, биолог или социолог, музиколог или зъболекар, но нейната титла му се струваше още по-правдоподобна поради факта, че тя беше получила почетна титла. Откачалките вярваха, че по-голямата част от хората са работи, по-вероятно, бяха пациенти, отколкото доктори в каквато и да е област.

Според списъка на пътниците Роуз Тъкър беше на четирийсет и три години и нейният дом беше в Манасас, Върджиния. Джо никога не беше ходил в Манасас, но беше минавал с кола няколко пъти – защото това беше отдалечено предградие на Вашингтон близо до града, където живееха родителите на Мишел.

Завъртя стола си към компютъра още веднъж и прегледа статиите

за катастрофата, търсейки снимки на пътниците: надяваше се, че нейната ще бъде между тях, но очакванията му не се сбъднаха.

Като имаше предвид описанието на Дюи, Джо стигна до извода, че жената, която беше написала тази бележка, и жената на гробищата – която Блик беше нарекъл Роуз – бяха едно и също лице. Ако тази Роуз беше наистина д-р Роуз Мари Тъкър от Манасас, Върджиния – нещо, което не можеше да бъде потвърдено без снимка – то тя наистина е била на борда на самолета на полет 353.

И е оцеляла.

Неохотно Джо се върна към двете най-големи фотографии от мястото на катастрофата. Първата беше мрачна снимка на бурното небе, на която се виждаха още обгорени до черно дървета, изкривени в сюрреалистични форми, отломки, хора от спасителния отряд с маски и костюми с качулки, които приличаха на монаси или на зловещи духове в някой забравен кръг на ада. Втората беше снимка, направена от въздуха, която разкриваше така реалистично многобройните разпръснати отломки и останки от самолета, че терминът „тежка катастрофа“ беше неточно описание.

Никой не би могъл да оцелее при такава катастрофа.

Все пак Роуз Тъкър, ако тя беше същата Роуз Тъкър, която се беше качила на самолета през онази нощ, очевидно беше не само оцеляла, но и си е тръгнала, без да има нужда от помощ. Без сериозно нараняване. По нея не бяха останали белези, нито пък беше осакатена.

Невъзможно. Докато е падал, хванат в капана на земната гравитация, увеличавал е стремително скоростта и се е блъснал в твърдата земя, боингът не просто се е смачкал, а се е разбил като хвърлено по тухлена стена яйце и след това е експлодирал и е бил обхванат от яростни пламъци. Да се измъкне човек невредим от руините на Гомор, да излезе незасегнат от огъня като Шадрах от пламтящата пещ на Небухаднезар, да възкръсне като Лазар след четири дни в гроба, щеше да бъде по-малко чудо от това да останеш невредим от катастрофата на полет 353.

Обаче ако той наистина вярваше, че това беше невъзможно, умът му нямаше да бъде размътен от гняв и безпокойство, от странен благоговееен страх и настойчиво любопитство. В него бушуваше налудничаво желание да се вкопчи в невероятните възможности, да последва чудото.

Обади се на телефонни справки в Манасас и поиска номера на доктор Роуз Мари Тъкър. Очакваше да му кажат, че не е регистриран такъв номер или че е прекъснат. В края на краищата тя официално беше мъртва.

Вместо това му дадох телефонен номер.

Не е било възможно тя да оцелее от катастрофата, да си отиде вкъщи и да започне отново своя живот, без да предизвика сензация. Освен това я преследваха опасни хора. Щяха да я открият, ако тя се върне някога в Манасас.

Може би семейството ѝ все още живееше в къщата. По каквито и да е причини може би бяха запазили телефона на нейно име.

Джо набра телефонния номер.

При второто позвъняване отговори:

– Да?

– Семейство Тъкър ли е? – попита той.

Гласът беше мъжки, отсечен и без местен акцент:

– Да.

– Мога ли да говоря с д-р Тъкър?

– Кой я търси?

Интуицията подсказа на Джо да не казва името си.

– Уоли Блик.

– Извинете, кой?

– Уолъс Блик.

Мъжът от другата страна на линията млчеше. След това каза:

– За какво се отнася?

Гласът му съвсем леко се промени, но в него се долавяше безпокойство и нотка на предпазливост.

Джо реши, че е проявил достатъчно находчивост и затвори телефона.

Отново избърса дланите си в джинсите.

Един журналист мина зад него и го поздрави, без да вдигне поглед:

– Здравсти, Ранди.

Като погледна съобщението от Роуз, Джо се обади на телефонния номер в Лос Анджелис, който тя беше дала. На петото позвъняване се обади някаква жена:

– Ало.

– Извинете, мога ли да говоря с Роуз Тъкър?

– Тук няма никой с това име – каза тя с акцент, характерен за далечния юг. – Набрали сте грешен номер.

Независимо от изявлението си, тя не прекъсна връзката.

– Роуз ми даде този номер – настоя Джо.

– Готин, нека да отгатна – това е жената, която ти си срещнал на парти. Престорила се е, че те харесва, за да я оставиш на мира.

– Не мисля, че тя би го сторила.

– О, не исках да кажа, че си грозен, скъпи – каза жената отсреща и нейният глас го накара да почувства уханието на магнолия и нощи с дъх на жасмин. – Просто исках да кажа, че не си неин тип. Случва се и на най-добрите.

– Казвам се Джо Карпентър.

– Хубаво име. Солидно име.

– Как се казваш?

Тя каза закачливо:

– Какво име подхожда на гласа ми?

– На гласа ти?

– Може би Октавия или Жулиет?

– По-скоро Деми.

– Като Деми Мур, филмовата звезда? – каза тя невярващо.

– Имаш същия секси и дрезгав глас.

Тя гърлено се засмя:

– Г-н Джо Карпентър, бива те да правиш комплименти. Добре, Деми ми харесва.

– Слушай, Деми, наистина искам да говоря с Роуз.

– Забрави за тази Роуз. Не въздишай по нея, готин, след като ти е била дузпата.

Джо беше сигурен, че тази жена познава Роуз и че е очаквала той да се обади. Като има предвид жестокостта на враговете, които преследваха загадъчната д-р Тъкър, предпазливостта на Деми беше разбираема.

Тя каза:

– Как изглеждаш, когато си честен към себе си, готин?

– Метър и осемдесет висок, кестенява коса, сиви очи.

– Красив?

– По-скоро симпатичен.

– На колко си години, симпатията?

– По-стар от теб. На трийсет и седем.

– Имаш приятен глас. Ходиш ли на срещи с непознати жени?

Той се обнадежди – тя му определяше среща.

– Нямам нищо против – промърмори.

– Тогава какво ще кажеш за среща със секси гадже като мен? – предложи тя със смях.

– Съгласен съм. Кога?

– Свободен ли си утре вечер?

– Надявах се да е по-скоро.

– Не бъди толкова нетърпелив, симпатяга. Нужно е време, за да уредим нещата както трябва така, че всичко да е наред, никой да не пострада, да няма разбити сърца. Деми явно намекуваше срещата да бъде уредена така, че да се гарантира безопасността на Роуз. И може би тя не можеше да се свърже с Роуз за по-малко от двайсет и четири часа.

– Освен това, готин, започвам да се питам защо си толкова нетърпелив, ако наистина изглеждаш прилично.

– Добре де. Кога утре вечер?

– Ще ти дам адреса на едно кафене в Уестууд. Ще се срещнем отпреди в шест часа, ще влезем да изпием по едно кафе, за да се опознаем. Ако ми се сториш наистина симпатичен, а пък ти ме намериш за толкова секси, колкото е гласът ми... тогава може да преживеем незабравима нощ. Имаш ли химикалка и лист хартия?

– Да – каза той и записа името и адреса на кафенето.

– Сега ми направи една услуга, готин. Имаш лист, на който е написан този телефонен номер. Скъсай го на малки парченца и го изхвърли в тоалетната.

Тъй като Джо замълча, Деми добави:

– И без това повече няма да ти потрябва. – Сетне затвори телефона.

Трите написани изречения нямаше да докажат, че д-р Тъкър е оцеляла при полет 353 или че около катастрофата има нещо нередно. Той можеше сам да ги съчини. Името на д-р Тъкър също беше напечатано на машина, но нямаше подпис.

Въпреки това много му се искаше да запази писмото. Макар че не можеше да послужи за доказателство, правеше странните събития да изглеждат по-реални за самия него.

Отново набра номера на Деми, за да види дали тя ще отговори, независимо от това, което беше казала.

За негова изненада чу механичен глас, който го информира, че телефонът е прекъснат. Посъветва го да провери дали е набрал правилно номера и след това да се обади на 441 за помощ от централата. Отново набра телефона на Деми, но резултатът беше същият.

Чудесен трик – как ли са го постигнали? Деми очевидно беше доста обиграна.

Когато сложи слушалката обратно на вилката, телефонът извънтя и го стресна толкова силно, че той отдръпна ръка, сякаш беше изгорил пръстите си. Мислено се упрекна за нервността си и се обади на третото позвъняване:

– Ало.

– „Лос Анджелис Поуст“ ли е? – попита мъжки глас.

– Да.

– Това номерът на Ранди Колуей ли е?

– Точно така.

– Вие ли сте г-н Колуей?

Едва сега той разпозна гласа на мъжа, който беше отговорил на телефона в къщата на Роуз Мари Тъкър в Манасас.

– Вие ли сте г-н Колуей? – попита отново мъжът.

– Аз съм Уолъс Блик – каза Джо.

– Г-н Карпентър?

Полазиха го тръпки и той тресна слушалката.

Преследвачите знаеха къде се намира.

Десетките модулни работни места вече не приличаха на удобни кътчета, а на зловещ лабиринт.

Той грабна разпечатките и съобщението, което Роуз му беше оставила.

Докато ставаше от стола, телефонът звънна отново, но той не го вдигна.

На излизане от новинарския отдел Джо се сблъска с Дан Шейвърс, който се връщаше от ксерокса с куп листа в едната ръка и незапалената си лула в другата. Шейвърс беше плешив, с буйна черна брада и носеше черни джинси, червено-черни шарени тиранти върху раирана в бяло и сиво риза и жълта папийонка. Очилата му за четене висяха на врата му.

Репортер и водещ бизнес-рубрики, Шейвърс беше надут досадник, който се мислеше за истински чаровник и светски лъв. Той каза без предисловия:

– Джоузеф, мойто момче, миналата седмица отворих бутилка „Мондави Каберне“, реколта седемдесет и четвърта година, една от двайсетте, които купих като инвестиция, въпреки че по това време бях в Напа не за да проучвам винарите, а да купя един старинен часовник и нека да ти кажа: това вино беше отлежало толкова добре, че...

Той спря, осъзнал, че Джо не работеше в редакцията близо от година. Смути се и запелтечи съболезнования:

– ... ужасяваща трагедия, тези нещастни хора, твоята съпруга и децата ти...

Джо чу, че телефонът на Ранди Колуей звъни отново и понечи да отмине Шейвърс, но изведнъж му хрумна нещо:

– Слушай, Дан, знаеш ли нещо за компания, която се казва „Текнолоджик“?

– Дали знам нещо за тях? – Шейвърс сви вежди. – Много забавно, Джоузеф.

– Наистина ли знаеш нещо? Какво представляват те, Дан? Голяма компания ли са? Искам да кажа, могъщи ли са?

– О, много преуспяваща фирма, Джоузеф. Надушват като хрътки кои малки компании разполагат с нови технологии и ги купуват. Подпомагат и учени, които се нуждаят от средства, за да реализират идеите си. Дейността им е главно в областта на медицината. Служителите им са отвратителни фукльовци, мислят се за гении. – Шейвърс се ухили и захапа лулата си.

Телефонът на Колуей спря да звъни. Тишината изнерви Джо повече от настойчивия пронизващ звук. Те знаеха къде се намира.

– Трябва да вървя – каза той и обърна гръб на Шейвърс, който му обясняваше преимуществата на това да притежаваш акции на „Текнолоджик“.

Отправи се към най-близката мъжка тоалетна. За негов късмет там нямаше стари познати, които да го забавят. Влезе в кабинката и скъса писмото на Роуз на малки парченца. Изхвърли ги в тоалетната чиния, както беше поискала Деми, и пусна водата. Изчака да изчезне и последното парченце и пусна водата втори път, за да е сигурен, че нищо не е останало.

„Медспед“. „Текнолоджик“. Корпорации, които провеждаха полицейски операции. Дългата им ръка, която стигаше от Лос Анджелис до Манасас, и тяхното разстройващо всезнание доказваха, че имат връзки извън света на бизнеса, може би с военните.

Въпреки всичко, независимо от залога, беше безсмислено една корпорация да защитава интересите си с помощта на мъже, достатъчно нагли, за да стрелят по хора на публични места. Колкото и печеливша компания да беше „Текнолоджик“, това не освобождаваше служителите от задължението да спазват законите дори и тук, в Лос Анджелис, където липсата на пари се смяташе за корена за злото.

Като се има предвид как безцеремонно стрелят по хора, преследвачите сигурно бяха федерални агенти. Джо разполагаше с прекалено малко информация, за да предположи каква роля играеха „Медспед“ и „Текнолоджик“ в операцията.

Докато вървеше по коридора към асансьорите, той очакваше някой да извика името му и да му заповяда да спре. Може би един от мъжете с хавайските ризи. Или Уолъс Блик. Или полицейски служител.

Ако хората, които търсеха Роуз, бяха федерални агенти, биха могли

да получат помощ от местната полиция. Засега Джо трябваше да гледа на всеки човек в униформа като на потенциален враг.

Когато вратите на асансьора се отвориха, той се напрегна, защото се страхуваше да не бъде задържан тук. Ала в кабината нямаше никого.

Докато асансьорът се спускаше към първия етаж, Джо очакваше електричеството да бъде прекъснато. Когато вратите се отвориха, беше изненадан: отвън отново нямаше никого.

През целия си живот никога не беше изпадал в такава параноя. Страховете му бяха предизвикани от събитията през ранния следобед и от това, което беше научил, откакто беше в офисите на „Поуст“.

Чудеше се дали неговите реакции – пристъпи на изключителна ярост, нарастващ страх – бяха резултат от загубата на близките му през миналата година. Не си беше позволил да изпитва нищо друго освен скръб, самосъжаление и изключителна пустота от непоправимата загуба. Всъщност упорито се беше стремил към забравата. Беше се опитал да преодолее болката, да възкръсне от пепелта като птицата феникс без повече надежди, освен студеното спокойствие на безразличието. Сега, когато събитията го караха отново да се отвори към света, беше завладян от прекалено много емоции, подобно на начинаещ сърфист, заливан от всяка издигаща се вълна.

Когато се озова във фоайето, видя, че Дюи Биймис говори по телефона. Охранителят слушаше така внимателно, че обикновено гладкото му мургаво лице беше набръчкано. От време на време промърморваше:

– Да, хъ, хъ, да.

Джо се отправи към външната врата и му махна за довиждане.

Дюи възкликна:

– Хей, чакай, чакай малко!

Джо спря и се обърна.

Макар че охранителят слушаше този, с когото говореше по телефона, погледът му беше насочен към Джо.

За да покаже, че бърза, Джо почука с пръст по часовника си.

– Изчакайте малко – каза Дюи по телефона и след това се обърна към Джо: – Някакъв мъж те търси.

Джо поклати отрицателно глава.

– Искате да говорите с теб – продължи едрият мъжага.

Джо отново тръгна към вратата.

– Чакай, човекът каза, че е от ФБР.

На вратата Джо се поколеба. ФБР не може да е замесено с мъжете с хавайските ризи – типове, които стрелят по невинни хора, без да си

направят труда да задават въпроси, нито пък с убийци като Уолъс Блик. Дали не губеше отново самообладание от страх, дали не го овладяваше параноята? Той можеше да получи отговори на някои въпроси и защита от ФБР.

Разбира се, твърде е възможно мъжът на телефона да лъже, да не е от ФБР. Вероятно се надяваше да забави Джо, докато Блик и приятелите му нахлуят в сградата.

Джо поклати глава, обърна се, бутна вратата и излезе. Чу, че Дюи го вика, но тръгна към колата си, като едва устоя на желанието да затича.

В далечния край на паркинга младият пазач с обръснатата глава и златната халка на носа го наблюдаваше. В този град, където понякога парите означаваха повече от верността, честта и достойнството, модата бе всемогъщ господар; модните течения се сменяха по-често от убежденията, непроменени оставаха само сигналните цветове на младежките банди. Облеклото на момчето – пънкгръндж-неопънк – каквото и да беше – вече беше отживяло времето си и го правеше да изглежда по-малко плашещ, отколкото той си мислеше, и по-жалък, отколкото си представяше. Все пак при тези обстоятелства интересът му към Джо изглеждаше заплашителен.

Купето на хондата беше нагорещено, но не непоносимо. Страничното стъкло, строшено от куршум на гробищата, осигуряваше проветряване.

Младокът вероятно беше забелязал счупеното стъкло, когато хондата беше влязла в паркинга. Може би това му се беше сторило подозрително...

„Хич не ми пука!“ – помисли си Джо. Беше сигурен, че двигателят няма да се включи, но страховете му се оказаха напразни.

Докато излизаше на заден ход от паркинга, зърна Дюи Биймис, засанал на бетонната площадка под козирката с емблемата на „Поуст“. Не изглеждаше разтревожен, а озадачен.

Дюи нямаше да го спре. Бяха приятели, в края на краищата, или някога бяха приятели, а онзи на телефона беше само безпльтен глас.

Джо включи на скорост. Забеляза, че Дюи слиза по стълбите и вика нещо. Гласът му не издаваше безпокойство. Изглеждаше объркан, загрижен.

Джо не му обърна внимание и се насочи към изхода.

Пазачът стана от сгъваемия стол. Беше само на две крачки от въртящите врати, които затваряха паркинга.

Върху верижната ограда навитите телове проблесваха под светлината на следобедното слънце.

Джо погледна в огледалцето. Далеч назад Джо стоеше с ръце на кръста.

Джо мина покрай чадъра, но пазачът не помръдна. Наблюдаваше го с полузатворени очи и безизразно лице, сетне избърса потта от челото си с ръка, боядисаните му в черно нокти проблеснаха.

Джо зави надясно по улицата с доста висока скорост. Гумите иззвириха и колата поднесе по размякнатия асфалт, но той не намали.

Насочи се на запад по улица „Стратърн“ и чу сирените, когато зави на юг по булевард „Ланкершим“. Сирените бяха част от музиката на града; не беше задължително да имат нещо общо с него.

Въпреки това, докато караше към магистралата „Вентура“ и след това на запад към Муунпарк, той често поглеждаше в огледалцето за преследващи го автомобили – със или без отличителни знаци.

Не беше престъпник. Би трябвало да се чувства в безопасност, ако съобщи на властите за мъжете на гробищата, за съобщението от Роуз Мари Тъкър и за своите подозрения за катастрофата.

От друга страна, въпреки че бягаше, за да спаси живота си, Роуз не беше потърсила защита от ченгетата, може би, защото не можеше да получи такава от тях. Моят живот зависи от твоята предпазливост.

Той беше работил като криминален репортер достатъчно дълго и беше свидетел на много случаи, когато жертвата е била набелязана, не защото е направила нещо, не заради парите, които е искал нападателят, а само заради информацията, с която е разполагала. Онзи, който знае прекалено много, може да бъде по-опасен от въоръжен човек.

Обаче той не знаеше почти нищо за обстоятелствата около катастрофата. Ако го преследваха само защото му бяха известни твърденията на Роуз Тъкър, че е оцеляла при катастрофата, то фактите, които тя знаеше, сигурно бяха толкова експлозивни, че тяхната мощност можеше да се измери само в мегатонове.

Докато караше на запад към Студио Сити, си спомни за червените букви върху черната тениска, която носеше пазачът от паркинга на „Пост“. „Не бой се от нищо“ беше философия, която Джо така и не можа да възприеме. Страхуваше се прекалено много.

Повече от всичко го измъчваше мисълта, че Мишел, Криси и Нина са загинали не по волята на съдбата, а от ръката на човек. Макар че от Националния комитет за безопасност на транспорта не можеха да посочат вероятната причина, една повреда в системите за хидравличен

контрол плюс човешка грешка беше един от възможните сценарии, с който той можеше да се примири, защото този сценарий беше абстрактен, механичен и студен като самата вселена. Би било непоносимо обаче, ако те бяха загинали от терористичен акт или поради деяние на пресътник, ако бяха станали жертва на човешката алчност, завист или омраза.

Страхуваше се от въздействието, което подобно откритие би оказало върху него. Страхуваше се от онова, в което можеше да се превърне, от ужасяващата лекота, с която щеше да отмъщава, наричайки отмъщението справедливост.

ГЛАВА 7

Поради жестоката конкуренция калифорнийските банки работеха и в събота, понякога до пет часа. Джо пристигна в клона на неговата банка в Студио Сити двайсет минути преди да затворят.

Когато продаде къщата си в Студио Сити, не си беше направил труд да прехвърли сметката в клон на банката, който е по-близо до едностайния му апартамент в Лоръл Каньон. Когато времето няма значение, човек не мисли за удобства.

Отиде до едно гише, където служителка на име Хедър се беше навела над някакви документи, докато чакаше последните клиенти. Тя работеше в тази банка от времето, когато Джо за пръв път откри своя сметка преди десет години.

– Искам да изтегля пари – каза той, след като побъбри с нея, – но не си нося чековата книжка.

– Това не е проблем – увери го тя.

Обаче възникна малък проблем, когато Джо поиска двайсет хиляди долара на банкноти по сто долара. Хедър отиде до другия край на помещението и започна да разговаря с главния касиер, който после се посъветва със заместник-директора. Той беше млад човек, привлекателен като най-красивия филмов актьор; може би той беше една от многото бъдещи звезди, който работеше в реалния свят, за да оцелее, докато чакаше въображаемата слава. Двамата огледаха Джо, сякаш сега се съмняваха в неговата самоличност.

Когато взимаха пари, банките бяха като индустриални прахосмукачки. Когато ги даваха, бяха досущ задръстени водопроводни тръби.

Хедър се върна, отново го изгледа от глава до пети, и му съобщи, че

с удоволствие ще го обслужат, макар че, разбира се, имало известни формалности.

В другия край на залата заместник-директорът говореше по телефона и Джо предположи, че служителят прави справка за него. Знаеше, че страховете му са неоправдани, но устата му пресъхна и сърцето му затуптя по-силно. Какво пък, парите си бяха негови, трябваха му точно сега!

Хедър познаваше Джо от дълго време – всъщност те посещаваша една и съща лютеранска църква, където Мишел водеше Криси и Нина на неделно училище и служба – но въпреки това му поиска шофьорската книжка. Дните на взаимно доверие и чувството за солидарност бяха безвъзвратно отминали и изглеждаше, че сякаш не само са били част от древна история, но са принадлежали към историята на друга държава.

Каза си, че трябва да прояви търпение. Всичко, което притежаваше, беше вложено в тази банка, включително шейсетте хиляди долара в ценни книжа от продажбата на къщата, така че не можеха да му откажат парите, от които имаше нужда. Заради хората, които търсеха него и Роуз Тъкър, не можеше да се върне в апартамента си и трябваше да живее в хотели.

Заместник-директорът беше приключил разговора си. Гледаше някаква бележка върху бюрото си и почукваше върху нея с молив.

Джо беше обмислил възможността да използва няколко кредитни карти, за да се разплаща. Но от полицията можеха да проследят всеки заподозрян, когато той използва кредитна карта и банков терминал, и да вървят по петите му. Дори можеха да се доберат до кредитната му карта, ако някой търговец я конфискува в момента на покупката. Телефонът върху бюрото на заместник-директора извъня. Той рязко вдигна слушалката, погледна Джо и се обърна на въртящия се стол, сякаш се безпокоеше, че по устните му можеше да се прочете това, което казва.

След като уредиха формалностите и банковите служители се увериха, че Джо не беше нито своят брат-близък, нито нагъл самозванец с изкуствена гумена маска, и след като приключи телефонния разговор, заместник-директорът бавно събра банкнотите по сто долара от другите касиери и от трезора. Донесе сумата на Хедър и наблюдаваше със застинала усмивка, докато тя ги броеше пред клиента.

Може би въображението му го лъжеше, но Джо почувства тяхното неодобрение от факта, че ще носи в себе си толкова пари, но не защото това го излагаше на опасност, а защото на хората, които теглеха пари в брой през тези времена, гледаха като на прокажени. Правителството

изискваше от банките да дават отчет за изтеглени суми в брой, надвишаващи пет хиляди долара, уж да пречи на наркобароните да перат пари чрез законни финансови институции. В действителност нито един наркобарон не почувства някакво неудобство от този закон, но финансовите дейности на средния гражданин сега се контролираха по-лесно.

Векове наред парите в брой или еквивалентът им – диаманти, златни монети – биха най-добрата гаранция за свобода и независимост. За Джо парите означаваха същото и нищо повече. Реши да не издава раздрънения си от проверката – Хедър и нейните шефове вероятно подозираха, че е замесен в някакви криминални дейности или в най-добрия случай се е запътил към Лас Вегас, където за няколко дни ще се отдаде на страстта си към хазарта.

Когато Хедър сложи двайсетте хиляди в кафяв плик, звънна телефонът върху бюрото на заместник-директора. Мърморейки в слушалката, той продължи да наблюдава Джо с интерес.

Джо излезе от банката пет минути след края на работното време, обхванат от някакво предчувствие.

Горещината все още беше нетърпима, а небето беше безоблачно, макар и не така ярко синьо, както по-рано през деня. Сега беше бездънна синева, която му напомняше за нещо, което беше виждал преди. Асоциацията му убягваше, докато се качи в колата и запали двигателя – тогава си спомни студените сини очи на последния труп, който беше виждал в моргата в нощта, когато завинаги приключи с кариерата си на криминален репортер.

Когато излезе от паркинга на банката, видя заместник-директора, който стоеше зад стъклените врати – скриваше го отразената ярка светлина на залязващото слънце. Може би се опитваше да запомни как изглежда хондата и нейния номер. Или може би просто заключваше вратите.

Метрополисът трептеше под ярката синева на студеното небе.

Докато минаваше покрай малък търговски център, Джо видя жена с дълга кестенява коса, която излизаше от форд „Експлорър“. Колата беше паркирана пред магазин за битови уреди. От другата страна на колата изскочи момиченце с разрошена руса коса. Лицата им бяха скрити от него.

Той зави дръзко направо на движението, като почти се удари в сивия мерцедес на някакъв възрастен мъж. На кръстовището направи

обратен завой на червен светофар.

Вече съжаляваше за това, което възнамеряваше да направи. Но вече не можеше да спре – по-скоро можеше да ускори края на деня, като каже на слънцето да залезе. Беше обхванат от някакъв странен импулс.

Разтревожен от липсата на самоконтрол, паркира до форда и слезе от хондата. Краката му се подкосяха.

Стоеше и гледаше към магазина. Жената и момичето бяха вътре, но той не можеше да ги види заради постерите и изложените стоки на големите витрини.

Обърна се, подпря се на хондата и се опита да се успокои.

След катастрофата в Колорадо Бет Макей го беше насочила към групата „Състрадателни приятели“ – национална организация за хора, които бяха изгубили децата си. Бет постепенно намираще пътя към примирението чрез „Състрадателни приятели“ във Върджиния и Джо отиде на няколко срещи в местния филиал на организацията, но скоро престана да посещава сбирките. Постъпваше като повечето мъже в неговата ситуация. Докато майките, загубили своите деца, отиваха на тези срещи с надежда и намираха успокоение в разговорите си със събрата по съдба, почти всички бащи се затваряха в себе си и криеха мъката си. Джо искаше да бъде един от малкото, които можеха да намерят спасение като протегнат ръка някому, но мъжката биология или психология – или просто инатът, или самосъжалението – го караха да се чувства самотен.

Но от „Състрадателните приятели“ беше разбрал, че този странен импулс, който го беше обхванал, не беше присъщ само на него. Беше така често срещан, че си имаше и име: търсещо поведение.

Всеки, който е загубил обичан близък, до някаква степен проявява търсещо поведение, макар че то по-силно се проявява при тези, които са загубили децата си. Някои го преживяваха по-тежко от други. Джо беше от тежките случаи.

Съзнанието му приемаше факта, че мъртвите не могат да бъдат върнати, но сърцето му подсказваше, че ще ги види отново. Понякога очакваше, че жена му и децата му ще влязат през вратата или ще се обадят по телефона. Докато пътуваше с колата, от време на време го завладяваше убеждението, че Криси и Нина са зад него, и той се обръщаше с притаен от вълнение дъх, и беше шокиран повече от празните седалки зад себе си, отколкото, ако видеше, че момичетата наистина са живи отново и са при него.

Понякога ги виждаше на улицата. На детската площадка. В парка. На плажа. Те винаги бяха на разстояние и се отдалечаваха от него.

Понякога им позволяваше да си отидат, но друг път нещо го принуждаваше да ги последва, да види лицата им, да каже: „Чакайте ме, чакайте. Идвам с вас.“

Обърна се и се приближи до входа на магазина.

Отвори вратата и се поколеба. Неизбежната емоционална експлозия, която щеше да последва, когато се окаже, че тази жена и това дете не са Мишел и Нина, щеше да бъде като удар с чук по собственото му сърце.

Събитията от деня – срещата с Роуз Тъкър на гробищата, думите, които му беше казала, шокиращото съобщение, което го чакаше в „Пост“ – бяха така необикновени, че го накараха да вярва в невероятното. Ако Роуз е преживяла катастрофата, защо и близките му да не са живи... Абсурдът вземаше връх над фактите и логиката. Мигновената лудост свали доспехите на равнодушието, с които се беше облякъл така уверено и непоколебимо, и в сърцето му трепна надежда.

Влезе в магазина.

Касата беше отляво. Привлекателна корейка на около трийсет закачаше наденици на ченгела. Тя се усмихна и кимна.

Кореец, може би нейният съпруг, седеше на касата. Като видя Джо, побърза да го заговори, коментирайки горещината.

Джо не им обърна внимание и тръгна из магазина, като се оглеждаше. Видя жената с кестенявата коса и детето ѝ в края на третата пътека.

Стояха с гръб към него до хладилник с безалкохолни напитки. Той спря за момент в началото на пътеката, като ги чакаше да се обърнат към него.

Жената носеше бели сандали, бели памучни чорапи и светлозелена блуза. Мишел имаше подобни сандали, подобни чорапи. Не и блуза. Не блузата, която да го накара да си спомни.

Малкото момиче беше на възрастта на Нина. Беше високо колкото нея, с бели сандали като майка си, розови шорти и бяла тениска. Стоеше с наведена глава и полюшваше слабите си ръце по начин, по който стоеше понякога и Нина.

Найна-а, Найна-а, виждали ли сте я?

Преди да се усети, той пристъпи към тях.

Чу малкото момиче да казва:

– Искам безалкохолна бира, мо-о-ля.

След това чу себе си, че казва „Нина“, защото любимото питие на Нина беше безалкохолната бира.

– Нина? Мишел?

Жената и детето се обърнаха към него. Не бяха Нина и Мишел.

Знаеше, че не са любимите му съпруга и дъщеря. Постъпваше не според разума си, а по ирационалния импулс на сърцето си. Знаеше, знаеше истината. Когато видя, че са непознати, се почувства така, сякаш го удариха с юмрук в гърдите.

– Вие... Стори ми се, че... – смотолеви.

– Моля? – сепна се жената.

– Не... не ѝ позволявайте да си отиде – каза той на майката, изненадан от дрезгавия си глас. – Не ѝ позволявайте да си отиде, те изчезват, загубени са, ако не ги пазите.

На лицето на жената се изписа тревога. С невинната откровеност на четиригодишно дете момиченцето каза:

– Господине, трябва да си купите сапун. Наистина миришете. Сапуните са ей там, ще ви ги покажа.

Майката бързо хвана ръката на дъщеря си и я дръпна към себе си.

Джо си помисли, че сигурно наистина мирише. Беше стоял на слънце на плажа два часа и после на гробищата, и се беше изпотил няколко пъти от страх. Цял ден не беше слагал зальк в устата си, така че дъхът му вонеше на бирата, която беше изпил на брега.

– Благодаря, ти, ангелче – каза той. – Имаш право. Мириша и е време да взема един душ.

Някой зад него попита:

– Всичко наред ли е?

Джо се обърна и видя корееца. Лицето на мъжа, което преди беше спокойно, сега беше тревожно.

– Обърках се... стори ми се, че са хора, които познавам – обясни Джо. – Хора, които познавах... някога.

Сега осъзна, че беше напуснал апартамента си тази сутрин, без да се обръсне. Брадясал, миришещ на пот, разрошен, с неприятен дъх на бира, със странен поглед, от проблесналата надежда сигурно изглеждаше застрашителен. Сега разбра защо в банката се бяха отнесли с него като с престъпник.

– Всичко наред ли е? – обърна се собственикът към жената.

Тя отговори колебливо:

– Ами... да.

– Тръгвам си – каза Джо. Почувства се така, сякаш вътрешните му органи се преместваха на нови позиции, стомахът му се изкачваше нагоре и сърцето му слизаше в петите.

– Всичко е наред, имам грешка, тръгвам си.

Мина покрай собственика и бързо се отправи към изхода.

Докато минаваше покрай касата, корейката разтревожено попита:

– Наред ли е всичко?

– Няма нищо, няма нищо – каза Джо и побърза да излезе навън, където жегата беше намаляла, защото се свечеряваше.

Когато се качи в хондата, видя кафявия плик на седалката до него. Беше оставил двайсет хиляди долара в незаключена кола. Макар че в магазина не се случи чудо, истинско чудо беше, че парите все още бяха тук.

Измъчваха го свирепи стомашни спазми, дишането му беше затруднено. Не беше уверен в способността си да шофира, но не искаше жената да си помисли, че я чака и я дебне. Подкара хондата и напусна търговския център.

Включи климатика, защото дробовете му сякаш се бяха сплескали. Дишаше на пресекулки, въздухът сякаш го пареше като гореща течност.

От срещите със „Състрадателните приятели“ бе научил още нещо: повечето хора, загубили децата си, от време на време изпитваха изключителна физическа болка.

Преживяването бе мъчително. Шофираше прегърбен и хриптеше като астматик.

Спомни си как се беше заклел да унищожи виновниците за самолетната катастрофа и се засмя горчиво на глупостта си, на представата си, че е машина на отмъщението, която не може да бъде спряна. Беше ходеша развалина. Не беше заплаха за никого.

Ако научеше истината за катастрофата, ако наистина имаше предателство и дори ако откриеше виновника, извършителите щяха да го убият, преди да успее да вдигне ръка срещу тях. Бяха могъщи, очевидно с огромни възможности. Нямаше шанс да ги изправи пред съда.

Въпреки всичко щеше да опита. Нямаше да се откаже от преследването. Тласна го импулсът. Търсещото поведение.

От един супермаркет Джо си купи електрическа самобръсначка, шише лосион, четка за зъби, паста за зъби и други тоалетни артикули.

Блясъкът на флуоресцентната лампа го заслепяваше. Едно от колелцата на количката изскърца. Звукът му се стори по-силен, отколкото беше в действителност, и усили главоболието му.

Бързаше да приключи с покупките – куфар, два чифта сини дънки, сиво спортно яке, бельо, тениски, къси чорапи и нови маратонки „Найк“. Не изпробва дрехите и обувките, а направо ги струпа в количката.

Сетне намери скромен, чист хотел в Малибу, на брега на океана, надявайки се, че шумът на приборя ще го приспива. Избръсна се, изкъпа се и си облече чисти дрехи.

В седем и половина, само час след залеза на слънцето вече караше на изток към Кълвър Сити, където живееше вдовицата на Томас Лий Вейдънс. Томас беше в списъка на пътниците от полет 353, а жена му Нора беше спомената в „Поуст“.

Отби се в едно заведение на Макдоналд и си взе два чийзбургера и кола. В телефонния указател в ресторанта намери номера и адреса на Нора Вейдънс.

Още от времето, когато беше репортер, имаше пътеводител с карта на улиците на окръг Лос Анджелис, но си мислеше, че познава района на госпожа Вейдънс.

Без да спира, изяде сандвичите и изпи колата. Беше изненадан от вълчия си глад.

Покривът на едноетажната къща беше покрит с дървени кедрови плочки, стените бяха облицовани с дървени летви. Беше странна смесица от калифорнийско ранчо и крайбрежна къща от Нова Англия, но беше очарователна с пътеките с плочки, обградени от лехи с екзотични цветя.

Горещината все още бе нетърпима.

На запад небето бе обагрено в оранжево-розово, а на изток падаше морав здрач. Джо изкачи двете стъпала пред входа и натисна звънеца.

Жената, която отвори вратата, беше около трийсетгодишна, привлекателна по своему. Макар че беше brunетка, тя имаше бяло луничаво лице и зелени очи. Носеше сивокафяви шорти и износена мъжка бяла риза със запретнати ръкави. Косата ѝ беше разрошена и влажна от пот и на лявата ѝ буза имаше петънце.

Изглежда, вършеше домакинска работа. И плачеше.

– Госпожо Вейдънс? – попита Джо.

– Да.

Макар че като репортер винаги беше спокоен и предразполагаше към себе си онзи, когото интервюираше, сега се чувстваше неудобно. Мислеше, че е доста небрежно облечен за сериозните въпроси, които беше дошъл да зададе. Беше оставил спортното яке в хондата заради горещината. Съжали, че не си е купил риза, а само тениски.

– Госпожо Вейдънс, мога ли да поговоря с вас?

– Точно сега съм много заета.

– Казвам се Джо Карпентър. Жена ми и двете ми дъщери загинаха

при самолетната катастрофа.

Дъхът ѝ спря. След това каза:

– Преди една година.

– Да.

Тя се дръпна назад и го покани:

– Влезте.

Джо влезе в приятна всекидневна, в която преобладаваха бялото и жълтото. Имаше басмени завеси и възглавници. В стъклената витрина бяха подредени порцеланови статуетки.

Покани го да седне, отиде до вратата и извика:

– Боб? Боб, имаме гост.

– Съжалявам, че ви безпокоя в събота вечер – каза Джо. След като се върна в стаята и седна на кушетката, жената каза:

– Няма нищо. Боя се обаче, че не съм госпожа Вейдънс, която сте дошли да видите. Аз не съм Нора. Казвам се Кларис. Свекърва ми беше тази, която загуби съпруга си... при катастрофата.

Във всекидневната влезе мъж, когото Кларис представи като свой съпруг. Беше може би две години по-възрастен от жена си, висок като върлина, късо подстриган, с приятно лице. Ръкостискането му беше здраво, а усмивката му непринудена, но лицето му беше бледо, а в сините му очи се четеше тъга.

Когато Боб Вейдънс седна на кушетката до жена си, Кларис му обясни, че семейството на Джо е загинало при катастрофата, а на Джо каза:

– Ние загубихме бащата на Боб, който се връщаше от бизнеспътване.

Първото, за което заговориха, беше кой как беше разбрал ужасната новина.

Кларис и Боб – пилот на изстребител, който служеше в Мирамарската морско-въздушна база, намираща се на север от Сан Диего – били на вечеря с двама други пилоти и техните съпруги. Вечеряли в уютен италиански ресторант, а след това се прехвърлили в някакъв бар, където имало телевизор. Предаването на бейзболната среща било прекъснато от съобщение за катастрофата на полет 353. Боб знаел, че баща му същата вечер лети от Ню Йорк за Лос Анджелис и че той, често пътува по вътрешните линии, но ще знаел номера на полета. По телефона в бара се обадил на Вътрешни полети на Лосанджелиското летище и го свързали със служител, отговарящ за връзките с обществеността, който потвърдил, че Томас Лий Вейдънс е в списъка на пътниците. Боб и

Кларис отпътували с кола от Мирамар до Кълвър Сити за рекордно кратко време и пристигнали малко след единайсет часа. Не се обадили на Нора, майката на Боб, защото не знаели дали е чула за катастрофата. Искали да ѝ го съобщят лично, а не по телефона. Когато пристигнали малко след полунощ, в къщата светело, а входната врата не била заключена. Нора била в кухнята. Вече знаела за катастрофата...

– Аз пък не знаех за случилото се, докато не отидох на летището да ги посрещна – каза Джо. – Бяха отишли във Върджиния, за да видят роднините на Мишел, а след това за три дни бяха в Ню Йорк, за да могат момичетата да се запознаят с леля си Делиа. Аз, разбира се, бях дошъл рано на летището и първото нещо, което направих, беше да проверя на таблото дали полетът има закъснение. Все още показваше, че самолетът ще пристигне навреме, но аз отидох до входа, откъдето се очакваше да пристигнат. Персоналът на летището поздравяваше хората и тихо насочваше някои от тях към частната приемна. Някакъв млад човек се приближи към мен и преди да си отвори устата, знаех какво ще каже. Не му позволих да говори. Казах му: „Не, не казвай това, да не си посмял да го кажеш.“ Когато все пак се опита да заговори, аз се отдръпнах от него, а когато той сложи ръка на рамото ми, аз я отблъснах. Щях да го ударя с юмрук, за да го накарам да не говори...

Всички замълчаха и се заслушаха в гласовете, крило си спомнях, гласовете на странници с ужасната новина.

– Майка ми дълго време го преживяваше много тежко – каза най-накрая Кларис, като говореше за свекърва си с такава нежност, сякаш Нора беше нейна собствена майка. – Тя беше само на петдесет и три, но наистина не искаше да продължи да живее без Том. Те бяха...

– ... така близки – завърши Боб. – Миналата седмица, когато отидохме да я видим, тя беше много по-добре. Преди това беше така тъжна, депресирана и тъжна, но сега отново беше изпълнена с живот. Винаги е била весел човек преди катастрофата, истински...

– ... човек, който е отворен към хората, така дружелюбна и отзивчива – продължи Кларис вместо него, сякаш техните мисли винаги бяха едни и същи. – Изведнъж миналата седмица видяхме онази Нора, която винаги сме познавали и която ни липсваше миналата година.

Ужас разтърси Джо, когато разбра, че те говорят за Нора Вейдънс така, както се говори за мъртъв човек.

– Какво се случи?

От джоба на сиво-кафявите си шорти Кларис извади хартиена кърпичка и избърса сълзите си.

– Миналата седмица каза, че сега знае истината, че Том не си е отишъл завинаги, че никой не си е отишъл завинаги. Изглеждаше така щастлива. Беше...

– ... направо сияеше – каза Боб и взе ръката на жена си. – Джо, не знаем защо всъщност депресията изчезна и тя кроеше планове за бъдещето за пръв път през тази година, но... преди четири дни майка ми се самоуби.

Погребението се беше състояло предишния ден. Боб и Кларис не живееха тук. Те бяха останали само за да съберат дрехите на Нора и личните ѝ вещи.

– Толкова е трудно – каза Кларис, разви и отново нави ръкава на бялата си риза, докато говореше. – Тя беше толкова мил човек.

– Не биваше да идвам – промълви Джо и стана от креслото. – Моментът не е подходящ.

Боб Вейдънс рязко се изправи, почти умоляващо вдигна ръка и каза:

– Не, моля, седнете. Моля ви. Имаме нужда да поотпочинем. Нека поговорим. – Сви рамене. – Знаем как се чувствате. По-лесно е, защото...

– ... знаем какво изпитвате – завърши Кларис.

След известно колебание Джо отново седна на креслото:

– Имам само няколко въпроса и може би само майка ви можеше да ми отговори.

Кларис разви и отново нави ръкава си. Имаше нужда да прави нещо, докато говори. Може би се страхуваше, че ръцете ѝ ще издадат мъката, която тя се опитваше да контролира.

– Джо, искате ли нещо студено за пиене?

– Не, благодаря. По-добре да си тръгвам. Искях да питам майка ви дали е била посещавана от някого наскоро. От жена, представяща се за Роуз Тъкър.

Боб и Кларис се спогледаха, после Боб каза:

– За мургава жена ли става дума?

Джо трепна:

– Да. Дребничка, около метър и петдесет и пет, но с... необикновено присъствие.

– Майка не говореше много за нея – отвърна Кларис. – Но тази Роуз веднъж дойде и разговаряха, и сякаш нещо, което тя каза на майка, я промени. Помислихме, че тя е нещо като...

– ... духовен съветник или нещо подобно – довърши Боб. – В

началото не ни харесваше, защото мислехме, че може да е човек, който се опитва да се възползва от състоянието на мама, от това, че се чувства толкова зле и е така уязвима. Мислехме, че тази жена е някоя луда от сектата Новата ера или е...

– ... някоя измамничка – продължи Кларис, докато се навеждаше да подреди изкуствените цветя във vazичката върху масата. – И се опитва да я използва или просто да се бърка в съзнанието ѝ.

– Но когато говореше за Роуз, тя беше така...

– ... спокойна. Зарадвахме се, когато накара майка да се почувства по-добре. Във всеки случай тя каза, че жената не е идвала повече – завърши Боб. – Майка ми благодари на Роуз, тя знаеше, че баща ми е на безопасно място. Той не е загинал. Той се намира някъде в безопасност и се чувства добре.

– Тя не ни каза как е стигнала до това убеждение, дори преди това никога не бе ходила на църква – добави Кларис. – Не сподели с нас коя е Роуз и какво ѝ е казала.

– Изобщо не ни говореше много за тази жена – потвърди Боб. – Каза ни само, че сега това е тайна за известно време, но накрая...

– ... всички ще узнаят.

– Накрая всички ще узнаят какво? – попита Джо.

– Това, че баща ми е някъде в безопасност, предполагам, и се чувства добре.

– Не – каза Кларис, престана да подрежда изкуствените цветя, седна отново на кушетката и сложи ръце на скута си. – Мисля, че тя искаше да каже нещо повече. Може би намекваше, че никой от нас няма да умре, че ние... отиваме на безопасно място.

Боб въздъхна:

– Ще бъда откровен с теб, Джо. Малко се изнервихме, когато чухме тези суеверни приказки от майка ми, която винаги беше здраво стъпила на земята. Но тя беше щастлива и след ужасната изминала година...

– ... не виждахме какво може да ѝ навреди.

Джо беше разочарован. Мислеше, че доктор Роуз Тъкър знае какво наистина се е случило при полет 353 и ще посочи виновника. Никога не беше си представял, че това, което предлага, е само мистицизъм.

– Смятате ли, че Нора е имала адреса на Роуз, телефонния ѝ номер?

Кларис отговори:

– Не. Не мисля. Майка беше... доста потайна по тези въпроси.

На съпруга си каза:

– Покажи му снимката.

– Тя все още е в спалнята – каза Боб и стана от кушетката. – Ще я донеса.

– Каква е тази снимка? – попита Джо, след като Боб излезе от стаята.

– Доста странна е. Една от тези, които Роуз донесе на Нора. Донякъде е тайствена, но майка ни се успокояваше с нея. Снимка на гроба на Том.

Беше съвсем обикновена снимка, направена с фотоапарат „Полароид“. На нея беше заснет надгробният камък на гроба на Томас Лий Вейдънс: името му, датите на раждане и смърт, и думите „Обичан съпруг и баща“.

Джо си спомни думите на Роуз Мари Тъкър на гробищата. „*Още не съм готова да говоря с теб.*“

Кларис каза:

– Майка ни сама купи рамката. Искаше да държи снимката зад стъкло, за да не се повреди.

– Докато бяхме тук през миналата седмица за три дни, тя непрекъснато носеше снимката със себе си – добави Боб. – Докато готвеше в кухнята, докато гледаше телевизия, на двора, когато правехме барбекю – винаги снимката беше с нея.

– Дори когато излизяхме някъде да вечеряме – обади се Кларис. – Слагаше снимката в чантата си.

– Това е само една снимка – каза Джо учуден.

– Само една снимка – съгласи се Боб Вейдънс. – Можеше сама да я направи, но по някаква причина означаваше много за нея, защото я беше заснела онази Роуз.

Джо плъзна пръст по гладката посребрена рамка и по стъклото, сякаш беше ясновидец и можеше да разбере значението на снимката, като черпи психическа енергия от нея.

– Когато ни я показа за пръв път – каза Кларис, – мама ни гледаше с такава надежда. Сякаш мислеше, че...

– ... ние ще реагираме по-емоционално – заключи Боб.

Джо се намръщи и остави снимката на масата:

– Да реагирате по-емоционално? Как например?

– Не можахме да разберем – каза Кларис. Взе снимката и започна да бърше рамката и стъклото с долния край на ризата си. – Когато не реагирахме по начина, по който тя очакваше, ни попита какво виждаме, когато я гледаме.

– Надгробен камък – каза Джо.

– Гроба на баща ми – съгласи се Боб.

Кларис поклати глава.

– Майка ни, изглежда, виждаше повече.

– Повече? Какво например?

– Не ни казваше, но...

– ... спомена, че ще дойде ден, когато ще видим снимката по друг начин – завърши Боб.

Джо си спомни Роуз на гробищата, как държеше фотоапарата и гледаше към него, сякаш казваше: „Ти ще видиш като другите.“

– Знаеш ли коя е тази Роуз? Защо ни питаш за нея? промълви Кларис.

Джо им разказа за срещата си с тази жена на гробищата, но не спомена за мъжете в белия микробус. Обясни само, че Роуз си е тръгнала с кола и той не е могъл да я спре.

– Но от това, което ми каза, реших, че може да е посетила семейства на други жертви. Каза ми да не се отчайвам, че ще видя, както другите са видели, но още не била готова да говори. Проблемът е, че аз не можах да чакам. Ако е говорила с други, искам да знам какво им е казала, с какво им е помогнала да видят.

– Каквото и да е – каза Кларис, – от него майка ни се почувства по-добре.

– Наистина ли? – попита Боб.

– За една седмица – каза Кларис. – Една седмица тя беше щастлива.

– Но накрая се самоуби – тъжно промърмори съпругът ѝ.

Ако Джо не беше работил дълги години като журналист и нямаше опит при задаването на трудни въпроси за жертви, пострадали при различни обстоятелства, и за техните семейства, сигурно нямаше да му бъде лесно да накара Боб и Кларис да предвидят друга жестока възможност, която щеше да им причини допълнителни страдания. Но след като взе под внимание събитията от този необикновен ден, реши, че този въпрос трябваше да бъде зададен:

– Абсолютно сигурни ли сте, че е било самоубийство?

Боб се опита да заговори, но се запъна и отвърна глава заради сълзите, които напиха в очите му.

Кларис хвана ръката на съпруга си и каза на Джо:

– Няма никакво съмнение. Нора се е самоубила.

– Оставила ли е предсмъртно писмо?

– Не – отговори Кларис. – Нищо, което да ни помогне да разберем защо го е направила.

– Тя е била така щастлива, както казахте. Сияеща. Ако...

– Оставила е видеозапис – намеси се Кларис.

– Да каже сбогом ли?

– Не. Това е странно... ужасно.

Поклати глава, на лицето ѝ се четеше отвращение и тя не можеше да намери думи, с които да опише видеозаписа. След това промълви:

– Онова нещо...

Боб пусна ръката на жена си и стана.

– По принцип не пия алкохол, Джо, но сега имам нужда от нещо по-силно.

Разтревожен, Джо каза:

– Не искам да ви карам да страдате още повече.

– Не, всичко е наред – увери го Боб. – Всички тук сме заедно заради катастрофата, ние сме като едно семейство и не трябва да има нещо, за което да не можеш да говориш със семейството. Искаш ли нещо за пиене?

– Да.

– Кларис, не му разказвай за видеозаписа, докато не се върна.

Когато Боб излезе от стаята, Кларис отново започна да оправя цветята. След това седна, подпря лакти на голите си колене и закри лице с дланите си.

Когато отново погледна към Джо, каза:

– Той е добър човек.

– Харесва ми.

– Добър съпруг, добър син. Хората не го познават – те виждат военния летец, участвал във войната в Залива, суровия мъж. Но той е и много нежен. Изключително сантиментален е, като баща си.

Джо чакаше.

След известна пауза Кларис каза:

– Не бързахме да имаме деца. Аз съм на трийсет, а Боб е на трийсет и две. Изглеждаше, че ще ни отнемат прекалено много време, а имамхе много неща да правим. Но сега децата ни ще пораснат, без да познават бащата или майката на Боб, а те бяха толкова добри хора.

– Не сте виновни – каза Джо. – Всичко това е извън нашия контрол. Ние сме просто пътници в този влак, ние не го караме, независимо от това колко много ни се иска да мислим, че не е така.

– Наистина ли си стигнал до такова възприемане на нещата?

– Опитвам се.

– А близо ли си до него?

– Не.

Тя се засмя тихо.

Цяла година Джо не беше разсмивал никого, с изключение на приятелката на Роуз, с която говориха по телефона по-рано. Макар че в смеха на Кларис се чувстваше болка и ирония, в него имаше и някакво облекчение. Внезапно Джо се почувства по-жив от всякога.

След като помълчаха, Кларис попита:

– Джо, възможно ли е тази Роуз да е била лош човек?

– Не. Точно обратното.

Върху луничавото ѝ лице – така отворено и доверчиво по природа – легна сянка на съмнение.

– Защо си толкова сигурен?

– Ти също щеше да бъдеш, ако я беше срещнала.

Боб Вейдънс се върна с три чаши, купичка с натрошен лед, бутилка уиски и бутилка безалкохолно.

– Боя се, че нямаме голям избор. Никой в това семейство не пие кой знае колко.

Опитаха питиетата. За момент единственият звук, който се чуваше, беше тракането на леда в чашите. Кларис наруши мълчанието:

– Знаем, че е самоубийство, защото е записано. Тъй като помисли, че не е разбрал, Джо попита:

– Кой го е записал?

– Нора, майката на Боб – каза Кларис. – Направила е видеозапис на собственото си самоубийство.

Навън падаше мрак. Нощта сякаш се притискаше в стъклата на прозорците.

Бързо и сбито, със завиден самоконтрол Кларис разказа, каквото знаеше за ужасната смърт на свекърва си. Говореше тихо и всяка дума беше ясна и отчетлива като камбанен звън и сякаш отекваше в Джо, докато накрая той затрепери.

Боб Вейдънс не довърши нито едно от изреченията на съпругата си. Мълчеше, докато тя разказваше, и не гледаше нито към Кларис, нито към Джо. Беше се втренчил в чашата си, от която често отпиваше.

Компактната осеммилиметрова видеокамера „Санио“, с която беше заснета смъртта, беше на Том Вейдънс.

Беше лесна за използване. Макар че Нора не е имала никакъв опит в използването на подобни камери, тя е научила за няколко минути основните положения.

Акумулаторната батерия сигурно е била изтощена след

едногодишен престой в килера. Следователно на Нора Вейдънс ѝ е отнело известно време да я зареди, което показва смразяващо обмисляне на подробностите. Полицията намерила адаптера за променлив ток и агрегата за зареждане, включени в един контакт в кухнята.

Във вторник сутринта Нора отишла зад къщата и поставила камера-та на масата във вътрешния двор. Използвала две книги като подпора, за да наклони камерата до желаниа ъгъл и след това я включила.

Докато камерата работела, тя нагласила пластмасовия стол на три метра от обектива. Отново погледнала през визьора, за да се увери, че столът е в кадър.

След това се върнала при стола, леко го преместила и се е съблякла пред камерата, което не е в стила на човек, който ще се самоубива. Старателно сгънала блузата, чорапите и бельото си и ги е оставила настрани върху плочките.

Съблечена, излязла от обхвата на обектива и очевидно отишла в кухнята. След четирийсет секунди се върнала с касапски нож. Седнала на стола с лице към камерата.

Според заключението на съдебния лекар Нора Вейдънс, която е била в добро физическо и както дотогава се е смятало, психическо състояние, се е самоубила. Хванала касапския нож с две ръце и яростно забила острието в корема си. На третия път издърпала ножа и се изкормила. Хвърлила го и се свлякла на стола, след по-малко от минута умряла от загуба на кръв.

Камерата продължила да снима до края на двайсетминутната осем-милиметрова касета.

Два часа по-късно в десет и половина Такаши Мишима, шейсет и шест годишен стар градинар, при обичайния си обход открил тялото и веднага извикал полицията.

Когато Кларис завърши разказа си, Джо промълви:

– Исусе!

Боб наля още уиски. Ръцете му трепереха и бутилката тракаше по чашите. Накрая Джо каза:

– Предполагам, че полицията разполага със записа.

– Да – каза Боб.

– Значи този видеозапис ви е известен от втора ръка. Искам да кажа, че никой от вас не го е гледал.

– Аз не съм – каза Боб. – Но Кларис го е гледала.

Тя се беше втреничила в питието си.

– Казаха ни какво има на касетата, но нито аз, нито Боб можехме да

повярваме, независимо че ни го казваше полицията и че нямаха причина да ни лъжат. В петък сутринта преди погребението отидох до полицейското управление и изгледах записа. Трябваше да знаем. И сега знаем. Когато ни върнат касетата, ще я унищожа. Боб не трябва никога да я вижда. Никога.

Макар че Джо вече изпитваше голямо уважение към тази жена, тя се издигна още повече в очите му.

– Има някои неща, които не са ми много ясни – каза той. – Мога ли да ви задам няколко въпроса?

– Давайте – каза Боб. – Ние също имаме много въпроси по отношение на този запис, хиляди проклетни въпроси.

– Първо, всичко изглежда така, сякаш няма никаква възможност Нора да е действала по принуда.

Кларис поклати глава.

– Това е нещо, което никого не можеш да накараш да направи насилство, нали? Не само с психологически натиск или заплахи. Освен това никой друг не е влязъл в обхвата на камерата. Очите ѝ не се насочваха към някого извън обхвата на камерата. Била е сама.

– Кларис, когато описа записа, звучеше така, сякаш Нора е действала като машина.

– Тя изглеждаше точно по този начин почти през цялото време. Никакви емоции, лицето ѝ беше безизразно.

– Почти през цялото време? Значи в един момент е показала някакво чувство?

– Два пъти. След като почти се беше съблякла, тя се поколеба, преди да си свали бельото. Тя беше стеснителен човек, Джо. Това е най-странното в тази история.

Със затворени очи, Боб промълви:

– Дори ако приемем, че е била душевно разстроена, трудно е да си представим, че се е снимала гола или че е искала да бъде намерена по този начин.

Кларис каза:

– Има висока ограда около задния двор. Съседите не са могли да я видят. Но Боб е прав, тя не би искала да я намерят в този вид. Както и да е, докато се канеше да си свали бельото, се поколеба. Накрая този студен и безразличен поглед се промени. За миг лицето ѝ се изкриви от ужас.

Като правеше гримаси, докато извикваше във въображението си ужасната сцена, Кларис описа този момент, сякаш отново го виждаше:

– Погледът ѝ е безизразен, клепачите ѝ сякаш се затварят... изведнъж очите ѝ се разширяват и придобиват някаква дълбочина. Лицето ѝ се изкривява... изглежда така шокирана, ужасена. Отчаяно изражение, което спира дъха па човек. Но то се задържа само секунда-две, след това тя потреперва и изражението изчезва, тя става отново като машина. Сваля си бельото, сгъва го и го оставя настрана.

– Прилагала ли е някакво лечение? – попита Джо. Да допуснем, че е приела медикамент, който причинява нервно разстройство или драстична промяна на поведението.

Кларис отговори:

– Нейният доктор ни каза, че не ѝ е предписвал никакво лечение. Но заради поведението ѝ пред камерата полицията подозира, че може да е взела наркотици. Правят се токсикологични тестове.

– Което е абсурдно – каза Боб твърдо. – Майка ми никога не би взела наркотици. Не пиеше дори аспирин: Беше толкова невинен човек, Джо, сякаш не знаеше всичките лоши неща, които бяха станали на този свят през последните трийсет години, сякаш живееше в друго време и беше щастлива.

– Правиха аутопсия – каза Кларис. – Не са открили тумор, нито други мозъчни увреждания. Няма медицинско обяснение за това, което е направила.

– Спомена, че на два пъти е проявила някаква емоция.

– Точно преди да се прободее. Беше просто проблясък, по-кратък дори от първия. Като спазъм. Цялото ѝ лице се изкриви, сякаш тя щеше да изкрещи. После проблясъкът помръкна.

– Искаш да кажеш, че не е извикала, нито изкрещяла? – промълви Джо.

– Не.

– Но това е невъзможно.

– Точно накрая, когато изпуска ножа, се чува тих звук, като въздишка.

– Болката... – Джо не можа да каже, че болката на Нора Вейдънс трябва да е била ужасна.

– Но тя не е извикала – настоя Кларис.

– Микрофонът работел ли е?

– Да.

– На видеозаписа – намеси се Кларис – се чуват други шумове. Стъргане на стола по плочките, когато го е намествала. Чуруликане на птички. Едно виещо в далечината куче. Но Нора не издава нито звук.

Когато излезе на улицата, Джо почти очакваше да види бял микро-бус или друго подозрително возило пред дома на семейство Вейдънс. От съседната къща се чуваше музика. Беше горещо, но от запад подухна лек ветрец и донесе аромата на цъфнал жасмин. Джо не долови заплаха в приятната нощ.

Докато с Кларис и Боб вървяха към портата, той попита:

– Когато са открили Нора, снимката на гроба била ли е в нея?

Боб отговори:

– Не. Оставила я на масата в кухнята.

– Намерихме снимката на масата, когато пристигнахме от Сан Диего – потвърди Кларис. – До чинията със закуска.

Джо изненадано попита:

– Изяла ли е закуската си?

– Знам какво си мислиш – каза Кларис. – Ако тя е щяла да се самоубива, защо ще закусва? Дори е още по-странно, Джо. Приготвила си е омлет със сирене, лук и шунка. Имаше препечени филии, както и чаша прясно изстискаем портокалов сок. Изяла е наполовина закуската си, после е излязла навън с камерата.

– Според описанието ти Нора е била депресирана. Как е имала търпение да приготви такава закуска?

Кларис добави:

– И забележи това – до чинията ѝ е отворен „Лос Анджелис Таймс“...

– ... и е четяла комикси – завърши Боб.

За момент замълчаха, като се опитваха да разберат неразбираемото. После Боб каза:

– Сега разбираш какво имах предвид, когато казах, че сами си задаваме хиляди въпроси.

Кларис прегърна Джо, сякаш бяха стари приятели.

– Надявам се, че тази Роуз е добър човек, както казваш. Надявам се, че ще я намериш. И каквото и да трябва да ти каже, надявам се, че ще ти донесе покой, Джо.

Разчувстван, той също я притисна в прегръдките си:

– Благодаря, Кларис.

Боб беше написал на един лист адреса им в Мирамар и телефонния им номер. Сгъна го и го даде на Джо:

– В случай, че имаш още въпроси или ако разбереш нещо, което ще

ни помогне да проумеем случилото се.

Стиснаха си ръцете. Кларис попита:

– Какво ще правиш сега, Джо?

Той погледна часовника си.

– Малко след девет е. Ще се опитам да посетя и други семейства тази вечер.

– Пази се – прошепна тя.

– Непременно.

– Нещо не е наред, Джо. Нещо е доста объркано.

– Знам.

Боб и Кларис все още стояха до портата един до друг и наблюдаваха Джо, докато той се отдалечаваше с колата си.

Макар че беше изпил доста уиски, той не почувства въздействието на алкохола. Никога не беше виждал снимка на Нора Вейдънс, но въпреки това въображаемият образ на жена с касапски нож, която седи на стола във вътрешния двор, беше достатъчно отрезвяващ.

Светлините на метрополиса примигваха като далечни звуци. Жълтеникавият ореол сякаш смаляваше небето.

Преди минута му се бе сторило, че нищо не го заплашва. Сега нощта застрашително го обгръщаше и той периодично поглеждаше в огледалото.

ГЛАВА 8

Чарлс и Джорджин Делмън живееха в огромна къща, разположена върху половин акър земя в Хенкок Парк. От двете страни на входа растяха магнолии, а ниският жив плет беше така старателно оформен, сякаш беше подрязан от хиляди градинари с фини ножици. Извънредно строгата геометрия на къщата и градината показваше необходимост от ред и вяра в преимуществото на човешката подредба над бунта на природата.

Семейство Делмън бяха лекари. Той беше интернист и специализираше кардиология, а тя беше както интернист, така и офталмолог. Бяха известни в своята област, защото освен редовната си медицинска практика ръководеха една клиника за безплатно лечение на деца в Източен Лос Анджелис и друга в южната му част.

Когато стана катастрофата с боинга, Делмънови загубиха осемнайсетгодишната си дъщеря Анжела, която се връщаше от шестседмичен

семинар за художници в университет в Ню Йорк, за да се подготви за първата си година в училището по изкуствата в Сан Франциско. Беше талантива художничка с обещаващо бъдеще.

Вратата отвори Джорджин Делман. Джо я позна от снимката ѝ, която беше публикувана в „Поуст“. Беше на около четирийсет и осем – петдесет години, висока и стройна, с блестяща мургава кожа, къдрава тъмна коса и живи тъмнолилави очи. Красотата ѝ беше някак дива и тя усърдно я обуздаваше с очила със стоманени рамки, не слагаше грим, носеше обикновени сиви панталони и бяла блуза.

Когато Джо каза името си още преди да спомене, че семейството му е пътувало със самолета от полет 353, за негова изненада тя възкликна:

– Господи, ние тъкмо говорехме за вас!

– За мен?

Джорджин Делман го хвана за ръката, издърпа го във фоайе с мраморен под и затвори вратата с ханша си. Като не сваляше изумения си поглед от него, каза:

– Лайза ни каза за жена ви и дъщерите ви, за това как сте се изплъзнали. Но ето ви тук.

– Лайза? – каза той объркан.

Семплото облекло и очилата със стоманени рамки не можеха да скрият естествената искряща жизнерадост на Джорджин Делман. Тя го прегърна и го целуна по бузата така силно, че Джо отстъпи назад. Сетне го погледна в очите и каза:

– Била е при тебе, нали?

– Лайза ли?

– Не, не Лайза. Роуз.

Необяснима надежда заподскача като хвърлено камъче по тъмната повърхност на сърцето му.

– Да, но...

– Елате, елате с мен.

Отново го хвана за ръката, издърпа го от фоайето по дълъг коридор към задната част на къщата и продължи:

– Бяхме точно тук, на масата в кухнята – аз, Чарли и Лайза.

На срещите в „Състрадателни приятели“ Джо никога не видя родител, загубил детето си, да е способен да изпита това вълнение. Никога не беше чувал и за подобно живо същество. Родители, които загубят децата си, прекарват пет-шест години – понякога и повече от десет старайки се да преодолеят убеждението, че те самите трябва да са мъртви

вместо любимите същества, че да надживеят децата си е грешно или егоистично, дори чудовишно. Тези като Делмънови, които бяха загубили осемнайсетгодишната си дъщеря, разсъждаваха по същия начин. Възрастта нямаше голямо значение. Загубата на дете на всеки етап от живота е неестествена и така неприемлива, че е трудно да се върнеш към нормално съществуване.

Дори когато си се примирил с факта и си донякъде щастлив, радостта завинаги ти убягва, все едно да черпиш вода от пресъхнал кладенец.

Ала Джорджин Делман бе сияеща и жизнерадостна, развълнувана като момиче, когато поведе Джо към края на коридора и през двукрилатата врата. Изглежда, че тя не само се беше възстановила от загубата на дъщеря си, но и я беше преживяла.

Проблесналата за кратко надежда на Джо изчезна, защото му се струваше, че Джорджин Делмън беше или полудяла, или плиткоумна. Очевидната ѝ радост го потресе.

Светлината в кухнята беше оскъдна, но Джо видя, че помещението е уютно, с под от кленови дъски, кленови мебели и бяло-кафяви гранитни плотове. На слабата кехлибарена светлина закачените над полицата проблесващи медни тенджери, тигани и прибори се клатушкаха като църковни камбани, чакащи настъпването на вечерта.

Голямата маса беше в нишата до прозореца. Джорджин извика:

– Чарли, Лайза, елате да видите кой е тук. Това е почти чудо, нали?

През прозорците се виждаха задният двор и басейнът. Върху елипсовидната маса бяха поставени три декоративни газени лампи, пламъчетата в стъклените абажури сякаш танцуваха.

До масата стоеше висок, хубав мъж с гъста сребриста коса – доктор Чарлс Делмън.

Влачейки Джо след себе си, Джорджин Делмън каза:

– Чарли, това е Джо Карпентър. Онзи Джо Карпентър.

Чарли Делмън се приближи и енергично разгърси ръката му. Изглеждаше безкрайно изненадан.

– Какво става, синко?

– Бих искал да знам – каза Джо.

– Става нещо странно и чудесно! – радостно възкликна Делмън, развълнуван като съпругата си.

От стола до масата стана Лайза, чиято руса коса беше допълнително позлатена от меката светлина на газените лампи. Беше на около четирийсет и пет години, имаше гладко лице като на младо момиче и

светлосиви очи, които бяха видели не една и две страхотии.

Джо я познаваше добре. Лайза Пекатоне бе репортерка в „Поуст“. Беше се специализирала в разследване на случаи на жестоки престъпници – серийни убийци, прелъстителни деца, изнасилвачи, осакатяващи жертвите си. Обладана бе от някаква фикс-идея, която Джо така и не можа да проумее. Впускаше се в разследване на най-тъмните кътчета на човешкото съзнание, ровеше се в кървави истории, търсейки смисъл в най-безсмислените прояви на човешката жестокост. Той подозираше, че преди години е преживяла неопишуеми оскърбления, че е имала потрепващо детство и не е могла да се отърси от кошмарните спомени по друг начин, освен да се мъчи да разбере неразбираемото. Беше прекрасен човек, но бе преследвана от демоните на миналото. Пишеше толкова добре, че да трогне дори ангелите или да всее ужас в самия Сатана. Джо се възхищаваше от нея. Тя беше сред най-добрите му приятели, но въпреки това я беше изоставил, когато последва изгубеното си семейство в гробището на сърцето си.

– Джоуи – каза тя, – гадно копеле, на работа ли се връщаш или си тук, защото си част от тази история?

– Връщам се на работа, защото съм част от историята. Но сега не пиша нищо. Вече не вярвам достатъчно в силата на думите.

– А пък на мен друго не ми остава...

– Какво правиш тук? – попита той.

– Обадихме й се само преди няколко часа – обясни Джорджин. – Помолихме я да дойде.

– Не се обиждай – каза Чарли и сложи ръка на рамото му, – но Лайза е единственият журналист, когото познаваме и много уважаваме.

– Познаваме я от почти десет години – намеси се Джорджин. – Тя работеше доброволно по осем часа в седмицата в една от нашите клиники за безплатно лечение на деца с увреждания.

Джо не знаеше тази подробност и остана като ударен от гръм.

Тя смутено се усмихна:

– Да, Джоуи, аз съм същинска майка Тереза. Но слушай, идиот такъв, да не съсипеш репутацията ми, като разтръбиш на всички в „Поуст“.

– Пие ми се вино. Кой иска вино? Имаме хубаво шардоне – предложи Чарли. Поведението му беше странно сякаш се бяха събрали да отпразнуват катастрофата на полет 353.

– Аз не – отвърна Джо, чието недоумение нарастваше.

– С удоволствие ще пийна една чаша – каза Лайза.

– Аз също – каза Джорджин. – Ще донеса чаши.

– Не, скъпа, стой тук с Джо и Лайза – усмихна се Чарли. – Аз ще ги донеса.

Джо и жените останаха около масата.

– Това е невероятно, просто невероятно. Роуз се е срещнала и с него, Лайза! – възкликна Джорджин.

– Кога, Джо? – попита репортерката.

– Днес на гробищата. Снимаше гробовете на Мишел и момичетата. Каза, че още не е готова да говори с мен... и си отиде.

Реши да премълчи останалото, докато не чу техните истории, както и за да научи това, което те щяха да му открият и да се увери, че техните разкази няма да бъдат повлияни от неговата версия.

– Не може да е била същата жена – каза Лайза. – Тя е загинала при катастрофата.

– Това е официалната версия.

– Опиши я.

Джо направи стандартно физическо описание, но му трябваше много време, за да се опита да предаде изключителното присъствие на жената, магнетизма ѝ, които сякаш притегляха заобикалящия я свят към нея.

Окото на неосветената част на гладкото лице на Лайза беше черно и загадъчно, а окото, което беше осветено, разкриваше вълнението.

– Роузи винаги е била обаятелна, дори в колежа беше такава.

Изненадан, Джо попита:

– Познаваш ли я?

– Заедно следвахме в Калифорнийския университет в Лос Анджелис преди много време. Бяхме съквартирантки. Останахме доста близки.

– Ето защо с Чарли решихме да се обадим на Лайза – каза Джорджин. – Знаехме, че е имала приятелка на самолета. Беше посред нощ, няколко часа след като Роуз си тръгна оттук, когато Джо си спомни, че приятелката на Лайза също се казва Роуз. Знаехме, че това трябва да е един и същи човек и цял ден се питахме какво да предприемем.

– Роуз кога беше тук? – попита Джо.

– Вчера вечерта – каза Джорджин. – Появи се точно когато се казахме да излезем за вечеря. Накара ни да обещаем да не казваме на никого това, което ни каза... не и преди да е имала възможност да посети още семейства в Лос Анджелис, които са загубили някого. Но миналата година Лайза беше така депресирана от новината... и тъй като с Роуз са били добри приятелки, не виждахме с какво можем да ѝ навредим.

– Не съм тук като репортер – намеси се Лайза.

– Ти винаги си журналист.

Джорджин се обади:

– Роуз ни даде това.

От джоба на ризата си извади снимка и я сложи на масата. Беше снимка на гроба на Анжела Делмън. Джорджин с надежда попита:

– Какво виждаш тук, Джо?

– Мисля, че въпросът е какво виждате вие.

В другия край на кухнята Чарли Делмън отваряше чекмеджета и очевидно търсеше тирбушон.

– Вече казахме на Лайза. – Джорджин хвърли поглед към съпруга си. – Ще почакам Чарли да се върне, за да кажем и на теб, Джо.

Лайза промълви:

– Много странно е, Джоуи, и не съм сигурна какво да мисля за това, което ми казаха. Но знам, че се страхувам до смърт.

– Плашиш се? – удиви се Джорджин. – Скъпа, как, за Бога, случилото се може да те плаши?

– Сам ще се убедиш, че е ужасяващо – обърна се Лайза към Джо. Тази жена, която беше като скала, сега трепереше като лист. – Но те уверявам, че Чарли и Джорджин са най-здравомислещите хора, които познавам. Запомни го, за да не се изненадаш от разказа им.

Джорджин взе снимката и се загледа в нея така, сякаш искаше не само да я запечата в паметта си, но да погълне образа и да го превърне в част от себе си, като остави снимката празна.

Лайза въздъхна и заразказва:

– Имам своето странно парче, което да добавя към мозайката, Джоуи. Точно преди една година бях на летището в Лос Анджелис и чаках самолета на Роуз да се приземи.

Джорджин погледна към снимката:

– Не си ни го казала досега.

– Тъкмо се канех да го споделя с вас, когато Джоуи позвъни.

С едва чут пукот тапата изскочи от бутилката с вино и Чарли Делмън доволно изсумтя.

– Не те видях на летището тогава, Лайза – промърмори Джо.

– Стараех се да не ме забележат. Бях разтревожена за Роузи, но също... много изплашена.

– Била си там, за да я посрещнеш ли?

– Тя ми се обади от Ню Йорк и ме помоли да бъда на летището в Лос Анджелис с Бил Ханет.

Ханет беше фотографът, чиито снимки на природни и причинени от човека катастрофи бяха закачени по стените на фоайето в „Поуст“.

В бледосините очи на Лайза се четеше тревога.

– Роузи отчаяно имаше нужда да говори с журналист и аз бях единствената, на която можеше да се довери.

– Чарли – каза Джорджин, – ела да чуеш това.

– Чувам, чувам – увери я той. – Тъкмо наливам виното. Момент.

– Роузи ми продиктува имената на още шестима души, които искаше да бъдат на летището – каза Лайза. Все стари приятели. Успях да открия петима и да ги убедя да ме придружат. Тя каза, че ще бъдат свидетели.

Джо недоумяващо попита:

– Свидетели на какво?

– Не знам. Роузи говореше със заобикалки. Беше много развълнувана, но и изплашена. Каза, че ще донесе нещо, което завинаги ще промени всички нас, ще промени света.

– Ще промени света... – повтори Джо. – Днес всеки политик с идитска програма и всеки актьор с малко мозък в главата си въобразява, че може да промени света.

– Да, но в този случай Роуз е права – каза Джорджин. В очите ѝ се появиха сълзи на вълнение или радост, докато му показваше снимката още веднъж. – Прекрасна е.

Джо се почувства така, сякаш е попаднал в сюрреалистичен свят.

Пламъците в газените лампи изведнъж се извисиха, притегляни от въздушно течение, което той не можеше да почувства.

Гущери от кехлибарена светлина се загърчиха по лицето на Лайза. Когато тя погледна към лампите, очите ѝ бяха жълти като луната, когато е ниско на хоризонта.

Пламъците бързо се смалиха. Тя продължи разказа си:

– Наистина звучеше мелодраматично. Но Роузи не е мошеничка. Знам, че от шест-седем години работи върху нещо значимо, затова ѝ повярвах.

Двукрилата врата изскърца. Чарли Делмън беше излязъл от кухнята.

– Чарли? – Джорджин стана от стола. – Къде изчезна пък сега? Не мога да повярвам, че ще пропусне най-интересното.

Лайза се обърна към Джо:

– Когато говорих с нея по телефона няколко часа преди да се качи на самолета, Роузи ми каза, че я търсят. Не мислеше, че я очакват да се

появи в Лос Анджелис. Но все пак държеше и ние да бъдем там, за да я защитим и да не им дадем възможност да ѝ попречат да говори. Щеше да ми съобщи голямата новина още щом слезе от самолета.

– От кого се е страхувала?

Джорджин понечи да последва Чарли, но историята на Лайза я интересуваше повече и тя се върна на масата си. Репортерката отвърна:

– От хората, за които работи.

– „Текнолоджик“! – възкликна Джо.

– Значи си разбрал за корпорацията. Кога успя?

– Опитвах се да разбера коя е тя – каза той, умът му блуждаеше в тресавище от ужасяващи възможности.

– Ти, аз и Роузи сме свързани. Светът е малък, нали?

Отвратен от мисълта, че има хора толкова безскрупулни, че да убият триста двайсет и девет невинни пътници, за да постигнат целта си, Джо отвърна:

– За Бога, нали не смяташ, че самолетът е бил свален само защото Роуз Тъкър е пътувала с него.

Лайза се загледа навън в трептящата синя светлина на басейна. Питаше се какво да отговори.

– Онази нощ бях сигурна, че катастрофата е нарочно предизвикана. Но след това разследването показа, че няма следи от бомба. Не бе установена причината за взрива. Ако има такава, то е комбинация от нищожна повреда и грешка от страна на пилотите.

– Поне на нас така ни обясниха...

– Известно време дискретно проучвах Националния съвет за безопасност на транспорта не само във връзка с тази катастрофа, но и като цяло. Имат безукорна репутация, Джоуи. Не са корумпирани и са далеч от политиката.

Джорджин се намеси:

– Навярно Роуз мисли, че е отговорна за случилото се. Убедена е, че е станала причина за катастрофата.

– Но ако тя косвено е причина за смъртта на дъщеря и – каза Джо, – защо я мислите за прекрасен човек?

Сега тя се усмихна така, както когато го посрещна – и очарова – на входната врата. На него обаче му се стори, е изражението ѝ е така странно и ужасяващо, като усмивката на клоун, когото си срещнал посреднощ на уединено място. Беше обезпокоителна, защото бе неуместна.

– Искаш да знаеш защо, така ли? Защото това е краят на света, който познаваме.

Джо нетърпеливо попита:

– Коя е Роуз Тъкър, какво работи тя в „Текнолоджик“?

– Тя е генетик, при това много добър.

– Специализирала се е в изследването на ДНК.

Джорджин отново вдигна снимката, сякаш Джо изведнъж можеше да открие връзката между снимката на гроба и генното инженерство.

– Какво точно работеше в „Текнолоджик“ – каза Лайза – никога не съм знаела. Щеше да ми го съобщи, когато слезе от самолета. От онова, което вчера е казала на Джорджин и Чарли... добих бегла представа... но още не мога да повярвам.

– Какво представлява „Текнолоджик“ под официалната фасада? – попита той.

Лайза леко се усмихна.

– Доста си проникателен, приятелю. Близо година не работиш като репортер, но надушваш истината. От намеците на Роузи разбрах, че „Текнолоджик“ е нещо странно в капиталистическия свят – компания, която не може да фалира.

– Не може да фалира? – попита Джорджин.

– Защото зад тях стои щедър съдружник, който покрива всички загуби.

– Военните ли? – удиви се Джо.

– Или някой от правителството. Някоя организация с повече пари, отколкото който и да е на света. Подозирам, че този проект не е финансиран само със стотина милиона долара за изследвания и разработки. Говорим за огромен капитал. За милиарди.

Отнякъде прозвуча изстрел.

Дори заглушен от стените, звукът не можеше да бъде сбъркан.

Тримата едновременно скочиха на крака като един и Джорджин извика:

– Чарли?

Може би, защото доскоро беше седял в уютната всекидневна в Кълвър Сити, Джо веднага си помисли за Нора Вейдънс, седяща гола на стола във вътрешния двор, касапския нож в ръцете ѝ, насочен към корема ѝ.

Настъпилата тишина изглеждаше смъртоносна като невидим и безтегловен радиационен дъжд след ядрен взрив.

С нарастваща тревога Джорджин отново извика:

– Чарли!

Понечи да хукне към горния етаж, но Джо я спря:

– Не, чакай! Аз ще отида. Обади се на 911, аз ще отида.

Лайза несигурно промълви:

– Джоуи...

– Знам какво се е случило – сръза я той.

Надяваше се, че греша, че случващото се тук няма нищо общо с това, което Нора Вейдънс беше направила със себе си. Но ако беше прав, трябваше да попречи на Джорджин да види съпруга си. Всъщност тя не трябваше да вижда резултата изобщо нито сега, нито по-късно.

– Знам какво е станало. Обади се на 911 – повтори Джо, блъсна двукрилата врата и хукна към фойето.

Полилеят загасваше и светваше, загасваше и светваше като мигащите светлини в старите филми за затвори, когато заповедта на началника за помилване закъснява и осъденият вече е екзекутиран на електрическия стол.

Джо забави ход, докато се изкачваше към втория етаж, ужасен, че ще намери това, което очаква.

Епидемията от самоубийства беше така невероятна, както теорията на онези, които си въобразяваха, че хората са роботи и че злите същества ги дебнат непрекъснато. Джо не проумяваше как Чарли Делмън беше изпаднал от еуфория в такова отчаяние в продължение само на две минути – както Нора Вейдънс беше изоставила приятната закуска и комиксите, за да се самоизкорми, без дори да остави някакво писмено обяснение.

Все пак съществуваше минимален шанс докторът все още да е жив. Може би не беше свършил със себе си от първия път. Може би все още можеше да бъде спасен.

Перспективата да спаси живот, след като толкова много животи се бяха изплъзнали като вода от ръцете му, го тласна напред въпреки ужаса, който изпитваше. Прескачаше по две стъпала, докато се изкачваше нагоре.

На втория етаж премина покрай тъмните стаи и затворени врати, като им хвърляше по един поглед. В края на коридора иззад полуотворената врата идваше ръждива светлина.

В стаята се влизаше през малко фойе. Оттатък беше спалнята с бели тапицирани мебели. Изящните светлозелени извивки на керамичните изделия от епохата на династията Сунг, подредени на стъклените рафтове, създаваха впечатление за спокойствие.

Чарлс Делмън беше проснат върху ниското китайско легло. Върху него лежеше пушка-помпа с ръкохватка като на револвер. Тъй като

цвета беше къса, той беше успял да сложи дулото между зъбите си и лесно да стигне спусъка. Дори при оскъдната светлина Джо видя, че няма смисъл да проверява дали Чарли Делмън има пулс.

Единственото осветление идваше от сиво-зелената лампа върху нощните шкафчета. Светлината беше ръждива, защото лампата беше изпръскана с кръв.

Една съботна нощ преди десет месеца, докато събираше материали за нов репортаж, Джо бе посетил градската морга, където напъханите в чували мъртъвци и голите трупове върху масите за аутопсия чакаха да бъдат поети от преуморените патолози. Ненадейно му се стори, че заобикалящите го трупове са на жена му и децата му; че всичките бяха на момичетата и Мишел, сякаш участваше в сцена от научнофантастичен филм за двойници. От камерите на стоманените замразители, където лежаха повечето мъртъвци, се чуваха приглушените гласове на Мишел, Криси, малката Нина, които го умоляваха да ги освободи и изведе в света на живите. До него помощникът на следователя отвори чувал с един мъртвец и Джо видя бледото лице на мъртва жена, която приличаше едновременно на Мишел, Криси и Нина. Невиждащите сини очи на мъртвата бяха огледало на собствената му усилваща се лудост. Той напусна моргата и връчи оставката си на главния редактор на „Поуст“.

Извърна поглед от леглото, преди любимите лица да се материализират върху лицето на мъртвия лекар.

Загадъчно хриптене привлече вниманието му и за момент той си помисли, че Делмън се опитва да си поеме дъх през разкъсаните си устни. След миг разбра, че чува собственото си дишане.

Върху нощното шкафче проблесваха зелените цифри на часовника. Времето минаваше с безумно темпо: за един миг минаваха десет минути, часовете се връщаха към ранната вечер и обратно към следобед.

Хрумна му налудничавата мисъл, че неизправният часовник – който сигурно беше ударен от заблуден куршум – можеше по някакъв магически начин да върне всичко случило се, че Делмън можеше да възкръсне, като куршумите се върнат в цевта и разкъсаната плът се възстанови, което за миг го накара да се пренесе на плажа в Санта Моника и след това отново в едностайния си апартамент в онази лунна нощ, когато говореше по телефона с Бет, и още по-назад във времето, когато още не беше станала катастрофата.

От долния етаж се чу някакъв вик, който прогони въображаемите образи. След това се чу още един вик.

Помисли си, че е Лайза. Беше толкова издръжлива, а сега крещеше

като изплашено дете.

Той беше излязъл от кухнята преди минута. Какво може да се е случило за една минута?

Посегна към пушката. В пълнителя можеше да има още патрони.

Не. Не, това е самоубийство. Ако премести оръжието, ще изглежда като убийство. Той ще бъде заподозрян.

Излезе от озарената с кървава светлина стая в коридора, където цареше гробна тишина, мина покрай огромния полилей, който висеше над стълбището във фоайето.

Пушката беше безполезна. Той не беше в състояние да стреля по когото и да било. Освен това кой друг беше в къщата освен Джорджин и Лайза? Никой. Никой.

Докато слизаше надолу под кристалната каскада от подвижни украшения, два-три пъти се хвана за перилото, за да запази равновесие. Дланите му бяха влажни от студената пот и се плзгнаха по махагоновия парапет.

Докато минаваше по коридора на долния етаж заедно с шума на стъпките чу странно дрънчене. Блъсна двукрилата врата и видя медни тенджери и тигани, които се полошваха на рафтовете и звънтяха.

Кухнята бе осветена от трептящата светлина на трите декоративни газени лампи. Лайза стоеше върху масата с притиснати към слепоочията юмурици, сякаш се бореше да удържи натиска, който щеше да пръсне главата ѝ. Ридаеше, стенеше и трепереше, докато шептеше някакви думи, които трябва да бяха: „О, Господи. О, Господи.“

Джорджин я нямаше.

Звъненето на медните съдове постепенно заглъхна. Джо се втурна към Лайза и с крайчеца на окото си съзря отворената бутилка с вино, която Чарли Делмън беше оставил на плота. До бутилката имаше три чаши с вино. Потрепващата повърхност на всяка проблесваше и Джо за момент се запита дали има нещо във виното – отрова или наркотик.

Когато Лайза видя Джо да се приближава към нея, свали ръце от слепоочията си и разтвори юмуриците си – мокри и червени, а розовите ѝ пръсти бяха влажни от сълзите. От гърлото ѝ се изтръгваха звуци, изразяващи почти животински страх.

На пода лежеше Джорджин Делмън, свита като ембрион, не в очакване на живота, а в прегръдката на смъртта, все още стиснала с две ръце дръжката на ножа, който беше пронизал корема ѝ. Устата ѝ беше изкривена в безмълвен писък. Очите ѝ бяха широко отворени, лицето ѝ беше мокро от сълзи.

Миризмата на кръв бе толкова силна, че Джо се изплаши да не получи пристъп на задух. Ако се поддадеше на това чувство, нямаше да бъде полезен на никого.

С усилие извърна поглед от ужасната гледка. Много по-голямо усилие трябваше да прояви, за да се отдръпне назад от пропастта на емоционалния срив.

Обърна се към Лайза, за да я хване и успокои, да я накара да извърне поглед от мъртвата ѝ приятелка, но сега тя беше с гръб към него.

Чу се шум от счупване на стъкло и Джо потрепери. Помисли си, че някакъв сеещ смърт противник е влязъл през прозореца.

Лайза бе счупила шишетата на газените лампи. Избухнаха пламъци.

Джо я сграбчи и се опита да я издърпа от обсега на огъня, но без да промълви нито дума, тя се изтръгна от него и грабна третата лампа.

– Лайза!

Лайза изля газта върху дрехата си.

За момент Джо замръзна на място.

Течността обля Лайза, но пламъците се плъзнаха надолу и загаснаха.

Горещите езерца върху масата се сляха, огнени капки падаха със съскане на пода.

Джо отново се опита да хване Лайза, но тя загреба с пълни шепи от горящата течност и я плисна върху гърдите си. Напоените ѝ с газ дрехи избухнаха в пламъци. Джо рязко се отдръпна и извика:

– Не!

Без да издаде нито звук, Лайза вдигна ръцете си, в които държеше огнени пламъци. Стоеше неподвижно като древната богиня Диана с пламтящите месечини в дланите ѝ. След миг доближи ръцете към лице-то и косата си.

Олюлявайки се, Джо отстъпи назад от горящата жена, от гледката, която смразяваше кръвта му, от противната смрад, която го ужасяваше, от неразрешимата мистерия, която му отнемаше всички надежди. Блъсна се в шкафа, но успя да запази равновесие.

Като по чудо останала на крака, спокойна, сякаш стоеше в прохладен дъжд, Лайза се обърна и погледна Джо като през димящ воал. Лицето ѝ не се виждаше.

Парализиран от ужас, той разбра, че ще бъде следващият, който ще умре – не от пламъците, които облизваха кленовия под около обувките му, а от собствената си ръка. Епидемията от самоубийства още не го

беше засегнала, но той със сигурност щеше да стане следващата жертва, щом Лайза умре. Съзнаваше го... все пак не можеше да се помръдне.

Обгърнат от вихъра на бушуващите пламъци, тя хвърляше едновременно светлина и призрачни сенки, които пълзяха по стените и кръжаха по тавана.

Пронизващият писък на алармата в кухнята го изтръгна от вцепенението.

Той побягна с призраците и духовете, стремейки се да избяга от този ад. Профуча покрай висящите медни съдове, наподобяващи на ярки безизразни лица на фона на светлината от пламъците, покрай трите чаши с вино, които хвърляха виненочервени отблясъци.

Докато тичаше по коридора и през фойето, Джо чувстваше, че нещо го следи съвсем отблизо, сякаш в кухнята е имало убиец, който е стоял така тихо в най-тъмния ъгъл, че е останал незабелязан. На входната врата той хвана дръжката, очаквайки някой да се вкопчи в рамото му.

Ала усети само пронизващ студ, който първо накара косъмчетата на тила му да настръхнат, после като че се заби в черепа му. Не си спомняше как е отворил вратата и е излязъл. Внезапно осъзна, че тичешком прекосява верандата.

Бързо мина по тухлената пътека между живия плет. Като стигна до двете магнолии, където големи цветя като бели лица на маймуни надничаха измежду лъскавите листа, погледна назад. Никой не го преследваше.

Улицата беше тиха, чуваше се само приглушеното пищене на алармата в къщата на Делмънови. В този момент не минаваха коли, нито пък имаше някой, който да е излязъл на разходка в тази топла августовска нощ. Тук имотите бяха толкова големи и внушителните къщи бяха с толкова дебели стени, че виковете сигурно не бяха привлекли вниманието на съседите и дори изстрелът можеше да бъде приет като затръшване на вратата на кола или на камион.

Чудеше се дали да не изчака идването на пожарната и полицията, но не можеше да си представи как да опише какво се е случило в тази къща само за някакви си три-четири адски минути. Ужасните събития му изглеждаха като някаква халюцинация от момента на изстрела до момента, когато Лайза беше обхваната от пламъци. Бяха като фрагменти от полузабравен сън в продължаващия кошмар на неговия живот.

Огънят щеше да унищожи доказателствата за самоубийството и полицията щеше да го арестува, за да го разпита. Нищо чудно да го заподозрат в убийство. Ченгетата щяха да видят умопобъркан и измършавял

човек, който е загубил своя път в живота, след като е изгубил семейството си, който няма работа, който обитава мизерно жилище, а в багажника на колата си е скрил двайсет хиляди долара. Неговото положение и психологическият му портрет нямаше да ги предразположат да му повярват, дори ако версията му за случилото се изглежда достатъчно логична.

Докато е в ареста, „Текнолоджик“ и съдружниците й ще го намерят. Бяха се опитали да го застрелят само защото смятаха, че Роуз му е съобщила съдбоносна тайна за тяхната дейност. Тези хора имаха привърженици сред висшия политически и военен ешелон. Най-вероятно щяха да го убият в затвора по време на инсценирана свата с други затворници, на които ще бъде добре платено. Ако пък случайно оцелееше, щяха да го преследват, след като бъде освободен, и щяха да го очистят при първа възможност.

Като се опитваше да не се затича и по този начин да привлече вниманието към себе си, пресече улицата и тръгна към колата си.

Стъклата на прозорците в къщата на Делмънови експлодираха. След краткия трясък на падащи стъкла сега много по-ясно отпреди прозвуча писъкът на алармата.

Джо се обърна и видя как огънят бълва иззад къщата. През отворената входна врата зърна пламъци, които облизваха стените на коридора.

Седна в колата и затвори вратата.

Дясната му ръка беше окървавена, но кръвта не беше негова. Избърса я с хартиени кърпички, които натъпка в пликчето от бургерите.

„Унищожавам доказателство“ – помисли си, макар че не беше извършил никакво престъпление.

Светът се беше обърнал наопаки. Лъжите бяха истини, истината беше лъжа, фактите бяха измислици, невъзможното беше възможно и невинността се обръщаше във вина.

Бръкна в джобовете си, извади ключовете и включи двигателя.

През счупения заден прозорец той чуваше не само алармите, но и съседите, които крещяха един на друг, викове на ужас в лятната нощ.

Надяваше се, че вниманието им ще бъде насочено към къщата на Делмънови и че дори няма да го забележат как се отдалечава, затова включи фаровете и зави към улицата.

Чудесната старинна къща сега беше убежище на дракони, където призраци, бълващи огън, обикаляха от стая в стая. Мъртвите лежах под огнени савани, а в далечината виеха сирени, сякаш ги оплакваха.

Джо се отдалечи в нощта, която беше толкова странна, за да бъде

разбрана, в света, който не изглеждаше този, в който той се беше родил.

ТРЕТА ЧАСТ НУЛЕВА ТОЧКА

ГЛАВА 9

Високите пламъци бяха оранжеви като тиквените фенери, които децата носят на Халоуин, и под тяхната светлина дори праведниците изглеждаха като покварени езичници.

На плажа, където беше разрешено да се палят големи огньове, горяха десет клади. Около тях се бяха събрали големи семейства, групи от тийнейджъри и колежани.

Джо мина между тях. Почти всяка нощ идваше на океанския бряг, тъй като ритмичното плискане на вълните успокояваше болката в душата му, но не се приближаваше до кладите.

Тази вечер глъчката беше оглушителна, боси двойки танцуваха под звуците на стари мелодии на Бийч Бойс. Дузина младежи слушаха в захлас някакъв мъж с дълга бяла коса, който с ехтящ глас разказваше история за призраци.

Случилото се през този ден дотолкова бе променило мирогледа му, че му се струваше как гледа през магически очила, спечелени на стрелбището по време на тайнствен панаир, които притежаваха способността не да изопачават света, а да разкрият тайно измерение – загадъчно, отблъскващо и страховито.

Танцуващите по бански костюми, чиито тела имаха бронзов загар от слънцето, кършеха рамене и въртяха бедра, прилякаха и се полюшваха, размахваха ръце като крила или правеха движения, сякаш забиваха нокти във въздуха. На Джо му се струваше, че във всеки от тях се крият по две личности. Всеки беше реален човек, но и марионетка, контролирана от невидим кукловод, който, дърпайки конците, я кара да ликува, да мига със стъкленни очи да изкривява устни в пресилена гримаса и да се смее с глухия глас на вентрилоквист с единствената цел да заблуди Джо, че това е един добър свят, достоен за възхищение.

Мина покрай група от десет-дванайсет млади мъже по бански. Те бяха оставили на пясъка неопреновите си костюми, които блестяха като купчини тюленови кожи. Изправените им сърфове хвърляха върху пясъка сенки като стълбовете на Стоунхендж.

Танцуващите, разказвачът и публиката, сърфистите и всички други, покрай които мина Джо, го гледаха подозрително. Знаеше, че не си въобразява, че не е прекалено мнителен, че наистина го наблюдават.

Нямаше да се изненада, ако всички те работеха за „Текнолоджик“ или за тези, които ги спонсорират.

От друга страна, макар че го обхващаше все по-силна параноя, все още беше с достатъчно здрав разсъдък, за да разбере, че в съзнанието му са се запечатали ужасяващите картини, на които беше станал свидетел в къщата на Делмънови и че ужасът е изписан на лицето му. Кошмарните спомени придаваха на очите му стоманен блясък и го караха да се гърчи от ярост и ужас. Когато минаваше покрай хората, те виждаха един измъчен човек, а всички те бяха градски жители, които разбираха колко е опасен изтерзаният човек.

Около един огън се бяха събрали двайсетина смълчани млади мъже и жени с бръснати глави. Всеки от тях носеше сапфиреносиня роба и бели маратонки и всеки имаше златна халка на лявото си ухо. Мъжете бяха голобради. Жените бяха без грим. Бяха изключително привлекателни и одеждите им бяха толкова стилни, че навярно бяха членове на сектата Децата на Бевърли Хилс.

Постоя между тях няколко минути, като ги наблюдаваше как мълчаливо съзерцават огъня. Когато го забелязаха, не се изплашиха от него. Очите им бяха като спокойни езера, в които той съзря примирение и доброта, досущ като отразена от водата лунна светлина, но може би само така му се струваше, защото именно това искаше да види.

Носеше хартиен плик от „Макдоналдс“, в който бе пъхнал опаковки от два чийзбургера, празна кутия от безалкохолно и книжните салфетки, послужили му да избърше кръвта от ръката си. Хвърли в огъня плика, съдържащ уличаващите го доказателства, и продължи да наблюдава сектантите.

Когато се отдалечи, за миг се запита, каква ли е целта на живота според тях. Представяше си, че в налудничавата спирала на съвременния живот тези облечени в сини роби млади хора бяха открили някаква истина и достигнали състояние, което даваше смисъл на тяхното съществуване. Не ги разпита за житейската им философия, защото се страхуваше, че техният отговор няма да е нещо друго освен още един вариант на същия тъжен копнеж и самозаблуждение, на който се крепи светът.

Отдалечи се на стотина метра от кладите, където властваше нощта, прилекна на брега и изми ръцете си със солена вода. Взе мокър пясък и изтръка с него всякакви следи от кръв от пръстите си и под ноктите си.

След като изплаква за последен път ръцете си и без да си свали чорапите и маратонките или да навие нагоре джинсите си, влезе във водата. Спря едва след като мина линията на прибойа.

Върху вълничките проблесваше фосфоресцираща пяна, беше ясна нощ и мракът беше пронизан от лунната светлина.

Очакването му океанът да заглуши болката му не се оправда, но все пак той намери някакво успокоение в надигащите се вълни и в тихия, монотонен тътен на гигантската водна машина. Вечен ритъм, безсмислени движения, покоят на безразличието.

Опита се да не мисли за случилото се в къщата на Делмънови. Тези събития бяха непонятни. Да мисли за тях нямаше да му помогне да ги разбере.

Ужаси се, че не изпитва мъка за Лайза и Делмънови.

На сбирките на „Състрадателни приятели“ беше научил, че след като загубят децата си, родителите често се оплакват от обезпокоителна неспособност да изпитват съчувствие към страданията на други хора. Когато човек гледа новини по телевизията за катастрофи на магистрали, пожари в жилищни блокове и ужасни убийства, остава скован и безразличен. Музиката, която някога е карала сърцето да потрепва, изкуството, което някога е докосвало душата, сега не оказваха никакво въздействие. Някои хора преодоляват тази загуба на чувствителност след година-две, други след пет-десет, но някои – никога.

Делмънови му бяха много симпатични, но всъщност бяха непознати, които беше виждал за пръв и последен път.

Лайза му беше приятелка. Сега тя беше мъртва. И какво от това? Всеки умира рано или късно. Децата ви. Жената, която е била любовта на вашия живот. Всички.

Пълната му апатия го уплаши. Почувства се ужасно. Но не можеше да се насили да чувства болката на другите. Само мъката за скъпите покойници разяждаше душата му.

Запита се в какво ли чудовище ще се превърне, ако дори смъртта на Мишел, Криси и Нина престане да го вълнува. За пръв път разбра, че абсолютното равнодушие може да донесе не вътрешен мир, а ожесточение и омраза.

Сервизът и денонощният супермаркет се намираха на три пресечки от неговия мотел. Навън близо до тоалетните имаше два обществени телефона.

Няколко нощни пеперуди, бели като снежинки, кръжаха под конусообразните лампи, монтирани под стрехите на сградите. Увеличените

до огромни размери изкривени сенки на крилата им трептяха по бялата гипсова стена.

Джо не беше анулирал служебната си телефонна карта. Възнамеряваше да проведе няколко разговора от обществен апарат, за да не разберат преследвачите му къде се намира, в случай че телефонът в мотелската му стая се подслушва.

Налагаше се да говори с Барбара Кристмън, която отговаряше за разследването на катастрофата на полет 353. Сега на Западния бряг беше единайсет часът, а във Вашингтон беше два часът сутринта. Разбира се, в неделя тя нямаше да е в офиса си и макар че навярно в Националния съвет за безопасен транспорт имаше дежурен служител, в никакъв случай нямаше да му дадат домашния номер на следователката.

Въпреки това той намери номера в указателя и позвъни. Новата автоматичната телефонна система на съвета му даде вътрешните номера, и съобщи, че може да остави съобщение за всеки член на съвета, старшият следовател, отговарящ за катастрофите, или за някой по-низш служител. Системата беше такава, че ако въведеше първата буква от собственото име и първите четири букви на фамилията на човека, за когото искаше да остави съобщение, щяха да го свържат. Когато въведе Б-К-Р-И-С, механичен глас го информира, че такъв вътрешен номер не съществува. Опита отново, но със същия резултат.

Или Барбара Кристмън вече не работеше там, или системата за гласови съобщения не беше изправна.

Всяка катастрофа се разследваше от старшият следовател, който работи в центъра на НСБТ във Вашингтон, останалите членове на даден екип можеха да бъдат подбирани от специалисти в съответните области от центровете в цялата страна: Апкоридж, Атланта, Чикаго, Денвър, Форт Уърт, Лос Анджелис, Маями, Канзас Сити, Ню Йорк Сити и Сиатъл. От компютъра на „Поуст“ Джо беше взел списък с повечето, ако не и всичките членове на екипа, но не знаеше кой от тях къде се намира.

Тъй като мястото на катастрофата беше на малко повече от сто и шейсет километра южно от Денвър, Джо допусна, че поне няколко човека от екипа са били привлечени от там. Като използва списъка с единайсетте имена, той се свърза с телефонни справки в Денвър.

Откри номерата на трима души. Останалите осем или не бяха включени в списъка, или не живееха, в района на Денвър.

Непрестанното увеличаване и смалвяване на сенките на пеперудите по циментовата стена на бензиностанцията върнаха Джо към нещо, случило се в миналото, споменът, за което му убягваше. За миг се вторачи

във връхлитащите сенки, които бяха безформени като фигури, образувани от разтопен восък, но не можа да разбере за какво му напомняха.

Макар че минаваше полунощ, той се обади и на тримата, чиито телефонни номера беше намерил. Първият бе натоварен с разследване на метеорологичните фактори, отнасящи се до катастрофата. На неговия номер отговори телефонен секретар, но Джо не остави съобщение. Вторият беше ръководител на екипа, който отговаряше за търсенето на металургически доказателства. Тъй като вероятно беше събуден от телефона, той беше кисел и неотзивчив. Третият човек осигури връзката с Барбара Кристмън, от която Джо имаше нужда.

Той се казваше Марио Оливери. Ръководеше отдела, занимаващ се с търсенето на грешките, които вероятно са били допуснати от екипажа на самолета или авиодиспечерите.

Въпреки късния час Оливери беше много любезен обясни, че е нощна птица и никога не си ляга преди един часа, сетне добави:

– Господин Карпентър, разберете, че не разговарям с журналисти за дейността на съвета. Освен това резултатите от разследването са обществено достояние.

– Не за това се обаждам, господин Оливери. Не мога да вляза във връзка с един от вашите по-висши следователи, с когото имам нужда да говоря спешно и се надявам, че можете да ми помогнете да се свържа с него. Нещо не е наред с гласовата й поща в офисите във Вашингтон.

– Нейната гласова поща? При нас няма в момента висши следователи жени. И шестимата са мъже.

– Барбара Кристмън.

– Тя напусна преди няколко месеца.

– Имате ли телефонния й номер?

Оливери се поколеба и каза:

– Боя се, че не.

– Знаете ли дали живее във Вашингтон или в някое от предградията му? Ако знам адреса й, може би ще открия нейния телефон.

– Чух, че се върнала в родния си град в Колорадо – промърмори Оливери. – Започна работа в отдела ни в Денвър преди много години, беше прехвърлена във Вашингтон и стигна до поста старши-следовател.

– Значи сега тя е в Денвър?

Събеседникът му отново замълча, сякаш самата тема на разговора им – Барбара Кристмън – го тревожеше. Накрая измъкна:

– Мисля, че в момента живее в Колорадо Спрингс. Градчето се наричаше на шейсетина километра от мястото, на което обреченият боинг

747 беше катастрофирал.

- Известно ли ви е дали ще я намеря там? – попита Джо.
- Не знам.
- Ако е омъжена, номерът може би се води на името на съпруга ѝ.
- Разведена е от много години. Господин Карпентър... чудех се дали...

Джо го изчака да продължи, но тъй като мълчанието се проточи, попита:

- Ало? Чуваме ли се?
- Това свързано ли е с катастрофата на полет 353?
- Да.

Оливери отново замълча.

Джо започна да се изнервя и припряно каза:

- Има ли нещо странно, свързано с трагедията?
- Резултатите от разследването са достъпни за обществото, както вече казах.
- Не за това ви попитах.

Възцари се толкова дълбока тишина, че Джо почти повярва, че е осъществил връзка не с Денвър, а с обратната страна на луната.

– Господин Оливери?

– Наистина, нямам какво да ви кажа, господин Карпентър. Но ако се сетя за нещо по-късно... имате ли телефонен номер, на който да ви се обадя.

Тъй като Джо не желаше да обяснява надълго и нашироко в какво положение се намира, отвърна:

- Възможно е да се изложите на опасност, ако ми се обадите.
- Не разбирам... обяснете, моля ви.

Джо се престори, че не го е чул, и продължи:

– Ако знаете нещо, ще ви дам време да помислите. Ще ви се обадя пак след ден-два. – Сетне затвори телефона и отново загледа пеперудите, които се удряха в лампите. Какво ли му напомняше това? Споменът упорито му убягваше.

ГЛАВА 10

Като пристигна в Колорадо Спрингс, Джо намери в телефонния указател адреса на Барбара Кристмън. Оказа се, че тя живее в малка къща във викториански стил, пишно украсена с изящно изработени

дървени орнаменти.

Барбара отвори вратата на позвъняването му и заговори, преди той да успее да се представи:

- Появихте се по-рано, отколкото очаквах.
- Вие ли сте Барбара Кристмън?
- Предпочитам да не говорим тук – срязва го жената.
- Но вие не знаете кой съм...
- Знам. Ще поговорим, но не тук.
- Онзи Форд ваш ли е?
- Да.

– Паркирайте на съседната улица... дори още по-далеч. Изчакайте там, ще дойда да ви взема.

Сетне тресна вратата.

Джо се поколеба, искаше му се отново да позвъни, после си каза, че тя няма да избяга.

Паркира форда до детската площадка на две пресечки от къщата на Кристмън. През тази неделна утрин тук беше безлюдно, иначе той щеше да спре на друго място, за да не чува звънливия детски смях, който щеше да му причини толкова мъка.

Слезе от колата и се огледа – от жената нямаше и следа. Притесняваше се да не закъснее за срещата си с Деми... и с Роуз.

Усети полъха на топъл ветрец, който сякаш претърсваше клоните на боровете за скрити в тях птици, и шумолеше в листата на брезите, чиито стволоче бяха искрящо бели като стрихарите на момчета от църковен хор.

На запад се спускаше гъста мъгла, оловносивото небе беше покрито с буреносни облаци и предизвикваше усещането за предстоящи ужасяващи събития. Внезапно Джо се почувства странно уязвим, сякаш беше попаднал в мерника на опитен снайперист.

По улицата се зададе кола, в която имаше трима души. Джо побърза да се премести на другата седалка, защото се страхуваше да не би да открият огън по него, ала автомобилът отмина, без непознатите дори да погледнат към него.

След няколко секунди се появи изумруденозелен форд „Експлорър“ и спря наблизо. Барбара Кристмън слезе и се приближи до Джо. Той усети миризмата на белина и сапун и предположи, че е перяла, когато е позвънил на вратата ѝ.

Тръгнаха бавно по уличката и Джо промърмори:

- Госпожо Кристмън, питам се дали сте виждали моя снимка...

– Не съм – отвърна тя. – Предлагам да си говорим на „ти“. Казвай ми Барбара.

– Добре, с удоволствие. И така, Барбара, когато преди малко отвори вратата, как позна кой съм?

– Непознат от години не се е появявал на вратата ми. Освен това вчера, като ми се обади втори път и не вдигнах телефона, ти го остави да звъни над трийсет пъти.

– Четирийсет.

– Дори и най-настоятелният човек би се предал след двайсетия път. Когато телефонът продължи да звъни, разбрах, че не само си настоятелен, а разтревожен, и си казах, че скоро ще се появиш.

Джо я огледа изпод око. Беше петдесетинагодишна, носеше избелели джинси и синьо-зеленикава риза. Гъстата ѝ побеляла коса изглеждаше така, сякаш е била подстригана от мъжки бръснар. Руменото ѝ лице беше открито като безкрайните царевични ниви в Канзас, изглеждаше честна и откровена.

– От кого се страхуваш, Барбара? – прекъсна мълчанието той.

– Не съм сигурна.

– Знай, че не се отказвам лесно и че рано или късно ще се добера до отговора.

– Казвам самата истина, Джо. Никога не съм знаела кои са хората, от които се страхувам, но в едно съм сигурна – че те дърпат конците, а ние сме като марионетки в ръцете им.

– Намекваш, че именно тези хора които и да са те, контролират разследването, извършвано от Съвета за безопасност на пътническия транспорт, така ли?

– Членовете на борда са честни... поне така предполагам. Но онези... те са способни да направят така, че някои данни да изчезнат.

– Какви данни?

Барбара натисна спирачки, тъй като светофарът беше превключил на червено, и вместо да отговори, зададе въпрос:

– Какво възбуди подозренията ти? Какво от цялата история ти се стори неправдоподобно?

– Отначало не хранех никакви съмнения, но всичко се промени, след като се запознах с единствената оцеляла от катастрофата.

Тя втръчено го изгледа, сякаш ѝ говореше на чужд и неразбираем език.

– Роуз Тъкър – поясни Джо и се втръчи в нея, за да види каква ще бъде реакцията ѝ. Стори му се, че изненадата ѝ е искрена.

– Коя е тази Роуз Тъкър?

– Била е на борда на полет 353. Вчера отидох на гроба на близките ми и там се запознах с нея.

– Не може да бъде! Никой не би могъл да оцелее.

– Тя е била сред пътниците.

Барбара безмълвно се втренчи в него. Джо продължи:

– Някакви опасни типове я преследват, а сега са по петите ми. Може би са същите, които са унищожили доказателствата за причината на катастрофата.

Зад тях изсвири клаксон. Не бяха забелязали кога светофарът е превключил на зелено. Барбара превключи на скорост и потегли, като увеличи климатика, защото навън беше захладнало.

– Никой не би могъл да оцелее след такова падане – промърмори. – Носът на самолета се е забил в земята и...

– Носът ли? Мислех, че боингът се е превъртял и се е разбил на парчета.

– Не си ли чел репортажите във вестниците?

Той поклати глава:

– Нямах сили. Само си представях какво се е случило.

– Не е било обикновено падане – обясни тя. – Машината е полетяла като камък към земята. Нещо подобно на катастрофата в Хоупуел през септември 1994 година. Боинг на авиокомпанията „Ю Ес Еър“ се разби в околностите на Хоупуел и беше буквално... заличен. Да бъдеш на борда на полет 353 е било все едно да се озовеш в центъра на ядрена експлозия... извинявай, ако те наранявам, Джо.

– Имало е останки, които са могли да бъдат идентифицирани.

– Грешиш – последствията от такава катастрофа са по-ужасяващи, отколкото можеш да си представиш... много по-ужасяващи, отколкото би искал да знаеш, повярвай ми.

Той си спомни малките сандъчета, в които бяха изпратени тленните останки на близките му, и сърцето му сякаш се превърна в студено камъче. Успя да овладее надигащата се мъка и едва чуто промълви:

– Предполагам, че патолозите не са успели да открият останките от няколко пътника. На хора, които в един миг са престанали да съществуват... били са... заличени, както ти се изрази.

– С повечето пътници на борда на този самолет се е случило точно това – промърмори тя. Зави по магистрала № 115 и се насочи на юг под небето, натежало като парче олово.

– Може би тази Роуз Тъкър не е била разкъсана като другите. Може

би не са я открили, защото сама е напуснала мястото на катастрофата.

– Напуснала ли?

– Жената, с която се запознах, не беше нито обезобразена, нито осакатена. Изглеждаше така, сякаш се е отървала дори без дракотина.

– Лъже те, Джо! Абсурдна лъжа! Не е пътувала с този самолет. Предполагам, че е замесена в някаква мръсна игра.

– Аз й вярвам.

– Защо?

– Заради онова, което видях.

– Какво си видял?

– Мисля, че не бива да ти казвам..., защото има опасност да затънеш в същото блато като мен. Дори е идването си тук мога да ти причиня куп неприятности.

Тя дълго мълча, сетне каза:

– Сигурно си видял нещо наистина необикновено, за да те накара да вярваш, че наистина има оцелял от катастрофата.

– По-невероятно е, отколкото си представяш.

– Все още не вярвам.

– Добре. Така е по-безопасно.

Бяха излезли от Колорадо Спрингс и колата се движеше по безлюдно шосе, само в далечината се виждаха фермерски къщи. Хълмовете на запад бяха обгърнати от сивкавата мъгла.

– Не караш безцелно, нали? – попита Джо.

– За да разбереш какво се опитвам да ти внуша, трябва да видиш нещо. – За миг Барбара вдигна очи от пътното платно и погледна спътника си: – Мислиш ли, че ще можеш да го понесеш?

– Да не би да отиваме към...

– Да, отиваме на мястото, където е катастрофирал самолетът. Но ако се колебаеш, веднага ще завия обратно.

Той затвори очи и се постара да прогони връхлитащата го тревога. Стори му се, че чува воя на самолетните двигатели и писъците на обречените пътници. Едва сега осъзна, че се намират близо до мястото на фаталния удар. Барбара Кристмън караше към поляната, на която боингът се беше разбил на парчета като стъклена бутилка.

– Помисли си, още не е късно – промълви тя. Сърцето му се бе свило така, сякаш се беше превърнало в черна дупка в гърдите му.

Колата намали скорост, скоро щяха да напуснат магистралата.

Джо отвори очи и въпреки надвисналите облаци му се стори, че дневната светлина е прекалено ярка. Насили се да прогони

въображаемите звуци и промълви:

– Не спирай... Всичко ще бъде наред. Вече няма какво да губя.

Отбиха от магистралата и продължиха по павирано шосе, от двете страни, на което се издигаха високи тополи, чиито клони бяха устремени към небето като зелени пламъци. След малко тополите отстъпиха място на лиственица и брези, които пък бяха заменени от бели борове. Внезапно шосето свърши и автомобилът заподскача по черен път, обрасъл с коренища, над който вечнозелените клони се свеждаха като балдахин. След няколко минути Барбара спря, изключи двигателя и каза:

– Слизаме. Ще вървим пеша. До мястото остава не повече от половин километър.

Въпреки че гората не беше толкова гъста и първобитна като огромните масиви от борове, смърчове и ели, растящи, по склоновете на обвитите в гъста мъгла планини, мерзелеещи се на запад, цивилизацията беше толкова далеч от тук, че гробната тишина напомняше на тишината в огромна катедрала. Нарушаваха я само пукането на съчките и мекото хрущене на борови иглички, придружаващи всяка стъпка. Тази молитвена тишина потискаше Джо също като въображаемия рев на самолетни двигатели, който чуваше в миговете на поредния пристъп на страх. Спокойствието беше изпълнено с някаква тайнственост и тревожно очакване.

Той последва Барбара под свода на вечнозелените дървета. Въпреки че приближаваше пладне, тук цареше полумрак. Миришеше на бор, на отровни гъби и на естествен тор.

С всяка стъпка студът проникваше като разтопен лед чак до мозъка на костите му и въпреки че денят бе топъл, той трепереше като лист.

Най-сетне дърветата се разрешиха и в далечината се ширна поляна. Въпреки че гората предизвикваше у него чувство за клаустрофобия, сега той се страхуваше да излезе на откритото пространство заради ужаса от онова, което ще види там.

Треперейки, последва Барбара и тревожно се огледа. Останките от самолета ги нямаше, но поляната сякаш бе обитавана от призраци.

След топенето на снеговете и обилните пролетни дъждове пространството беше обрасло с трева и полски цветя, ала те не можеха да скрият ужасната рана в земята огромен кратер с наъбени краища в склона на хълма в северозападната част на поляната.

– Там се е забил самолетът – прошепна Барбара Кристмън.

Тръгнаха редом към зеещата яма, но Джо бързо изостана, сетне спря. Имаше чувството, че и душата му е наранена като земята на това

място.

Барбара се върна и безмълвно го хвана за ръката. Той се облегна на нея и двамата продължиха напред.

Като наближиха мястото на удара, Джо забеляза почернелите от огъня дървета и си спомни, че ги беше видял на снимката на катастрофата, която бяха публикували в „Поуст“. Обгорелите борове и трепетлики се очертаваха на фона на притъмнялото небе, а клоните им се протягаха като ръце на мъртъвци.

Спряха на ръба на кратера и се загледаха надолу – ямата беше дълбока петнайсетина метра. По стените ѝ беше избуяла трева, но дъното беше покрито с тънък слой кал и изсъхнали листа, през които стърчаха сивкави скали.

Барбара промълви:

– Самолетът се е забил с такава сила, че е проникнал през почвата, натрупвана в продължение на хиляди години, и е разрушил каменния слой под нея.

Джо осъзна, че гледката го е поразила повече, отколкото е очаквал. Вдигна очи към мрачното небе и се насили да диша дълбоко, за да се овладее.

Съзря как един орел се появи от гъстите вълма мъгла, обгръщащи планините, и се насочи на изток по толкова права линия, сякаш следваше паралел на географска карта. На фона на сиво-бялото небе изглеждаше черен като гарвана от прочутата поема на По, но скоро навлезе сред облаците и се стопи сред тях като избледняващ дух. Джо тежко въздъхна и продължи нататък.

– Самолетът – подхвана Барбара – се е движил по курса и без никакви проблеми, когато е прелетял покрай навигационната кула в Гудланд, която се намира на около триста километра на изток от Колорадо Спрингс. Когато се е забил в този склон, вече се е бил отклонил с четирийсет и пет километра от курса.

Докато бавно вървяха по ръба на кратера, Барбара разказа известните подробности за случилото се с боинга от излитането до катастрофата.

– Самолетът излетял от „Кенеди“ в Ню Йорк само с четири минути закъснение, като по предварителен план е трябвало да следва различен коридор от този, по който се е движел през онази августовска вечер.

Заради прогнозите за гръмотевични бури в южните щати и предупрежденията за възможна поява на торнадо над Средния запад е бил пренасочен по друг маршрут. Боингът прелетял над Пенсилвания,

Кливланд, езерото Ери и Южен Мичиган, след което се насочил към Девънпорт. В Небраска минал край контролната кула „Линкълн“, като поддържал курс към следващата кула в Гудланд в североизточния район на Канзас.

Данните от черната кутия показваха, че след преминаване покрай кулата в Гудланд пилотът направил съответни корекции в курса..., но на около сто и осемдесет километра от кулата се случило нещо необяснимо. Самолетът не загубил височина или скорост, но се отклонил със седем градуса от определения маршрут 146. В продължение на две минути не се случило нищо друго, после боингът неочаквано се отклонил с три градуса надясно, като че ли пилотът разбрал, че е излязъл от определения маршрут. След три минути обаче машината се отклонила отново, този път с четири градуса наляво. Самолетът криволичел във въздуха като кола по заледено шосе.

Анализите на специалистите показваха, че пилотът може би е използвал шурвала, за да насочва машината ту вляво, ту вдясно, което е безсмислено. По принцип пилотите от гражданската авиация не използват лоста от съображения за сигурност на пътниците. Резките отклонения създават странично ускорение, което може да повали изправил се пасажер, да разлее напитките и да предизвика паника сред пътниците.

Капитан Делрой Блейн и навигатор Виктор Санторели са ветерани с двайсетгодишен стаж и отлично са знаели, че промените в курса се извършват чрез елероните, улесняващи плавните завои. Капитанът би трябвало да използва шурвала само в случай, че откаже някой от двигателите при излитане или при приземяване, или при силен страничен вятър.

Данните, запазени в черната кутия, показваха, че осем секунди след първото отклонение самолетът отново е променил посоката с три градуса наляво, което след секунда е било последвано от ново отклонение с още седем градуса в същата посока. И двата двигателя били в отлично състояние и не са били причина за промените в курса или за катастрофата. Но остава фактът, че през тези няколко съдбоносни секунди боингът загубил височина и стремително полетял към земята, като се преобръщал във въздуха.

Пилоти с опита на Блейн и Санторели би трябвало да предотвратят превъртането. Редно е било капитанът рязко да завие вдясно и да използва елероните, за да върне боинга в предишното му положение. Възможно е обаче да се е повредила хидравличната система, което е направило самолета неуправляем. Двигателите продължили да работят, но

машината се врязала в склона с такава сила, че стоманените витла се счурили, сякаш били от балсово дърво. Избухнал мощен взрив, а оглушителният гръм отекнал в цялата околност.

Барбара и Джо спряха и се загледаха в притъмнялото небе, вслушвайки се в приглушения тътен на гръмотевиците, които напомняха на взрива, разтърсил местността преди една година. Тя продължи разказа си:

– Три часа след катастрофата членовете на екипа за разследване, сред които бях и аз, излетяхме от Вашингтон със самолет на федералното авиационно управление. Междувременно пожарникарите и полицейските служители от Пуебло пристигнали на местопроизшествието и установили, че няма оцелели. Побързали да оградят мястото, за да не бъдат унищожени доказателства, които да подсказват каква е била причината за катастрофата.

Призори пристигнахме в Пуебло, който се намира по-близо до мястото на инцидента от Колорадо Спрингс. Посрещнаха ни служители на федералното управление по авиация, които вече имаха в ръцете си черната кутия и устройството, което е записвало разговорите на пилотите. И двете устройства излъчват сигнали, благодарение на които бързо били намерени въпреки тъмнината. Незабавно ги изпратихме в лабораторията на Националния съвет по безопасност на транспорта във Вашингтон.

Въпреки че бяха смачкани до неузнаваемост и дори пробити, все пак се надявахме данните в тях да са запазени.

Закараха ни до местопроизшествието с автомобили, шофирани от служители на екипа за спешно реагиране. Ограденият периметър стигаше до отбивката от магистрала № 115, встрани бяха паркирани пожарни коли, линейки, превозни средства на федералните агенти, както и микробуси и коли на зяпачи, някои, от които бяха искрено разстроени от случилото се, а други бяха дошли от извратено любопитство.

Подобни инциденти винаги събират много „публика“. Пропуснах да спомена представителите на много телевизионни станции, както и повече от сто и петдесетимата репортери. Щом ни видяха, като лешояди се втурнаха към нас и настояха за изявления, но ние ги отминахме и тръгнахме към мястото на катастрофата...

Барбара замълча и пхна ръце в джобовете на джинсите си.

Лекият ветрец беше утихнал, пчели не летяха сред полските цветя, обгорелите дървета стърчаха като монаси, които са дали обет за мълчание.

Джо извърна поглед от смълчаните буреносни облаци, сякаш

натежали от сподавените гръмотевици, и се втрени в кратера.

– Добре съм – промълви едва чуто. – Продължавай. Искам да знам истината.

Тя помълча около половин минута, сякаш се питаше колко Джо ще бъде в състояние да понесе, сетне заговори:

– Когато отиваш на мястото на инцидента, първото впечатление е винаги едно и също... винаги! Усеща се ужасна миризма... никога не можеш да забравиш тази смрад на керосин, на разтопена пластмаса, изгорели изолационни материали и овъглена плът, разтопен каучук и биологични отпадъци от резервоарите на тоалетните.

Джо се насили да гледа към кратера. Внушаваше си, че трябва да си тръгне от тук обладан от нова сила, която да му помогне да търси справедливост, без да го е грижа за шансовете на противниците му и за последствията.

– Обикновено – продължи Барбара – при разрушителните катастрофи остават достатъчно големи отломки от самолета. В зависимост от ъгъла на падането понякога дори носът и пилотската кабина остават незасегнати от удара.

– Какво се е случило с боинга?

– Парчетата бяха така изкривени и сплескани, че от пръв поглед беше невъзможно да си представиш, че са от самолет. Имахме чувството, че липсва голяма част от корпуса. Но отломките бяха разхвърляни по цялата поляна и по хълма. От пръв поглед различих част от двигател и един модул за пътници, състоящ се от три седалки.

– Отдавна работиш в този екип – промълви Джо. – Никога ли не си се сблъсквала с толкова ужасяваща гледка?

– Не, никога. Само две могат да се сравнят с този кошмар – едната е катастрофата в Пенсилвания през 1994 година, за която вече споменах. Не бях главен следовател по този случай, но присъствах на местопроизшествието.

– А трупове? Как изглеждаха?

– Джо...

– Твърдиш, че е невъзможно да има оцелели пътници. Защо си толкова сигурна?

– Няма да ти кажа, защото всъщност не исках да узнаеш истината.

Той я погледна в очите, а Барбара побърза да извърне поглед и промълви:

– Тези образи присъстват в кошмарите ти и отнасят част от душата ти.

– Каж ми за трупове – настоя той.

Барбара отметна побелялата си коса и поклати глава, сетне отново пхна ръце в джобовете на джинсите си. Джо дълбоко си пое въздух и повтори въпроса:

– Как изглеждаха трупове? Разбери, че трябва да науча всяка подробност, която може да ми помогне. Но дори и да не ми бъде полезна, поне ще поддържа гнева ми.

– Нямах цели...

– Какво?

– Всички бяха разкъсани до неузнаваемост.

– Колко души патолозите са успели да идентифицират... да намесят поне няколко зъба... или нещо друго, което да подсказва самоличността на даден човек?

– Разпознати са били трупове на стотина души – отвърна Барбара. Гласът ѝ беше глух, лишен от всякакви емоции.

– Навярно телата са били разкъсани и обезобразени – прошепна той, въпреки че всяка дума бе наказание за него.

– Много по-лошо. В мига на удара се е освободило невероятно количество енергия, поради което бе невъзможно да се установи, че това са били хора. Рискът от инфектиране на кръвта и заразяване от мъртвата тъкан беше толкова висок, че незабавно напуснахме местопроизшествието и при повторното си посещение вече носехме защитни костюми. Разбира се, всяко парче от останките трябваше да бъде огледано от съответните специалисти, ето защо монтирахме четири обеззаразителя, в които останките се обработваха, преди да ги закарат в хангар на летището в Пуебло.

В стремежа си да докаже, че болката, която изпитва, никога няма да притъпи гнева му, Джо продължи да се самонаказва:

– Все едно, че са били прекарани през месомелачка... Това ли искаш да ми кажеш?

– Престани да се измъчваш. Няма да ти помогне, ако знаеш всички ужасяващи подробности.

На поляната цареше такава тишина, сякаш именно тук се бе взривил целият свят и енергията отдавна беше изчезнала в най-отдалечените краища на вселената, оставяйки само беззвучно безвъздушно пространство.

Няколко едри пчели, омаломощени от августовската жегла, която не успяваше да прогони студа, проникнал в костите на Джо, бавно прелитаха от цвят на цвят, като че танцуваха ритуален танц. Той дълго ги

гледа, напразно опитвайки се да чуе жуженето им, после отново подхва-
на разпита:

– Значи според теб причината за катастрофата е повреда в хидравличната система, така ли?

– Май наистина не си чел репортажите във вестниците.

– Нямах сили.

– Възможностите за взривно устройство, поставено на борда на боинга, въздушен вихър, причинен от преминаването на друг самолет, както и различни други фактори, бяха елиминирани сравнително бързо. В продължение на осем месеца двайсет и деветима специалисти изследваха останките, без да успеят да установят вероятната причина. Разбира се, в процеса на работата се появиха най-различни предположения, например за възникнала повреда на рамата на двигателя или неизправност в електронната система на вратите. Накрая обаче всички тези възможности бяха изключени и официално не бе оповестена причината за катастрофата.

– Това обичайната практика ли е?

– Не. Но понякога не сме в състояние да обясним причините за дадена катастрофа. Както онази в Хоупуел през 1994 година или случилото се с друг боинг 737, който три години по-рано се разби на път за Колорадо Спрингс и пътниците и екипажът загинаха.

Джо се замисли. Нещо в думите ѝ, че официално не е била оповестена причината за трагедията, му се стори обезпокоително. Внезапно му хрумна нещо и побърза да попита:

– От Марио Оливери разбрах, че си напуснала работа преди близо седем месеца, вярно ли е?

– Марио... – промърмори тя. – Симпатичен и свестен човек... беше шеф на един от екипите при това разследване... Да, вярно е, че напуснах преди девет месеца.

– Това означава, че не си останала до края на разследването, въпреки че си отговаряла за него?

– Вярно е – призна тя. – Когато работата се затлачи и започнаха да изчезват доказателства, а аз започнах да вдигам шум, ме притиснаха да напусна. Опитях се да продължа, но не можах да понеса да участвам в някаква измама. Нямах смелостта да издам какво се случва в действителност, затова напуснах. Не се гордея с тази постъпка, но имам и семейни задължения.

– Семейни задължения ли?

– Да, трябваше да мисля за сина ми Дани. Той е двайсет и три

годишен, вече не е дете, но ако го загубя...

Джо предусети какво ще му каже и я прекъсна:

– Заплашвах ли го?

Барбара се взираше в зейналата яма, но сякаш не виждаше последствията от едно реално бедствие, при което са загинали триста и трийсет души, а личната си катастрофа.

– Случи се две седмици след трагедията с боинга – промърмори. – По това време бях в Сан Франциско, за да разследвам живота на Делрой Блейн, капитана на самолета, като се опитвах да открия данни за проблеми от психологическо естество.

– Откри ли нещо?

– Не. Всичко свидетелстваше, че е бил уравновесен човек. По това време бях подела кампания за оповестяване пред обществото какво се е случило с някои доказателства. Но да не ти губя времето с подробности... само ще спомена, че по принцип спя като заклана. Ала първата нощ ненадейно се събудих в два и половина, защото някой запали нощната лампа и опря пистолет до слепоочието ми.

Тъй като години наред Барбара очакваше по всяко време на деня или на нощта да ѝ телефонира и да я повикат на работа, бе свикнала веднага да се разсънва. Пробуди се от щракването на ключа и от светлината, както щеше да се събуди от извънпяването на телефона, и веднага осъзна, че се случва нещо необичайно.

Искаше ѝ се да изкрещи, но бе толкова потресена, че сякаш стоманени обръчи стягаха гърлото ѝ.

Нападателят беше около четирийсетгодишен, очите му бяха големи и тъжни като на куче, носът му беше зачервен от десетилетия наливане с алкохол, устните му бяха чувствени и не прилепваха плътно, сякаш беше готов да захапне цигара или зърното на женска гърд.

Говореше тихо и съчувствено като собственик на погребално бюро. Размаха пистолета пред очите ѝ, за да ѝ покаже, че има заглушител, и я увери, че ако се опита да вика за помощ, ще пръсне мозъка ѝ.

Барбара се помъчи да го попита кой е и какво иска, но той ѝ нареди да млъкне и приседна на ръба на леглото.

Обясни, че няма нищо против нея и че ще му бъде мъчно, ако се наложи да ѝ тегли куршума. Освен това убийството на следователка, отговаряща за разследването на катастрофата на полет 353, би предизвикало много неудобни въпроси, което нямало да хареса на шефовете му.

Внезапно Барбара осъзна, че в стаята присъства още един човек, който стоеше до вратата на банята. Изглеждаше с десетина години помлад от съучастника си. Гладкото му розово лице и наивните очи му придаваха вид на момченце от църковен хор, но впечатлението се помрачаваше от злостната усмивка, която се появяваше и изчезваше като раздвоения език на отровна змия.

Съучастникът му отметна завивките и вежливо подкани Барбара да стане. Трябвало да ѝ обяснят това-онова. От нея се искало да внимава и да запомни всичко, защото животът на много хора зависел от това дали ще разбере и повярва на думите им.

Тя покорно се изправи, а по-младият нападател, който непрекъснато се усмихваше, отиде до бюрото, издърпа стола и я накара да седне.

В главата ѝ се блъскаха объркани мисли. Питаше се как са влезли, след като беше заключила с резето вратата към коридора.

Следвайки заповедите на съучастника си, младият нападател извади от джоба си лейкопласт и ножица и прикрепил китките на Барбара към облегалките за ръцете, като няколко пъти навил лентата.

Тя не се съпротивляваше, въпреки че цялото ѝ същество се бунтуваше срещу възможността да се остави в ръцете им. Страхуваше се, че онзи с тъжните очи ще изпълни заплахата си да я застреля в главата, ако окаже съпротива. Спомни си с каква наслада беше произнесъл думите „ще ти пръсна мозъка“.

Обзе я паника, когато младокът залепи и устата ѝ с лейкопласт, като уви около главата ѝ остатъка от лентата, но след миг се поуспокои. Слава Богу, че не бяха запушили и носа ѝ, за да се задуши. Ако бяха дошли да я убият, вече щеше да е мъртва.

Младокът пусна поредната си ехидна усмивка и отново застана в ъгъла, а съучастникът му седна срещу нея. Остави пистолета върху смачкания чаршаф и извади нещо от джоба си. Беше автоматичен нож. Той натисна копчето и острието проблесна в полумрака.

Отново я обзе страх. Опита се да си поеме дъх и от носа ѝ излезе свистене, което накара мъжа срещу нея злорадо да се ухили.

От другия джоб на якето си той извади парче холандско сирене и с ножа отстригна червената восъчна хартия, която предпазваше сиренето от плесеняване. После го нарязва на тънки парченца и с апетит започна да се храни. Между хапките ѝ съобщи, че знае къде живее и работи синът ѝ Дани. Знаел още, че Дани е женен за момиче на име Ребека от тринайсет месеца и девет дни, че Ребека е бременна и ще роди момиче, което ще нарекат Фелиша.

За да не се случи нищо лошо на Дани и на съпругата му, Барбара трябвало да подкрепи официалната версия за катастрофата на полет 353, която била отхвърлила пред колегите си и която се готвела да опровергае. Трябвало завинаги да забрави какво е чула, когато е прослушвала касетата със записа на гласовете на пилотите.

Ако тя продължи да търси истината за случилото се или се опита да изложи съмненията си пред представители на медиите, Дани и Ребека ще бъдат отвлечени и затворени в звукоизолирано подземие. Ще оковат Дани, ще залепят клепачите му с лейкопласт, та да не може да затвори очите си, и ще го накарат да наблюдава как убиват съпругата му и нероденото му дете. Сетне в продължение на десет дни ще режат един по един пръстите на ръцете му, като вземат мерки да не изпадне в шок или раните му да се инфектират. После ще отрежат и ушите му.

Продължи да изрежда мъченията, на които ще бъде подложен синът ѝ в продължение на цял месец. Всеки ден, докато режат поредното парче от плътта му, ще обещават на Дани да не го измъчват повече и да го освободят, ако майка му се съгласи да им сътрудничи, като си държи езика зад зъбите. Това не било отмъщение към нея, а операция за запазване на важна държавна тайна, засягаща сигурността на страната.

Въпреки ужаса, който я държеше в хватката си, Барбара още беше в състояние да мисли рационално. Знаеше, че дори да обещае да „си държи езика зад зъбите“, завинаги ще загуби сина си. Ще излъжат Дани, че майка му не се е съгласила да сътрудничи и той ще прекара последните дни от живота си, питайки се защо тя го е осъдила на изтезанията. Накрая със сигурност ще загуби разсъдъка си и само яростно ще я проклена и ще моли Всевишния да я прати в ада.

Продължавайки да се наслаждава на всяка хапка, похитителят увери Барбара, че никой – нито полицията, нито всемогъщото ФБР, нито дори цялата армия на САЩ могат да осигурят безопасността на Ребека и на Дани. Заяви, че работи за организация с неизчерпаеми ресурси и връзки, която е в състояние да компрометира и унищожи всяка правителствена институция. Накрая ѝ каза да кимне, ако му вярва.

Тя наистина му вярваше, и то безрезервно. Човекът говореше убедително и сякаш се наслаждаваше на отвратителните си заплахи. Беше изпълнен със самодоволното чувство на превъзходство на мегаломан, който притежава неограничена власт, получава астрономична заплата и знае, че ще получи щедра пенсия.

Попита я дали е съгласна да им сътрудничи. Изпълнена с чувство за вина и измъчвана от угризения, тя отново кимна.

Похитителят се втренчи в поредното резенче сирене, което беше забучил на острието на ножа, и заяви, че заплахите му не са празни приказки и че ще ѝ даде доказателство за това. На излизане от хотела със съучастника му щели да застрелят първия човек, който се изпречи на пътя им, за да ѝ докажат колко сериозни са намеренията им.

Тя се опита да запротестира. Но лейкопластът ѝ пречеше да говори, само от гърлото ѝ се изтръгна стон. Не искаше на съвестта ѝ да тежи смъртта на невинен човек. Готова беше на всичко, за да предотврати безсмисленото кръвопролитие.

Извергът с тъжните очи бавно изяде последното парченце сирене, без да откъсва поглед от нея.

Очите му сякаш изсмукваха енергията ѝ, но Барбара не можеше да извърне поглед от него, сякаш беше хипнотизирана.

Той избърса острието на ножа с хартията, сгъна го и го прибра в джоба си. Изсмука остатъците от храна от зъбите си, облиза устните си, събра разкъсания целофан, стана от леглото и изхвърли боклука в кошчето до бюрото.

По-младият пристъпи към леглото. Усмивката като че ли беше застинала на-лицето му.

Барбара се опита да запротестира, въпреки че устата ѝ беше запушена и от гърлото ѝ се изтръгваха само приглушени звуци. Онзи със сладострастните устни се приближи до нея и с дланта си рязко я удари по врата. Причерня ѝ, пред очите ѝ заиграха звездички и тя политна напред. Усети, че столът се изплъзва изпод нея. Не усети болка, когато се просна на пода и удари главата си.

В продължение на двадесетина минути в замъгленото ѝ съзнание се мяркаха кошмарни изображения – отрязани пръсти в обвивка от червен восък, розови като скариди ухилени лица, зъби, които падат на пода и отскачат като мъниста, синьо око на момченце от църковен хор, което лукаво ѝ намига. За миг се появиха и тъжни очи на куче, блестящи като пивавици, в които тя видя не своето отражение, а лицето на Дани.

Когато дойде на себе си, осъзна, че отново седи на стола – явно един от нападателите се беше смилил над нея. Двамата бяха изчезнали.

Китките ѝ бяха прикрепени към облегалките за ръцете по такъв начин, че с известно усилие успя да ги освободи. С нокторезачката си отрязва лейкопласта, увит около главата ѝ. Предпазливо го отлепи от устните си и с облекчение видя, че не е откъснала парченца кожа.

Спусна се към телефона и вдигна слушалката, но не можа да се сети на кого да се обади. Нямаше смисъл да предупреждава управителя на

хотела, че един от служителите или от гостите е в опасност. Ако убиецът е решил да изпълни заплахата си, навярно вече е дръпнал спусъка. Със съучастника му сигурно са напуснали хотела поне преди половин час.

Потръпвайки от пулсиращата болка във врата ѝ, тя се приближи до вратата към съседната стая, в която се бяха крили нападателите. Отвори я и я разгледа. Под резето беше завинтена месингова пластина, позволяваща вратата да се отваря от другата страна. На другата врата нямаше подобна пластина. Съдейки по блестящия метал, Барбара заключи, че устройството е било монтирано от въоръжените нападатели малко преди тя да се настани в хотела. Действали са или тайно, или с помощта на служител от хотела, когото са подкупили да ѝ даде точно тази стая.

По принцип тя не пиеше алкохол, но сега взе от барчето с безплатните напитки мъничка бутилка водка и кутия с портокалов сок. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва успя да налее напитките в чаша. На екс изпи съдържанието, пригответи си още един коктейл, но след първата глътка отиде в банята и изля питието в умивалника.

Чувстваше се омърсена. До зазоряване оставаха около два часа, но тя не се стърпя и се изкъпа. Стоя под душа, докато кожата ѝ се зачерви от горещата вода.

Знаеше, че е безсмислено да се премести в друг хотел, защото преследвачите неминуемо щяха да я открият, но повече не можеше да остане тук. Прибра вещите си в чантата и слезе във фойето да си плати сметката. Смая се, като видя, че там гъмжи от униформени полицаи и цивилни детективи.

Служителят на рецепцията, който беше преbledнял като платно, с треперещ глас ѝ съобщи, че в около три сутринта млад сервитьор е бил застрелян в коридора, водещ към кухнята. Два куршума го били улучили в гърдите и един в главата.

Трупът не бил открит веднага, защото колкото и да е странно, никой не бил чул изстрелите.

Подтикната от страха, който сякаш грубо я блъскаше в гърба, Барбара рязко отвори вратата и изскочи на улицата. Взех такси, за да си потърси друг хотел. Дори не забеляза колко синьо е небето и колко свеж е утринният въздух, след като мъглата се беше вдигнала.

Имаше диплом за инженер, свидетелство за правоспособен пилот, завършила беше бизнес администрация в Колумбийския университет. Беше работила усилено, за да стане единствената жена главен следовател, занимаваща се с разследване на самолетни катастрофи. Откакто

съпругът ѝ я изостави преди седемнайсет години, сама отглеждаше сина си и се справяше добре. Сега всичко, което беше постигнала, сякаш беше в ръцете на един убиец с тъжни очи, завито в целофан заедно с парченцата от червена восъчна обвивка, и изхвърлено в кофата за смет.

След като се настани в друг хотел, тя отмени срещите си за деня, окачи на дръжката на вратата табелка с надпис: „Моля, не ме безпокойте“, спусна завесите и се сви на кълбо на леглото. Постепенно страхът я напусна, обзе я неопикуема тъга. Разрида се от мъка за непознатия сервитьор, за Дани, Ребека и неродената Фелиша – тънката нишка на техния живот изглеждаше прекъсната завинаги – за това, че беше загубила своята невинност и самоуважение, за смъртта на пътниците от полет 353, за изгубената надежда.

Внезапно се изви силен вятър, който понесе изсъхналите листа от трепетлика, сякаш самият Сатана преброяваше душите на мъртвите и ги разхвърляше по поляната.

– Не бива да го правиш – промълви Джо. – Не искам да знам какво съдържа записът на устройството от пилотската кабина, ако това ще причини смъртта на сина ти и на близките ти.

– Решението какво да сторя ще взема аз, Джо.

– Имаш право – колебливо промърмори той.

– Когато се обади от Лос Анджелис, разиграх театър, защото се страхувах, че подслушват телефона ми и че всяка моя дума се записва. Сега обаче не мисля така – няма нужда да ме подслушват, защото вече са ми запушили устата.

– Ако има дори най-малката опасност...

– Със сигурност знам, че не ме следят – прекъсна го тя. – Никой не ме следи. Отдавна го разбрах. Когато напуснах работа, продадох къщата в Бетседа и се преселих в Колорадо Спрингс, онези типове сигурно са си казали, че съм решила да им сътруднича. Знаеха, че са ме сплашили и че съм съсипана.

– Не ми изглеждаш съсипана, нито сломена.

Тя го потупа по рамото, защото му беше благодарна за комплимента:

– Истината е, че успях да се посъвзема. А сега да се върнем на целта на посещението ти. Ако си сигурен, че не са те проследили...

– Сигурен съм. Още вчера се изплъзнах от преследвачите.

– Тогава никой няма да научи, че си бил тук и че си разговарял с мен. Единствената ми молба е никога да не издаваш какво съм ти разказала.

– Разбира се. Все пак мисля, че поемаш прекалено голям риск.

– Имах достатъчно време да размишлявам върху случилото се в хотела. Онези типове навярно предполагат, че съм споделила с Дани преживяването си и че той ще бъде нашрек.

– А ти каза ли му нещо?

– Нито дума. Какъв щеше да бъде животът му с Ребека, ако знаеше истината?

– Нямаше да бъде нормален.

– Но докато продължава прикриването на фактите, ние сме изложени на смъртна опасност. Единствената ни надежда е някой да разгласи истината пред обществото, така че малкото, което знам, вече ще бъде без значение.

Той вдигна поглед към небето. Буреносните облаци прииждаха от изток като армада космически кораби от футуристичен филм.

– В противен случай – продължи Барбара, – след година-две дори да си държа езика зад зъбите, онези типове ще решат да ме ликвидират. Никой няма да си спомня за катастрофата на полет 353 и смъртта ми няма да бъде свързана с трагичните събития. Няма да възникнат подозрения, ако се случи нещо с всички онези, които разполагат с уличаваща информация. Престъпниците ще инсценират катастрофа с кола, опустошителен пожар или някакво друго произшествие, за да прикрият убийството. Нищо чудно да стигнат дотам, че да обявят как ние с Дани сме се самоубили.

Внезапно пред очите на Джо изникнаха кошмарни картини – Лайза, която е обгърната от пламъци, мъртвата Джорджин на пода на кухнята, Чарли, който лежи под кървавочервената светлина на нощната лампа, след като е изпратил куршум в главата си.

Не разполагаше с аргументи, с които да обори предположенията на Барбара.

По небето буреносните облаци образуваха застрашителни човешки образи със зинали усти, които ръмжаха, сякаш се задавяха от гняв.

Барбара тежко въздъхна. Осъзнаваше, че прави съдбовна крачка, но без колебание заговори:

– Ден след катастрофата черната кутия и устройството, записващо гласовете на пилотите, бяха доставени в лабораторията във Вашингтон.

– По това време разследването е било в началния си стадий, нали така?

– Да. Мин Тран, който е електронен инженер към Съвета по безопасност на транспорта, заедно със свои колеги отворил черната кутия.

Устройството е с размерите на кутия за обувки и е облицовано с неръждаема стомана. Хората от лабораторията разрязали корпуса със специален трион. От удара то било деформирано, в единия ъгъл имало малък отвор.

– Предполагам, че вече не е функционирало.

– Точно така. Но в кутията се съдържа записващо устройство, което е от стомана. Лентата в него била скъсана, но не била унищожена изцяло от проникналата влага. Изсушаването и обработването ѝ не отнело много време. След като я възстановили, Мин и колегите му се събрали в звукоизолираното помещение, за да прослушат записа. Оказало се, че е записан почти тричасов разговор на пилотите...

– Предполагам, че не са я превъртели, за да разберат какво се е случило в последните минути, преди самолетът да полети към земята – прекъсна я Джо.

– Не, разбира се. Преценили, че нещо, което се е случило по-рано по време на полета и което не е направило впечатление на пилотите, може да им помогне да разберат какво се е случило. Понякога записът от черната кутия е безполезен, тъй като поради една или друга причина е с лошо качество. Това се дължи на износване на лентата, на повреда на микрофона от вибрациите или на износване на записващата глава, което причинява изкривяване на звука.

– Не разбирам от тези неща, но мисля, че би трябвало устройството да се проверява преди всеки полет – промърмори Джо.

– Вярно е, но знаеш, че за щастие самолетните катастрофи са рядкост. Проверката на устройството изисква допълнителни разходи и забавяне на полетите. Освен това въздушният транспорт е дейност, извършвана не само от машини, но и от човешки същества. Коя дейност, в която участват хора, не работи, отговаря на идеалните стандарти?

– Разбрах какво искаш да кажеш.

– В случая предимство е бил фактът, че и Делрой Блейн, и Санторели са използвали слушалки с микрофон. Разговорите им са се записвали и чрез микрофона на тавана на пилотската кабина, което означава, че инженерите са разполагали с три източника за изследване. Но за съжаление лентата се оказала износена от многократното ѝ използване. А още-по-лошо било, че повърхността ѝ била корозирала от влагата, проникнала в черната кутия.

Извади от задния джоб на джинсите си сгънат лист хартия, но не го подаде веднага на Джо, а продължи да обяснява:

– При прослушване на записа се установило, че на места лентата е

толкова повредена, че от четири-пет думи се разбира само една.

– Какво е било състоянието ѝ в сектора, на който са били записани разговорите през последната минута преди катастрофата?

– Този сектор беше напълно унищожен. Инженерите решиха да направят опит за възстановяване на лентата, сетне с помощта на електронни усилватели отново да прослушат записа. Брус Лейсрот, шеф на отдела за разследване на важни дела, който беше присъствал на прослушването, ми телефонира в Пуебло и ме осведоми за състоянието на записа. Каза, че ще продължат работа по възстановяване на лентата на другата сутрин.

Орелът отново се появи в небето, летейки по права линия. Изглеждаше сребрист на фона на буреносните облаци, които сякаш тегнеха върху крилата му.

– Целият ден беше ужасно потискащ – продължи Барбара. – Извиха ни от Денвър в камиони с хладилни камери, за да съберем трупове или по-скоро останките от трулове, след което щяхме да се заемем с отломъците от самолета. Преди това се проведе обичайното съвещание, което винаги е напрегнато, защото се преплитат интересите на много организации – на авиокомпанията, на производителите на двигателите, на асоциацията на пилотите и така нататък. Всички желаят разследването да се провежда в посока, която да обслужва интересите им. Това налага следователите да бъдат много дипломатични, много твърди и безпристрастни.

– Да не забравяме и репортерите, които по принцип са нахални като конски мухи – промърмори Джо, макар че и той принадлежеше към тази гилдия.

– Имаш право – бяха навсякъде. Бях капнала от умора, защото предишната нощ бях спала само три часа – от екипа по разследването ме бяха събудили в три сутринта – и няхах възможност да подремна по време на полета до Пуебло. Легнах си в полунощ, а по това време Мин Тран още е работел върху черната кутия... – Тя се втренчи в белия лист хартия, който беше извадила от джоба си, дълго мълча, сетне продължи: – Искам да ти обясня нещо за него. Той е виецнамец и още десетгодишен е избягал с родителите си от комунистическия режим в Сайгон. По пътя корабът се натъкнал на пирати, после ги застигнал тайфун, но все пак успели да се доберат до Съединените щати. От ранна възраст той е осъзнал, че животът е борба и че за да оцелее и да постигне успех, трябва да дава всичко от себе си...

– Имам... или по-скоро имах приятели, които бяха емигрирали от

Вьетнам – прекъсна я Джо. – Много културни хора, които са неуморни и работят по осемнайсет часа на ден.

– Именно. Мин бе точно такъв човек – изцяло посветен на работата си. Когато колегите му се прибрали къщи, той си взел сандвич и кафе от автоматa и се заел с лентата. Редактирал звука чрез компютърна програма и се постарал да изчисти страничните шумове. Когато най-сетне чул гласовете на пилотите и онова, което са си говорили, останал поразен и не повярвал на ушите си.

Тя подаде сгънатия лист хартия на Джо. Той го взе, но не го разгърна. Страхуваше се от онова, което ще прочете.

Барбара продължи с треперещ глас:

– В два след полунощ Мин ми телефонира. Бях наредила на телефонистката да не ме свързва с никого, защото имах нужда да се наспя, но той я беше убедил да ми позвъни. Каза, че ще ми пусне записа, а аз включих касетофона, който винаги нося със себе си, и го приближих до слушалката. Нямах търпение да прослушам записа и не исках да чакам, докато ми го изпратят от Вашингтон. След като приключих разговора с Мин, десет-дванайсет пъти прослушах разговорите между пилотите в минутите преди катастрофата. После записах всичко в бележника си, защото понякога нещата, които чуваш, изглеждат различни, когато са написани. Случва се окото да вижда нюанси, които ухото е пропуснало.

Внезапно Джо се досети, че тя възнамерява да му даде бележките, които си е водила през онази нощ. Барбара отново заговори:

– Мин се обади първо на мен. Каза, че възнамерява да се свърже и с Брус Лейсрот, с председателя и с членовете на Съвета по безопасност на авиотранспорта, за да ги запознае със записа. Това не беше стандартната процедура, но и положението беше безпрецедентно. Сигурна съм, че е разговарял поне с един от тях, макар че всички отричат да им се е обаждал. Никога няма да научим истината, тъй като той загина при пожар в лабораторията приблизително два часа, след като ми телефонира в Пуебло.

– Господи!

– Да, загина при пожар. Унищожителен пожар.

Джо панически се огледа, очаквайки да види хора, скрити зад дърветата, които дебнат всяко негово движение. Когато стъпи на откритото пространство, си беше помислил, че никога не е попадал на толкова усамотено място. Сега обаче му се струваше, че стои на оживено кръстовище в Лос Анджелис.

– Позволи ми да отгатна – промълви. – Лентата със записа е била

унищожена при пожара.

– Позна.

– А компютърът, през който Мин е редактирал звука... какво е станало с него?

– Превърнал се е в купчина разтопена пластмаса.

– Но не всичко е загубено, нали? Останал е записът, който си направила на твоя касетофон.

Тя поклати глава:

– Оставих касетата в хотелската стая, когато отидох на съвещанието. Информацията, която се съдържа на лентата, беше толкова взривоопасна, че няхах намерение да я споделям с всеки срещнат. Необходимо ни бе повече време да обмислим кога и как да съобщим новината на представителите на медиите.

– Защо?

– Пилотът беше мъртъв, но имаше опасност да го обвиним несправедливо. Съпругата му щеше да бъде съкрушена, ако се разчуе, че той е виновникът за катастрофата. Освен това компанията беше заплашена да плати десетки, дори стотици милиони долари обезщетение на роднините на загиналите. Възнамерявах след съвещанието да поканя Марио в моя хотел, за да прослушахме насаме записа.

– Имаш предвид Марио Оливери, нали? – попита Джо, като се сети за човека, който снощи го беше осведомил, че Барбара се е преместила да живее в Колорадо Спрингс.

– Именно. Той беше шеф на разследващия екип и държах да чуя мнението му. Междувременно научихме за пожара в лабораторията и за смъртта на бедния Мин. Като се върнах в хотела, установих, че записът на касетата е изтрит. Подозирам, че Мин е споделил с някого за записа, който бях направила.

– Тогава си разбрала, че става нещо нередно.

Тя кимна и на Джо му се стори, че за един миг се е състарила с поне двамайсет години.

– Знаела си, че има нещо гнило, но все още не си вярвала, че колегите ти са замесени в мръсната игра, така ли?

– Работата ми в Съвета по безопасност беше моят живот. Гордея си, че познавам тези хора, които са изключително почтени и отлични специалисти.

– Събщи ли на Марио какво е съдържал записът на касетата?

– Да.

– Как реагира той?

- Учуди се и дори мисля, че не ми повярва.
- Показа ли му записките, които бе направила?
- Не.
- Защо?

– Защото... вече не се доверявах никому. Съмнявах се, че пожарът е предизвикан умишлено, но тази възможност изобщо не се споменаваше. Подозирам, че някой нарочно укрива доказателствата за случилото се.

– А резултатите от аутопсията на Мин? Ако е бил убит, след което е бил инсцениран пожар, за да се прикрият следите...

– Невъзможно бе да се установи причината за смъртта, защото трупът беше буквално кремиран. Много ми е мъчно за Мин. Беше благ човек и обичаше работата си. Вярваше, че това, което прави, ще предотврати други катастрофи и ще спаси живота на много хора. Мразя онези типове, които го убиха... които и да са те.

Някаква сянка се плъзна в сумрака на сенките под високите борове в далечния край на поляната.

Джо затаи дъх. Присви очи, но не можа да различи нищо в далечината.

Барбара промълви:

- Май беше сърна...
- Ами ако не е било животно?

– Тогава ще умрем, независимо дали сме приключили нашия разговор – с безразличие каза тя – очевидно след катастрофата на полет 353 беше станала параноичка.

– Унищожаването на записа не предизвика ли подозрения?

– Колегите се надпреварваха да ме убеждават, че съм била преуморена и разсеяна от безсънието. Настоявах, че сигурно съм натиснала погрешен бутон и неволно съм изтрила записа.

– Възможно ли е това наистина да се е случило?

– Не – категорично отсече тя и лицето ѝ се изкриви.

Джо беше разгърнал трите листа, но се страхуваше да започне да чете написаното.

– Защо не ти повярвах, когато им разказа какво си чула? Дълго сте работили заедно и са знаели, че си отговорен човек и че не дрънкаш врели-некипели.

– Може би някои ми повярвах... и се изплашиха. Други вероятно са си помислили, че съм преуморена и че онова, което твърдя, е плод на въображението ми. Един-двама не скриха неприязънта си към мен.

Приех го като нещо съвсем естествено – няма човек, когото всички да обичат, нали? Предполагам, че мнозина ме смятат за прекалено самоуверена и напориста. Всъщност всичко това вече няма значение, защото след унищожаването на касетата липсваха доказателства за разговора между Блейн и Санторели.

– Кога сподели с някого, че си записала дума по дума разговора между тях?

– Дълго време мълчах и изчаках подходящия момент – надявах се при разследването да се открият факти, които да потвърдят думите ми.

– Защото само по себе си копието, което си направила, не е доказателство.

– Точно така. Все пак изчаках... после онези типове ме нападнаха в хотела в Сан Франциско и реших, че животът на сина ми струва повече от истината за катастрофата на полет 353.

В този момент от гората изскочиха елен и кошута, тичешком прекосиха поляната и изчезнаха сред дърветата в другия край на откритото пространство.

Тръпки отново побиха Джо, изпита мрачно предчувствие. Стремителното втурване на животните на поляната подсказваше, че бягат от нещо или от някого, който ги е подплашил. Запита се дали някога отново ще се чувства в безопасност и осъзна, че до края на живота му страхът ще го преследва като сянка.

Тръсна глава, за да прогони мрачните мисли, и отново се обърна към Барбара:

– Кого подозираш в Съвета по безопасност? Знаеш ли на кого се е обадил Мин, след като е разговарял с теб? Предполагам, че именно този човек му е наредил да не казва никому за записа, след което е инсценирал пожара в лабораторията, за да унищожи доказателствата.

– Нямам представа. Би могъл да е всеки един от колегите ми. Надявах се да не е Брус Лейсрот, защото го смятам за почтен човек. Като всички нас той започна от нулата и се издигна благодарение на усилената и всеотдайната работа. От друга страна, петимата членове на съвета се назначават от президента за срок от пет години.

– Да разбирам ли, че са хора, които използват политиката, за да се издигнат?

– Не, според мен повечето са почтени хора, които изцяло са посветени на работата си. Повечето имат блестяща репутация. Но подозирам, че един от тях е служил на други интереси.

– Какво е мнението ти за сегашния председател и за заместника му?

Спомена, че Мин е бил длъжен да се свърже с тях, ако не успее да телефонира на Лейсрот.

– Не бих казала, че са образец на държавния служител. Председателката Максин Улс е млада и амбициозна адвокатка, която се стреми към политическа кариера. Не бих заложила на нея.

– А заместникът ѝ?

– Казва се Хънтър Паркман и е протеже на видни конгресмени. Произхожда от богата фамилия и не се нуждае от тази работа, но му прави удоволствие да разправя наляво и надясно, че е човек на президента, и да разказва за самолетни катастрофи на гостите на разни празненства. Странна птица, но нищо чудно да е предателят.

Джо продължаваше да се взира в дърветата в далечния край на поляната, но не забеляза никакво движение.

На изток проблесна мълния и раздра като с кинжал притъмнялото небе. Бурята щеше да се разрази всеки момент.

– Дадох ти ксерокопие на записките, които направих през онази нощ. Оригиналът е скрит на сигурно място. Бог знае защо, след като не възнамерявам да го представя като доказателство. Животът на близките ми е по-скъп от истината за катастрофата.

Джо колебливо погледна листовете в ръката си. Разкъсваше се между желанието да разбере истината и страха да я научи. Предчувстваше, че разговорът между двамата пилоти ще му разкрие нови подробности за ужаса, който са изпитали най-близките му същества преди смъртта си.

Колебливо разгърна първата страница и зачете, като посочваше с пръст, за да вижда Барбара докъде е стигнал.

Чува се шум, който подсказва, че вторият пилот Санторели сядат на креслото си, след като е бил в тоалетната. Първите му думи са уловени от микрофона на тавана на пилотската кабина, сетне той слага слушалките, които също са с микрофон.

САНТОРЕЛИ: Като пристигнем в Лос Анджелис, ще се натъпча до пръсване с любимите ми ястия. Знам един арменски ресторант, в който кухнята е страшотна. Харесваш ли екзотичните ястия?

Три секунди тишина.

САНТОРЕЛИ: Рой, какво има? Нещо не е наред ли?

Две секунди тишина.

САНТОРЕЛИ: Какво е това? Рой, защо си изключил автопилота?

БЛЕЙН: Една от тях е доктор Лоис Блом.

САНТОРЕЛИ: Какво?

БЛЕЙН: Един от тях е доктор Кийт Рамлок.

САНТОРЕЛИ: /по гласа му личи, че е разтревожен/ Какво е това на монитора? Какво си въвел в компютъра?

Джо недоумяващо изгледа Барбара и тя поясни:

– На командното табло на боинг 747 има шест монитора, на които се изписват данните за гюлета. До креслото на всекиго от пилотите е монтирано устройство за контролиране и наблюдение. Свързани са помежду си, ето защо когато единият пилот въвежда данни, те се появяват и на монитора на другата система.

– Като се е върнал от тоалетната, Санторели е видял, че Блейн е променил курса. Това редно ли е?

– Промените в курса се извършват при положение, че настъпят неочаквани промени в атмосферните условия или има забрана за кацане на летището, на което трябва да се приземи самолетът.

– Доколкото разбирам, не е имало извънредни обстоятелства, които да изискват промяна на летателния план, нали?

Барбара кимна:

– Така е. Санторели сигурно също си е задал този въпрос. Все пак мисля, че тревогата му е била предизвикана от несвързаното бръщолевене на Блейн, както и от нещо необичайно, което е видял на мониторите.

– Какво ли може да е било?

– Както ти казах, по това време самолетът вече се е бил отклонил със седем градуса от курса.

– Докато е бил в тоалетната, Санторели не е ли усетил промяната?

– Завоят е бил плавен и дори той да се е усъмнил в нещо, си е казал, че сигурно си въобразява.

– Кои са тези Блом и Рамлок?

– Нямам понятие. Чети по-нататък – става още по-странно.

БЛЕЙН: Правят нещо лошо с мен.

САНТОРЕЛИ: Капитане, какво става?

БЛЕЙН: Лоши са...

САНТОРЕЛИ: Чуваш ли какво ти говоря?

БЛЕЙН: Накарай ги да престанат!

Барбара промълви:

– Тук гласът на Блейн се променя, сякаш той не изпитва болка, а по-скоро е изпаднал в стрес.

САНТОРЕЛИ: Капитане... Рой, поемам управлението.

БЛЕЙН: Записваме ли?

САНТОРЕЛИ: Какво?

БЛЕЙН: Накарай ги да престанат да ми причиняват болка!

САНТОРЕЛИ: Всичко ще бъде наред...

Чува се звук като от удар с юмрук. Санторели стене. Нов удар и вторият пилот млъква.

БЛЕЙН: Записваме ли?

Далеч на изток се разнесе гръм, сякаш великани търкаляха метални варели. Джо тревожно погледна притъмнялото небе и промърмори:

– Блейн е ударил втория пилот, така ли?

– Да. Може би е нанесъл удара с юмрук или с тежък предмет, който е скрил под креслото си, докато Санторели е бил в тоалетната.

– Излиза, че е планирал нападението. Но защо?

– Един Бог знае. Предполагам, че го е ударил по главата и Санторели е изпаднал в безсъзнание в продължение на десет-дванайсет секунди, след което отново започва да стене.

– Мили Боже!

– Докато слушах записа, ми направи впечатление, че гласът на Блейн вече не е несигурен. В тона му се долавя горчивина, от която ми настръхна косата.

БЛЕЙН: Накарай ги да престанат, защото... ще убия всички. Ще ги избия до крак, честна дума! Ще ги убия и ще ми достави удоволствие!

Ръцете на Джо се разтрепериха и листовете прошумоляха. Представи си пътниците в самолета: някои са спяли, други са гледали филма или са четяли вестници и списания, трети са работели на преносимите си компютри. Крояли са планове за бъдещето и никой не е подозирал каква драма се разиграва в пилотската кабина.

Може би Нина е седяла до илюминатора и е гледала звездите, а Мишел и Криси са играели на карти – винаги взимаха карти при пътуванията си.

Осъзна, че се самоизмъчва, защото дълбоко в себе си вярваше, че заслужено изпитва душевните терзания. Опита се да прогони кошмарните видения и отново се обърна към Барбара:

– Имаш ли представа какво се е случило с Блейн? Може би е бил пиян или дрогиран?

– Изключено е.

– Защо си толкова сигурна?

– Първата работа на комисията по разследване при подобни инциденти е да намери труповете на пилотите, за да се извършат проби за дрога или алкохол в кръвта им. В този случай издирването беше затруднено, тъй като части от труповете бяха разхвърляни из цялата поляна.

Пред очите на Джо причерня, стори му се, че гледа света през тунел. Прехапа-езика си така, че го разкървави, и дълбоко си пое въздух, опитвайки се да се овладее. Не му се искаше Барбара да разбере колко е разстроен от описанието ѝ.

Тя пхна ръце в джобовете си, гневно изрита един камък в дълбокия кратер и въздъхна:

– Наистина ли държиш да научиш подробностите, Джо?

– Да.

Тя отново въздъхна:

– Намерихме част от ръка, на единия пръст имаше венчална халка, уникална венчална халка, която е носил Блейн. По този начин го идентифицирахме...

– А отпечатъци от пръстите?

– Невъзможно беше да се вземат, защото пръстите бяха обгорели. Но от военната лаборатория за изследване на ДНК потвърдиха самоличността му чрез съпоставка с ДНК на баща му.

– Надежен ли е този метод?

– Абсолютно. След това останките бяха изследвани от токсиколози. В кръвта на двамата пилоти беше открито незначително количество етанол, но това е било предизвикано от разлагането на тъканите. Санторели и Блейн бяха преминали успешно токсикологичните тестове.

Джо недоумяващо попита:

– Какви са другите възможности? Може би Блейн е получил инсулт... или е изпаднал в умопомрачение.

– Един Бог знае – промълви Барбара. – Версията за умопомрачение изглежда невероятна, защото капитан Делой Блейн беше най-стабилният човек, когото познавам.

– Излиза, че не е бил психически стабилен.

– Грешеш – настоя тя. – Преминал е всички психотестове, задължителни за работещите в компанията. Беше прекрасен съпруг, редовно ходеше на църква, не пиеше, не се дрогираше, нямаше слабост към хазартните игри. Едва ли има човек, който го е виждал да се държи странно. Беше не само психически стабилен, но и много щастлив човек.

Проблесна мълния, последвана от глух тътен. Барбара посочи листа и продължи:

– Забележи, че в момента, в който самолетът започва сериозно да се отклонява, Санторели още е в безсъзнание, чуват се стенанията му. Тъкмо преди да направи маневрата, Блейн възкликва: „Страхотно удоволствие, нали?“ Разнася се дрънченето на предмети, които падат поради внезапното странично ускорение.

„Страхотно удоволствие!“ – мислено повтори Джо. Не можеше да откъсне поглед от тези думи.

Барбара обърна страницата вместо него и продължи да обяснява:

– След три секунди самолетът отново прави завой, дочува се вибриращ звук, а капитан Блейн се смее.

– Какво? – недоумяващо промърмори Джо. – Знаел е, че ще умре, но се е смеел, така ли?

– Когато прослушвах записа, ми направи впечатление, че смехът му не е на безумец, а на човек, който се забавлява от сърце.

„Страхотно удоволствие, нали?“

– След това Блейн сякаш загубва контрол върху управлението, но продължава да се смее и дори възкликва: „Еха-а-а!“

– Били са обречени – прошепна Джо.

– В този момент положението е било сериозно, но не и безнадеждно, все още са могли да се спасят. Самолетът се е намирал на шест

хиляди метра височина, имало е възможност за маневриране.

Тъй като никога не беше чел репортажите за катастрофата, Джо винаги си беше представял, че в кабината е избухнал пожар и пътниците са се задушили от дима. Сега се запита кое е по-страшно – да умреш от задушаване или до последния момент да се надяваш на спасение.

Записът свършваше в момента, в който в пилотската кабина се разнася пронизителният звук на алармата, предупреждаваща за загуба на височината, придружен от механичен глас, който повтаря „Трафик!“ – при падането си боингът е преминавал през въздушни коридори, по които са се движели други самолети. В този момент Санторели е дошъл в съзнание. Може би е видял облаците, профучаващи покрай предното стъкло. Или самолетът вече е бил толкова близо до земята, че той е зърнал светлините на Пуебло, стремително носещи се срещу него. А може би пронизителният вой на алармата и данните, проблесващи на мониторите, са му подсказали какво се случва, защото той възкликва: „Господи!“

– Говори носово – промълви Барбара, – по което може да се съди, че Блейн е счупил носа му.

Докато четеше записките ѝ, Джо сякаш присъстваше в пилотската кабина и виждаше изкривеното от ужас лице на Санторели.

САНТОРЕЛИ: О, Господи! Господи, не!

БЛЕЙН: /през смях/ Еха-а-а! Започва се, доктор Рамлок! Започва се, доктор Блом!

САНТОРЕЛИ: Дърпай!

БЛЕЙН: /смее се/ Уха! Записваме ли?

САНТОРЕЛИ: Издърпай шурвала!

Санторели се задъхва, сякаш се боричка с някого, може би с Блейн, но по-вероятно дърпа шурвала.

САНТОРЕЛИ: Мамка му! Мамка му!

БЛЕЙН: Записваме ли?

Джо недоумяващо промълви:

– Защо непрекъснато пита дали разговорът се записва?

Барбара поклати глава:

– Не знам.

– От колко време е пилот?

– Повече от двайсет години.

– Следователно е знаел, че записващото устройство в пилотската кабина винаги е включено.

– Би трябвало да знае. Но според мен в този момент той вече не е бил на себе си.

Джо продължи да чете последните думи на двамата мъже:

САНТОРЕЛИ: Дърпай!

БЛЕЙН: Еха-а-а!

САНТОРЕЛИ: Света Богородице...

БЛЕЙН: О, да!

САНТОРЕЛИ: Не! Не!

БЛЕЙН: /очевидно е възбуден като дете, което се вози на въртележка/ О, да!

САНТОРЕЛИ: Сюзан!

БЛЕЙН: Сега! Само гледай!

Санторели надава нечовешки писък.

БЛЕЙН: Супер!

Писъкът на Санторели внезапно секва – самолетът се е ударил в земята.

Полъхна вятър, от почернялото небе всеки миг щеше да се излее порой, сякаш природата искаше да се пречисти.

Джо сгъна трите листа хартия и ги пхна в джоба на якето си. Дълго мълча, защото вълнението го задавяше.

В далечината отново проблесна мълния, разнесе се силен гръм. Тласкани от вятъра, облациите препускаха по оловносивото небе.

Най-сетне младият мъж възвърна самообладанието си и промълви:

– Преди да умре, Санторели казва някакво име.

– Да, Сюзан.

– Коя е тази Сюзан?

– Съпругата му.

– Така и предположих.

Миг преди да го застигне смъртта, Санторели вече не е молел Бог за пощада, вече се е бил примирил с неизбежното. Извикал е името на любимата жена, произнасяйки го с любов и копнеж, но и с надежда, сякаш в този момент не е мислил за смъртта, а е виждал лицето на скъпата си Сюзан.

Вълнението отново задави Джо, очите му се насълзиха.

ГЛАВА 11

Барбара го поведе нагоре по полегатия склон и спря, преди да стигнат до първите обгорели дървета.

– Доколкото си спомням, някъде тук намерихме седалките... Всъщност това няма никакво значение...

В паметта ѝ възкръсна споменът за онази кошмарна утрин, когато за пръв път беше видяла мястото на катастрофата на боинга. По поляната бяха разпръснати останки от самолета, който бяха толкова изкривени и сплескани, че не си личеше от какво са. Запазени бяха само част от единия двигател и три свързани помежду си седалки от пътническата кабина.

– Седалки ли? – попита Джо? – Свързани ли бяха помежду си?

– Да. Защо питаш?

– Разбрахте ли от коя част на кабината са били седалките?

– Джо...

– Разбрахте ли от коя част са били? – търпеливо повтори той.

– Навярно от левия или десния ред на икономичната класа, защото централният ред е с по четири седалки. В другите класи седалките са свързани по две.

– Повредени ли бяха?

– Разбира се.

– До неузнаваемост ли?

– Не, напротив. Доколкото си спомням, по тях имаше само сажди.

– Значи дори тапицерията е била непокътната.

– Не, беше поразкъсана, това е всичко.

– Имаше ли петна от кръв?

– Не си спомням.

– Коланите прикрепени ли бяха?

– Не си спомням... Може би. – Ако са били...

– Абсурдно е да мислиш, че...

– Мишел и момичетата са пътували в икономичната класа.

Барбара прехапа устни и вдигна поглед към почернялото небе.

– Джо, не се самозалъгвай, че именно Мишел и момичетата са били на онези седалки – промълви едва чуто.

– Знам – рязко отвърна той. А колко му се искаше да е вярно...

Тя изпитателно го изгледа, сякаш се съмняваше в искреността му.

– Знам, че са мъртви – повтори Джо. – Не го отричам.

– Значи пак се връщаме на онази Роуз Тъкър.

– Ако успее да разбере къде е седалка, намирането на седалките ще бъде потвърждение.

– На кое?

– На онова, което тя твърди.

– Разбери, че предположението ти е пълен абсурд.

Той продължи като че ли не я беше чул:

– Потвърждение на факта, че е оцеляла от катастрофата.

Барбара недоверчиво поклати глава.

– Ако я беше видяла, нямаше да се усъмниш в думите ѝ – настоя той. – Сигурен съм, че не е измамница.

Вятърът донесе миризма на озон – специфичен мирис, който е като завеса в театър, вдигаща се преди дъждът да се появи на сцената.

Барбара отново заговори и този път в тона ѝ се долавяше раздразнение:

– Само си представи – самолетът се е забил като бомба в земята и се е взривил, а тази Роуз Тъкър е оцеляла. Невероятно, нали?

– Разбирам... и все пак е оцеляла по някакъв начин.

– Бог ми е свидетел, че не искам да бъда жестока, но осъзнаваш ли какво се е случило? Експлозията е била като взрив на атомна бомба, плътта на хората се е отделила от костите, буквално се е разтопила, а костите са били натрошени като кибритени клечки. В мига на удара горивото се е запалило, избухнали са огнени гейзери. Невъзможно е Роуз Тъкър преспокойно да се е измъкнала от ощения ад и да е напуснала мястото на катастрофата, без никой да я забележи.

Той отново вдигна поглед към небето, което ги притискаше като метален похлупак, сетне попита:

– Сигурно си виждала снимки или филмови кадри от град, разрушен от торнадо – всичко е изравнено със земята, а отломките са толкова ситни, че можеш да ги прекараш през решето. А сред разрушенията стърчи почти непокътната къща.

– Говориш за природен феномен. Случва се постройки да останат незасегнати поради внезапна промяна на посоката на вятъра. Но в случая става въпрос за елементарни закони на физиката, отнасящи се за материята и движението. Прищевките на природата не играят роля във физиката.

– Роуз е показала нещо на роднините на загиналите, което е обнадежило тези хора.

– Какво?

– Не знам, Барбара. Ще разбере, когато го покаже и на мен. Въпросът е там, че те не са се усъмнили в твърденията ѝ, че е оцеляла от катастрофата. Това е нещо повече от вяра. – Той замълча и си спомни блесналите от щастие очи на Джорджин Делмън. – Това е дълбоко убеждение.

– Тогава тази Роуз е безподобна измамница.

Той безмълвно сви рамене.

Мълния отново проряза облаците, земята затрепери от силния гръм. Далеч на изток вече валеше проливен дъжд, който се спускаше като сива завеса.

– Може би греша – подхвана Барбара, – но мисля, че не си религиозен.

– Имаш право. Мишел водеше момичетата на неделно училище и всяка седмица ходеше на църква, но аз не я придружавах.

– Противник ли си на религията?

– Не, просто не ме интересува. Изпитвам безразличие към Всевишния, както изглежда, и той към мен. След катастрофата съвсем се обезверих. Не мога да приема идеята за добронамерения Бог, който е позволил да загинат толкова много невинни хора и е причинил невероятни страдания на близките им.

– Щом си атеист, защо вярваш в чудотворното спасение на Роуз Тъкър?

– Не твърдя, че нейното оцеляване е чудо.

– Какво друго може да бъде? Само Господ Бог и спасителен екип от ангели биха могли да я измъкнат невредима от огнения ад – иронично подхвърли Барбара.

– Не настоявам, че е имало намеса на божествени сили. Съществува друго обяснение – необикновено, но логично.

– Невъзможно е – запъна се тя.

– Така е. Но е невъзможно и онова, което се е случило с капитан Блейн.

Тя се замисли, сякаш търсеше отговора в невидими компютърни файлове в съзнанието си, накрая промълви:

– Щом си загубил вярата си, какво очакваш да ти каже Роуз? Твърдиш, че по някакъв начин е вдъхнала кураж на опечалените близки на загиналите. Може би е било свързано с вярата в прераждането или нещо подобно.

– Едва ли.

– Какво може да е било?

– Нямам представа.

Тя иронично се усмихна и повтори неговите думи:

– Нещо необикновено, но логично, така ли?

Джо извърна поглед и се втренчи в обгорелите дървета в края на поляната. Внезапно видя нещо, което досега не беше забелязал – че сред тях имаше едно оцеляло дърво, което отново се беше разлистило. Стволът му не беше белезникав, а черен, и когато листата пожълтееха през есента, щяха ярко да контрастират с него.

– Да, сигурен съм, че обяснението се подчинява на логиката – промърмори той.

Отново отекна гръм, този път съвсем наблизко проблесна мълния.

– Да си вървим – прошепна Барбара. – Няма смисъл да стоим тук.

Обърна се и тръгна по обратния път. Джо я последва, но спря за малко на ръба на кратера и се замисли.

Само няколко пъти беше посещавал сбирките на „Състрадателни приятели“, на които беше чул скърбящите родители на загинали деца да говорят за „нулева точка“. Това беше моментът на смъртта на детето, след който смазващата загуба връща на нулата „измервателните устройства“ в човешкото съзнание. Това е моментът, в който очуканото сандъче с надежди и желания, което някога е било пълно със светли мечти за бъдещето, се преобръща и съдържанието му се изсипва в някаква бездна, оставайки човека без надежди. Само за миг бъдещето се превръща от царство на възможности и чудеса в бreme на задължението и човек заживява само с безвъзвратно изгубеното минало.

Преди повече от година Джо бе започнал летоброенето си от нулевата точка. Времето се отдалечаваше от него в двете посоки, той не принадлежеше нито към миналото, нито към бъдещето, сякаш беше замразен в течен азот.

Сега се намираще на друга нулева точка – мястото, на което съпругата и дъщерите му бяха загинали. Толкова силно желаше да си ги върне, че копнежът разкъсваше сърцето му като с орлови нокти. Ала към

това желание вече се беше прибавило и друго: да получи възмездие заради смъртта на най-близките си същества. Възмездие, което няма да осмисли гибелта им, но ще придаде смисъл на неговото съществуване.

Длъжен бе да излезе от състоянието на апатия, да прогони отчаянието и безразличието, които го бяха обзели след катастрофата, и неуморно да търси погребаната истина. Готов бе да подпали дворци, да разруши империи и да унищожи целия свят, за да се добере до тази истина.

Едва сега осъзна разликата между възмездието и отмъщението: ако получи възмездие за смъртта на семейството си, това няма да облекчи мъката му, нито да го накара да се почувства победител, а само ще му помогне да се откъсне от нулевата точка и след като постигне целта си, да умре в мир.

През сведените клони на боровете проблесваха мълнии, сякаш сивкави криле раздираха полумрака. Избухваха оглушителни гръмотевици, придружавани от воя на ураганния вятър, хиляди сенки се вихреха между стволите на дърветата.

Тъкмо когато Джо и Барбара стигнаха до колата, паркирана на края на тесния път, заплющя проливен дъжд. Двамата побързаха да се качат и се тръснаха на седалките. Лицата им бяха мокри, светлоливата блуза на Барбара беше станала на петна от влагата.

По пътя не видяха онова, което беше подплашило сърните, но Джо беше почти сигурен, че ги е смутило друго животно. Докато тичаше към колата, бе усетил само присъствието на зверчета, сгушени в гъсталака, но не се беше почувствал заплашен от много по-опасния враг – хората.

При все това гъстата гора беше идеалното убежище за наемни убийци, които спокойно можеха да устроят засада под прикритието на сведените клони, образуващи тъмнозелени пещери.

Докато пътуваха обратно по тясната пътека, той беше нащрек и непрекъснато се взираше в пробягващите край форда дървета, очаквайки да чуе свистенето на куршуми.

Като излязоха на шосето, замислено промърмори:

– Онези доктор Блом и доктор Рамлок, които спомена капитан Блейн... опитвала ли си се да разбереш кои са, да ги издириш?

– Докато бях в Сан Франциско и проучвах Делой Блейн, разпитах роднините и близките му дали са чували за тези хора, но отново ударих на камък – никой не ги познаваше. Честно казано, тогава повече ме интересуваше дали е имал лични проблеми, които са довели до психическото му разстройство.

– Провери ли служебното му досие, банковата му сметка и така

нататък?

– Да... и отново не открих нищо подозрително. Разговарях и със семейния му лекар, който заяви, че никога не е препращал пациента към специалисти с тези имена. После набързо приключих разследването на Блейн, защото в хотела ме нападнаха онези типове и ми заповядаха да престана да се занимавам с тази история.

Излязоха на магистралата, където от проливния дъжд се бяха образували сребристи локвички по асфалта. Барбара замълча и продължи да шофира, без да откъсва поглед от пътното платно. Вече не проблесваха мълни и не отекваха гръмотевици – сега цялата сила на бурята се беше съсредоточила в дъжда и в урагания вятър.

Джо се заслуша в монотонното потракване на чистачките и в шума на дъждовните капки, които барабаняха по предното стъкло. Постепенно долови някакъв странен ритъм, който вместо да го успокои, го изнерви още повече.

Внезапно Барбара заговори:

– Хрумна ми нещо странно, но... Джо мълчаливо я изчака да продължи.

– ... но не ми се ще да подхранвам заблудата ти.

– Заблуда ли?

Тя го погледна и промърмори:

– Да, че някой е оцелял след катастрофата.

– Жадувам някой да ме окуражи – заяви той. – Бог ми е свидетел, че през последната година тъкмо това ми липсваше.

Барбара се поколеба, сетне въздъхна и промълви:

– Спомних си разказа на един фермер, чиято къща се намира недалеч от мястото на катастрофата. Човекът каза, че бил заспал, когато самолетът се забил в земята – по тези места хората си лягат рано, защото земеделската работа през деня ги уморява..., та този човек заяви, че се събудил от силния гръм, а по-късно имал неочаквано посещение.

– От кого?

– На другия ден се обадил в шерифския отдел, а оттам го свързали с командния център на разследващия екип. Но показанията му се оказали безполезни.

– Кой е потропал на вратата му посред нощ? – нетърпеливо попита Джо.

– Свидетел.

– На катастрофата ли?

– Да, макар че на мен ми се струва невероятно – отговори Барбара,

погледна го в очите и отново насочи погледа си към пътното платно. Изглеждаше разтревожена и вероятно страховете ѝ бяха предизвикани от мисълта, че подклажда безумното предположение на Джо. Присви очи, сякаш се опитваше да види по-ясно в миналото, и стисна устни, питайки се дали да продължи.

– Имало е очевидец на катастрофата ли? – настойчиво попита Джо.

– Нямам представа защо е отишла тъкмо в тази ферма и какво е търсила там.

– За жена ли става въпрос?

– Да, жената, която твърди, че е видяла падането на самолета.

– По тона ти познавам, че не ми казваш всичко.

– Имаш право. Доколкото си спомням, очевидката е била... чернокожа.

За миг дъхът на Джо спря, сякаш буца заседна в гърлото му. Когато си възвърна дар слово, промълви:

– Казала ли е името си на фермера?

– Не знам.

– Дори да го е казала, въпросът е дали той си го спомня.

На отбивката от магистралата върху два бели стълба беше прикрепена огромна табела с надпис: „РАНЧО «ЛУУЗ ЧЕИНДЖ»“. Отдолу с по-малки ръкописни букви беше написано: „Джеф и Мърси Ийлинг“. Портата беше отворена.

От двете страни на асфалтираното шосе се издигаше бяла ограда, безкрайните полета бяха разделени на по-малки пасища. Минаха край голям манеж за тренировка на коне, писти за надбягване и многобройни конюшни, боядисани в бяло и зелено.

Барбара обясни:

– Не съм идвала тук, но сега си спомням онова, което ми съобщи един от моите хора, участвали в спасителния екип. Това е коневъдна ферма, където се отглеждат животни за конните надбягвания.

Голямата фермерска къща също беше боядисана в бяло, а кепенците – в зелено. Около нея бяха засадени трепетлики, които засенчваха огромната веранда. Жълтеникавата светлина, която струеше от прозорците, изглеждаше примамлива като огън, пламтящ в камината.

Барбара паркира в края на алеята за коли. Треперейки от студ, двамата с Джо на бегот стигнаха до остъклената веранда. Блъснаха вратата и пантите изскърцаха – звукът беше някак си гостоприемен. На верандата бяха подредени тръстикови столове със зелени възглавнички, около металните подпори пълзяха увивни растения.

Вратата на къщата се отвори и на прага застана мъж на около шейсет години, който беше наметнал черен дъждобран. Личеше, че прекарва повечето време на открито – загорялото му от слънцето лице беше покрито с мрежа от бръчици. Сините му очи бяха приветливи като усмивката му.

– Добрутро – поздрави новодошлите, повишавайки глас, тъй като дъждът барабанеше върху покрива. – Прекрасен ден, а? Ама само ако си патица...

– Вие ли сте господин Ийлинг? – попита Барбара.

– Сигурно търсите мен – обади се друг мъж с дъждобран, който незабелязано беше излязъл на верандата.

Беше с петдесетина сантиметра по-висок от другия, който беше заговорил за времето. Очевидно прекарваше дните си на седлото и суровите атмосферни условия бяха оставили отпечатъка си върху симпатичното му лице.

Барбара представи себе си и Джо, като намекна, че работи за Съвета по безопасност и че спътникът ѝ е неин колега.

– Измина повече от година, още ли разследвате катастрофата? – попита Ийлинг.

– Още не сме открили причината за произшествието отвърна тя. – За да приключим разследването, трябва да разберем причината за трагедията. Ще бъдете ли така добри да отговорите на няколко въпроса, свързани с жената, която ви е посетила през онази нощ?

– Разбира се.

– Можете ли да я опишете? – обади се Джо.

– Беше дребничка, с хубава фигура и с привлекателно лице. Навярно бе на около четирийсет години.

– Вярно ли е, че е била чернокожа?

– Да... но чертите на лицето ѝ бяха като на мексиканка или може би на азиатка.

Джо си спомни бадемовидните очи на Роуз Тъкър.

– Представи ли се, когато ѝ отворихте вратата? – попита.

– Може и да си е казала името, но не си го спомням.

– Имате ли представа колко време беше изминало след взрива, когато непознатата дойде във фермата ви? – намеси се Барбара.

– Ами... не съм сигурен. – Ийлинг се замисли и машинално прехвърли в другата си ръка кожената чанта, която носеше. – Събуди ни бученето на двигателите, беше много по-силно от обикновено. С жена ми Мърси станяхме от леглото, тя включи осветлението, сетне чухме

взрива, а къщата се разтресе.

Ийлинг замълча и погледна по-възрастния човек, който нетърпеливо пристъпваше от крак на крак:

– Как е тя, Нед?

– Не е добре. Никак не е добре.

Ийлин присви очи и се загледа към алеята за коли, която почти не се виждаше поради проливния дъжд. Прокара длан по челото си и промърмори:

– Да му се не види, защо се бави доктор Шийли?

– Ако сме дошли в неподходящо време... – колебливо каза Барбара и млъкна.

– Една от кобилите е болна, та сме малко притеснени – промълви Ийлинг. – Но щом сте били толкова път до тук, ще ви отделя няколко минути. От онази нощ измина повече от година, но още си спомням ужаса, който изживяхме. Мърси телефонира на службата за спешни случаи в Пуебло, а аз набързо се облякох и потеглих с пикапа към мястото на катастрофата, за да помогна, ако се наложи. Заревото от огъня се виждаше от километри разстояние. Докато се ориентирах къде е пожарът и стигнах до местопроизшествието, патрулна кола от шерифството вече беше блокирала отбивката от магистралата. Като паркирах, дойде и втора патрулка. Хората на шерифа набързо издигнаха бариера и заявиха, че очакват пристигането на спасителния екип и че това не е работа за неопитни доброжелатели. Като видях, че не мога да помогна, се върнах къщи.

– Колко време отсъствахте? – попита Джо.

– Не повече от четирийсет и пет минути. С Мърси седнахме в кухнята да изпием по едно кафе и включихме радиото в очакване да съобщят за катастрофата. Измина около половин час. Тъкмо се питахме дали отново да си легнем, на вратата се почука.

– Значи жената се е появила приблизително час и четвърт, след катастрофата на самолета – предположи Джо.

– Горещо-долу толкова.

Увлечени от разговора, не чува шума от двигателя на някакъв джип, пък и звукът се заглушаваше от барабаненето на дъжда върху покрива на верандата. Забеляза го едва когато зави пред къщата и светлината от фаровете му разсече като със сребърен меч водната завеса.

– Слава Богу! – възкликна Нед и вдигна качулката на дъждобрана си. Блъсна вратата и изскочи навън.

– Ветеринарят дойде – обясни Джеф Ийлинг. – Трябва да му помогна. Пък и без това Мърси знае много повече за онази жена. Влезте и поговорете с нея.

Мърси Ийлинг беше симпатична жена с прошарена руса коса, която беше прикрепена с шноли във формата на пеперуди. Печеше сладки и страните ѝ бяха поруменели от топлината, излъчвана от фурната на печката.

Любезно поздрави новодошлите, избърса ръцете си първо в престилката си, сетне с хартиена кърпа, здрависа се с двамата, покани ги да седнат на масата и им наля кафе, сетне поднесе чиния с топли сладки.

Вратата към задната веранда беше открехната, шумът на дъжда беше приглушен и звукът наподобяваше на барабанене, придружаващо погребално шествие. В кухнята ухаеше на шоколад и на печени орехи. Кафето и сладките бяха превъзходни.

На стената висеше календар с картини на религиозни теми. На тази за август беше изобразен Исус Христос, който разговаря с двама рибари.

Джо се почувства така, сякаш беше попаднал в друго измерение, различно от онова, в което беше живял повече от година. Внезапно се бе озовал в нормален свят, изпълнен с ежедневни грижи и проблеми, чиито обитатели вярват в общоприетите канони.

Мърси отвори двете фурни, погледна вътре, сетне заразказва за нощта на катастрофата:

– Питате ме дали онази жена се е казвала Роуз. Не, името ѝ беше Рейчъл Томас.

„Същите инициали“ – помисли си Джо. Може би Роуз е избягала от мястото на катастрофата, тъй като е подозирала, че самолетът е бил свален, защото тя е пътувала с него. Вероятно е искала враговете ѝ да си помислят, че е загинала като останалите пътници. Нарочно е запазила инициалите, за да не забрави фалшивото име, под което се представя.

– Пътувала от Колорадо Спрингс за Пуебло, когато видяла самолета да пада – продължи Мърси. – Толкова се изплашила, че рязко ударила спирачки и загубила контрол. Слава Богу, че са били с предпазни колани. Колата излязла от шосето и се преобърнала.

– Тази... Рейчъл беше ли ранена? – попита Барбара.

Докато подреждаше курабии в двете тави, Мърси отвърна:

– Не, нищо ѝ нямаше, само трепереше като лист. Много мила жена, стана ми мъчно за нея. Дрехите ѝ бяха изцапани, по тях бяха полепнали тревички и бурени, но по нея нямаше и драскотина.

Джо погледна Барбара в очите и промърмори:

– Очевидно по това време е твърдяла, че е станала свидетелка на катастрофата.

– Сигурна съм, че не лъжеше – намеси се Мърси. Със сигурност е видяла как пада самолетът. Беше изплашена до смърт.

Таймерът на печката иззвъня. Тя си сложи ватирана ръкавица и извади от фурната тава с ухаещи курабии.

– За какво беше дошла тази жена? – попита Барбара. Помощ ли търсеше?

Домакинята постави горещата тава върху алуминиева решетка, за да изстине, и каза:

– Искаше да телефонира на таксиметровата служба в Пуебло и да си поръча кола, но аз ѝ обясних, че никога няма да дойдат чак до тук.

– Чудно, че не е поръчала автокран, за да изтеглят колата ѝ – замислено промърмори Джо.

– Смяташе, че от Пътна помощ няма да изпратят влекач по това време на нощта. Спомена, че ще дойде на следващия ден за колата си.

– Как реагира, когато ѝ казахте, че няма начин да вземе такси? – попита Барбара.

– Всъщност самата аз ги закарах до Пуебло – отвърна Мърси, докато подреждаше нова партида курабии в тавите.

– Чак до там ли?

– Ами... мъжът ми трябваше да става рано. Рейчъл заяви, че непременно трябва да бъде там до сутринта, пък и аз шофирам бързо, та не ми отне повече от час – отговори домакинята и пхна тавите във фурната.

– Постъпили сте много мило – отбеляза Джо.

– Така ли мислите? Бог иска от нас да бъдем добри самаряни, заради това сме на този свят. Когато някой попадне в беда, трябва да му помогнеш. А онази жена беше много симпатична. Докато пътувахме към Пуебло, все говореше за нещастните пътници. Беше съсипана от смъртта им и сякаш се чувстваше виновна заради случилото се с тях. Така или иначе не ми струваше нищо да я закарам до Пуебло... макар че по обратния път доста се измъчих, защото много коли отиваха към мястото на катастрофата – полицейски автомобили, линейки, пожарни. Не липсваха и любопитни зяпачи, които бяха паркирали край пътя. Сигурно са се надявали да видят кръв. Тръпки ме побиват, като си спомня израженията им. Една трагедия може да извади на бял свят най-доброто, но и най-лошото в хората.

– Докато пътувахте към Пуебло, тази Рейчъл показа ли ви мястото,

на което колата ѝ е излязла от шосето? – попита Джо.

– Беше прекалено разстроена, пък и не можеше да се ориентира в тъмнината. Нямаше начин да спираме на всеки километър, защото така никога нямаше да закарам горката жена до Пуебло.

Отново извъня таймерът на печката. Мърси пак си сложи ватираната ръкавица и като отвори фурната, добави:

– Тя беше изтощена до смърт, очите ѝ се затваряха за сън. Изобщо не се интересувахте кой ще докара катастрофиралата ѝ кола, а само искаше да се прибере у дома и да си легне.

Джо беше сигурен, че историята с катастрофиралата кола е измислена. Роуз слепешката е побегнала от мястото, на което самолетът се е забил в земята. Била е решена да се отдалечи колкото е възможно по-скоро, преди някой да разбере, че е жива, защото нещо ѝ е подсказвало, че самолетът е свален именно заради нея. Била е в състояние на шок, изгубила се е в пущинака, но е предпочитала да умре от глад и от изтощение, отколкото да бъде открита от спасителния екип и да попадне в ръцете на загадъчните си врагове. Скоро щастието ѝ се е усмихнало, защото е стигнала до билото на някакво възвишение, откъдето е видяла светлините от прозорците на фермата.

Барбара отмести празната чаша от кафето и промърмори:

– Мърси, спомняте ли си адреса, на който оставихте тази жена в Пуебло?

Домакинята извърна поглед от отворената фурна и отговори:

– Не ми каза адрес, а ме насочваше от улица към улица, докато стигнахме къщата ѝ.

„Няма съмнение, че Роуз просто е посочила някаква къща, тъй като не е познавала никого в Пуебло“ – помисли си Джо и зададе нов въпрос:

– Видяхте ли я да влиза в дома си?

– Готова бях да почакам, докато отключи вратата, но Рейчъл ми благодари и ме посъветва да побързам да се прибера вкъщи.

– Смятате ли, че ще можете да намерите тази къща и да ни я покажете? – попита Барбара.

Мърси очевидно прецени, че курабиите трябва да се пекат още няколко минути, плъзна тавата обратно във фурната и отговори:

– Разбира се, че си спомням постройката. Направи ми впечатление, защото беше красива и се намираще в хубав квартал. Но Рейчъл обясни, че къщата не е нейна, а на неин колега. Споменах ли, че тя имаше лекарска практика в Пуебло?

– Всъщност не сте я видели да влиза в сградата – настоя Джо.

Предполагаше, че Роуз е изчакала добрата самарянка да се изгуби от погледа ѝ, сетне се е отдалечила от къщата и е намерила превозно средство, с което да напусне града.

Лицето на Мърси се беше зачервило от топлината, излъчваща се от фурната, по челото ѝ бяха избили капчици пот. Грабна хартиена кърпа, попи потта и едва тогава отвърна:

– Не. Както вече ви казах, оставих ги пред къщата и те тръгнах по алеята към входната врата.

– Чакайте... говорите така, сякаш жената не е била сама.

– Разбира се, че не беше. Водеше някакво дете. Бедничкото... приличаше на сърничка. Личеше, че очите му се затварят за сън. Рейчъл обясни, че било на съдружника ѝ.

Барбара изненадано стрелна с поглед Джо, приведе се и настойчиво попита:

– Дете ли е водила със себе си тази... Рейчъл?

– Да. Беше същинско ангелче и изобщо не мрънкаше, както би могло да се очаква след премеждието, което бяха преживели.

Джо си припомни разказа на Мърси и едва сега му хрумна, че тя бе споменала за предпазни колани и изобщо говореше така, сякаш не е била сама с Роуз.

– Искаш да кажеш, че с Рейчъл е имало някакво дете? – попита, като, че не вярваше на ушите си.

– Ама... не го ли споменах в началото? – смотолеви тя, учудено го изгледа и хвърли хартиената кърпа в кошчето за отпадъци.

– Явно сме пропуснали този момент от разказа ти – промърмори Барбара.

– Казах ви го днес, обясних го и преди година, когато при мен дойде човек от вашия Съвет по безопасност. Описах жената, която твърдеше, че е станала свидетел на катастрофата, и споменах, че водеше със себе си момиченце.

Барбара изпод око погледна спътника си, сякаш, за да го предупреди да не издава самоличността си, и каза:

– Да... смътно си спомням за тази подробност. Но по онова време бях толкова разстроена от гледката, че днес едва намерих мястото на катастрофата.

Сърцето на Джо се преобърна и той едва успя да проговори:

– Колко годишно беше момиченцето?

– Ами, четири-петгодишно – отговори жената, която отново се беше навела да нагледа сладките във фурната и не подозираше какъв

ефект са оказали думите ѝ върху посетителя.

Внезапно Джо изпита странно предчувствие. Затвори очи и в съзнанието му се заблъскаха възможности, които се страхуваше дори да обмисли.

– Можете ли... можете ли да опишете детето? – попита едва чуто.

– Беше истинска кукличка. Красива бе като неразцъфнало цвете, но всички деца са красиви на тази възраст, нали?

Той отвори очи и срещна погледа на Барбара. В очите ѝ се четеше съчувствие и съжаление.

– Спокойно, Джо – промълви. – Невъзможно е да е това, на което се надяваш.

Мърси постави горещата тава върху решетката, а той нетърпеливо се обърна към нея:

– Спомняте ли си какъв цвят беше косата на момиченцето?

– Ами... май беше светлоруса.

Джо машинално скочи от стола и се приближи към домакинята, която с дървена лопатка прехвърляше топлите курабии в голяма чиния:

– Мърси, какъв цвят бяха очите на момиченцето?

– Не си спомням.

– Моля ви, опитайте да си спомните.

– Като че ли бяха сини – отвърна тя и загреба още сладки с шпатулата.

– Като че ли...

– Ами... сигурно малката е била синеока... нали косата ѝ беше руса – отвърна Мърси и изненадано се втренчи в него, когато той грабна дървената лопатка от ръката ѝ:

– Погледнете ме, Мърси. Много е важно!

Барбара побърза да се намеси:

– Спокойно, Джо. Успокой се!

Той знаеше, че трябва да се вслуша в предупреждението ѝ. Безразличието беше единствената му защита. Безразличието беше негов приятел и утеха. Надеждата е птица, която винаги отлита, светлина, която винаги угасва, камък, който става на прах, когато се опиташ да го пренесеш на друго място. И все пак с дързост, която го изплаши, той почувства, че нарамва тежкия камък, пристъпва към светлината и посяга към белокрилата птица.

– Мърси – промълви, – не всички русокоси момиченца имат сини очи.

Застанала лице срещу лице с него, хипнотизирана от настойчивия

му поглед, жената колебливо промърмори:

– Ами... май е така.

– Някои са зеленооки, нали?

– Да. Ако се замислите, сигурно ще се досетите, че сте виждали блондинки с кафяви очи.

– Не много.

– Но все пак сте виждали такива жени и момиченца – настоя той и отново го обзе необяснимо предчувствие. Сърцето му биеше лудо като необязден кон, който бие с копита по стените на обора.

– Сигурна ли сте, че онова момиченце беше синеоко? – попита.

– Не, изобщо не съм сигурна.

– Възможно ли е да е било сивооко?

– Не знам.

– Помислете, опитайте се да си спомните!

Погледът на Мърси се замъгли, докато тя се опитваше да върне лентата на спомена. След миг поклати глава:

– Не мога да кажа, че бяха сиви... не съм сигурна.

– Погледнете ме в очите, Мърси!

Тя се подчини.

– Очите ми са сиви, нали?

– Да.

– Сиви с доста необичаен оттенък.

– Да.

– С лека отсенка на лилаво, нали?

– Да, така е.

– Как мислите, възможно ли е очите на момиченцето да са били като моите?

Мърси сякаш инстинктивно разбра какъв отговор иска да чуе непознатият, макар и да не се досещаше за причината. Тъй като имаше златно сърце, ѝ се искаше да го окуражи. След дълго мълчание обаче каза:

– Наистина не знам. Не съм сигурна, и туй то.

На Джо му се стори, че ще припадне, но сърцето му биеше толкова силно, че целият трепереше. Старейки се да говори спокойно, промълви:

– Моля ви, опишете момиченцето. – Хвана раменете на Мърси и продължи: – Затворете очи и си представете детето.

Тя се подчини, а Джо продължи:

– На лявата страна на момиченцето, само на два сантиметра от

ухото му има малка бенка с формата на полумесец.

Жената дълго мълча, сетне промърмори:

– Може и да е имало бенка, но не си я спомням.

– Тогава може би си спомняте, че когато се е усмихвала, устните ѝ са се извивали вляво.

– Нямам спомени да се е усмихвала. Толкова ѝ се спеше, пък и беше като замаяна. Беше много сладка, но някак... необщителна.

Джо не успя да си спомни друга отличителна черта на дъщеричката си, която да раздвижи паметта на Мърси. Можеше с часове да ѝ разказва за грациозното момиченце, за чара му, за мелодичния му смях, за чипото носле, за веждите и миглите му с цвят на мед, за съчетанието от нежност и сила, изписани на лицето му, за любознателността му и за вродената му интелигентност. Ала въпреки подробните описания не би могъл да получи от Мърси отговора, който се надяваше да чуе. Свали ръце от раменете ѝ, а тя отвори очи. Джо остави шпатулата, която беше изтръгнал от ръката ѝ, не знаеше какво да направи, че да я накара да си спомни подробностите, които го интересуваха.

– Съжалявам – промълви Мърси.

– Всичко е наред. Мислех... Не знам... не съм сигурен на какво се надявах...

Самоизмамата беше като костюм, който не му отиваше, и дори когато излъга Мърси Ийлинг, беше откровен към себе си – много добре знаеше на какво се надява. Съпадението във възрастта на детето, което е било с Роуз, бе единственото, от което имаше нужда, за да се впусне отново в преследването на лъжливата надежда.

– Съжалявам – повтори Мърси, която беше почувствала промяната в настроението му. – Очите, бенката, усмивката... наистина не мога да си ги спомня. Но си спомням името на малката. Рейчъл я нарече Нина.

Барбара стана толкова рязко, че преобърна стола.

ГЛАВА 12

Шумът от водата, която се стичаше в улука, създаваше впечатлението за призрочни гласове – нетърпеливи и сприхави, гърлени и шепнещи, които задаваха въпроси на несъществуващ език.

Краката на Джо се подкосиха. Опря ръце на мокрото перило и се приведе. Дъждът намокри лицето му.

Барбара посочи ниските възвишения и гората на запад:

– Мястото на катастрофата е в тази посока.

– На какво разстояние е от тук?

Мърси, която беше застанала на прага на кухнята, отвърна вместо Барбара:

– На около километър по права линия.

Джо си представи как Роуз е избягала от местопроизшествието, където отломките от самолета са били обгърнати от пламъци. Тичала е по тясната пътека сред гъстата гора, провирайки се между шубраците, докато се е озовала на билото на хълма, откъдето е видяла светлините от прозорците на фермата. Навярно се е задъхвала, защото е носела детето...

– Изминала е пеш повече от два километра – каза, без да осъзнава, че разсъждава на глас.

– Невъзможно – намеси се Барбара.

– Защо мислиш така? Разстоянието не е толкова голямо.

– Не говоря за прехода. – Тя се обърна към Мърси: Госпожо Ийлинг, благодарни сме ви за съдействието, но се налага с колегата да обсъдим нещо насаме.

– Разбира се. Няма да ви преча – отговори жената и макар да личеше, че умира от любопитство, влезе, обратно в кухнята и затвори вратата.

– Изминала е около два километра – повтори Джо.

– Невъзможно е да е оцеляла от катастрофата – настоя Барбара. – Погледни истината в очите, приятелю.

В гърдите му бушуваха смесени чувства. За да повярва, че има оцелели, трябваше да повярва в божествената намеса, което не можеше да стори. За да повярва в Бога, трябваше да види смисъл в страданията, от които бяха изтъкани човешките преживявания, ала цялата му природа се бунтуваше срещу това. От друга страна, да повярва, че чудотворното оцеляване по някакъв начин е резултат от научните изследвания, в които участва Роуз, да очаква, че хората могат да придобият божествени сили – Шадрах да спаси Шадрах от огъня, Лазар да възкреси мъртвия Лазар – означаваше да повярва в изключителния дух на човечеството. В неговата доброта, в гениалността му, насочена към вършене на добри дела. След като в продължение на четиринайсет години беше работил като криминален репортер, той прекалено добре познаваше хората, за да коленичи пред олтара в църквата на Божественото човечество. Знаеше, че хората притежават способността да предизвикват собствената си гибел, но малцина са способни да се борят за избавлението си.

Старейки се да говори като грижовна сестра, Барбара продължи:

– Първо искаше да повярвам, че има един оцелял от ужасяващата катастрофа. Сега оцелелите станаха двама. Но аз бях на поляната сред разпръснатите останки от трупове и от самолета, бях на мястото, където се бяха разиграли трагичните събития, и знам, че шансът някой да се отърве жив от тази кланица, е едно към един милиард.

– Съгласен съм.

– Значи разбираш, че не съществува дори минимална възможност някой да е оцелял след катастрофата.

Джо промълви:

– Известни са ми факти, които не съм споделил с теб и които никога няма да ти кажа, защото ще бъдеш в по-голяма безопасност, ако не ги знаеш. Но трябва да повярваш, че тази Роуз Тъкър години наред е работила върху мащабен и свръхсекретен проект, финансиран от правителството или от военните.

– Какъв е този проект?

– Не зная. Но преди да се качи на самолета в Ню Йорк, тя се е обадила по телефона на журналист в Лос Анджелис и е обявила, че ще даде пресконференция още с пристигането си в града. Заявила, че притежава нещо, което безвъзвратно ще промени света.

Барбара го погледна в очите, очевидно търсейки признак, че той не вярва в тази фантазмагория за откритие от световен мащаб. Беше свикнала да разсъждава логично, впечатление ѝ правеха само доказаните факти, а от опит знаеше, че великите открития се правят бавно, след безброй колебливи стъпки. Като следовател тя години наред бе принудена да „слепва“ едно по едно парченца от огромна мозайка, която беше много по-сложна от всяко полицейско разследване. Сблъсквала се бе със загадките на човешкото поведение и на необяснимите технически повреди, които се разрешаваха не по силата на някакво чудо, а с усърдна и методична работа.

Джо изтъква правилно погледа ѝ, тъй като работата му на разследващ журналист не се различаваше много от нейната професия.

– Осъзнаваш ли какво говориш? – настойчиво попита тя. – Когато самолетът стремително е паднал към земята, тази Роуз Тъкър е извадила от чантата си шишенце с магически лосион, даващ временна неуязвимост на човека, който го използва, намазва се и оцелява сред огнения ад.

Джо неволно се усмихна, въпреки че изобщо не му беше до смях:

– Абсурдно е, нали?

– Тогава какво се е случило според теб? – Нямам представа.

– А пък аз мисля, че всичко е измислица на опитна мошеничка.

– Не е вярно, Роуз не е мошеничка – настоя той и машинално вдигна поглед към небето.

Бурята беше преминала, мълнии не раздираха тъмносивите облаци, гръмотевиците бяха стихнали. Ниските възвишения в далечината бяха забулени от загадъчна мъгла. На Джо му хрумна, че през онази кошмарна нощ Роуз Тъкър се е изкачила на някой от тези хълмове, след като се е отгървала невредима от огъня и от разрушението.

Силният вятър полюшваше клоните на канадските тополи и на трепетликите, в далечината дъждовната пелена се завихряше като полата на танцьорка на тарантела.

Душата му отново беше изпълнена с надежда и чувството го въодушевяваше, даваше му сила. Помисли си, че именно затова надеждата е опасна. Но може би е още по-ужасяващо да не се надяваш...

Сърцето му беше изпълнено с вяра и с ново очакване..., ала и със страх.

– Роуз не е мошеничка – повтори и замечтано се усмихна.

Той пусна парапета. Краката му вече не се подкосяваха. Избърса от джинсите мокрите си длани и бръсна дъждовните капки от лицето си. Обърна се към Барбара и каза:

– По някакъв начин се е отгървала невредима от катастрофата, след което е изминала около два и половина километра до фермата. Отнело й е приблизително час и петнайсет минути, което е сравнително добро време, като се има предвид, че може би е носила детето на ръце.

– Не ми се ще да спукам сапунения мехур на надеждата ти, но...

– Тогава не го прави – прекъсна я той.

Барбара невъзмутимо продължи, сякаш не го беше чула:

– ... но има нещо, което не бива да забравяш.

– Целият съм слух.

Тя се поколеба, сетне промълви:

– Да приемем, че има оцелели от катастрофата, че тази жена наистина е пътувала със самолета. Твърдиш, че името й е Роуз Тъкър, но се е представила на Мърси като Рейчъл Томас.

– Не разбирам накъде биеш.

– Ако се е представила под измислено име, защо е казала истинското име на Нина?

– Хората, които я преследват, не се интересуват от Нина.

– Ако са разбрали, че се е спасила благодарение на гениалното изобретение, което е носила със себе си, то момичето е не по-малко

опасно за тях, отколкото самата Роуз.

– Може ли... Не знам. Тъкмо сега това изобщо не ме интересува.

– Според мен, ако казва истината, е щяла да измисли друго име на момиченцето.

– Не е задължително.

– Щеше! – настоя Барбара.

– Какво значение има това?

– Може би името Нина също е измислено.

Джо се почувства така, сякаш го беше зашлевила. Нямахте сили да продължи спора.

– Може би детето, което през онази нощ е дошло във фермата на семейство Ййлинг, се е казвало Сара, Мери или например Дженифър.

– Невъзможно е! – твърдо каза той.

– Също както Рейчъл е измислено име... – продължи Барбара.

– Ако момиченцето не е било моята дъщеря, шансът Роуз да измисли тъкмо името Нина е едно към милиард.

– Възможно е с този полет да е пътувало и друго петгодишно русо-косо момиченце.

– И двете се казвали Нина, така ли? За Бога, Барбара, чуваш ли се какво говориш?

– Ако наистина има оцелели, трябва да се подготвиш за възможността детето да не е твоята дъщеря – промълви тя.

– Зная! – гневно се тросна Джо – неприятно му беше да се съгласи с нея. – Зная – повтори малко по-спокойно.

– Наистина ли го осъзнаваш?

– Разбира се.

– Тревожа се за теб, Джо.

– Благодаря за съчувствието – саркастично подхвърли той.

– Сърцето ти е сломено.

– Нищо ми няма!

– Страхувам се отново да не рухнеш.

Той безмълвно сви рамене.

– Само се погледни! – настоя спътницата му.

– По-добре съм отпреди.

– Може да не е била Нина.

– Възможно е – съгласи се той. В този момент мразеше Барбара заради неумолимата ѝ настоятелност, макар да знаеше, че тя искрено се тревожи за него, че „предписва“ хапче от действителността като ваксина срещу душевното разстройство, което неминуемо ще го сполети, ако

надеждите му не се оправдаят.

– Готов съм да приема възможността, че оцелялото момиченце не е Нина. Е, какво ще кажеш? По-спокойна ли се чувстваш? Ще го преживея, ако твърденията ти се окажат верни.

– Казваш го, но не е истина.

Той гневно се втренчи в нея:

– Истина е!

– Навярно дълбоко в себе си знаеш, че спасеното дете не е дъщеричката ти, ала съзнателно потискаш тази, възможност.

Джо мълчеше. Барбара имаше право – сърцето му биеше до пръсване, очите му блестяха в очакване на чудодейната среща с дъщеря му, която доскоро беше смятал за безвъзвратно загубена.

Ала погледът на спътницата му беше изпълнен с тъга, която така го разгневи, че му се прииска да я удари.

Мърси продължаваше да се занимава с печенето на курабии. Когато двамата се върнаха в кухнята, срещнаха любопитния ѝ поглед, в който този път се прокрадаваше и някаква враждебност. Безсъмнено беше наблюдавала през прозореца разгорещения спор между неочакваните посетители, дори беше чула по някоя дума, без нарочно да подслушва. Въпреки това си оставаше добрата самарянка и беше готова да отговаря на въпросите им, за да им помогне. Докато пяхаше нова тава във фурната, промълви:

– Всъщност момиченцето не ми каза името си. Рейчъл го представи като Нина. Бедното дете не каза нито дума. Личеше си, че е уморено и очите му се затваряха за сън, пък и беше изплашено от преобръщането на колата. Спомням си, че изобщо не беше наранено, но беше бледо като платно. Стори ми се, че сякаш витае някъде, все едно беше в транс. Обезпокоих се за малката, но Рейчъл заяви, че нищо ѝ няма и аз ѝ повярвах, защото в края на краищата тя беше лекарка и разбираше от тези неща. Докато пътувахме към Пуебло, малката кукличка спа непробудно.

Мърси приготви нова партида сладкиши, подреди ги в поредната тава и продължи разказа си:

– Рейчъл обясни, че е била в Колорадо Спрингс, за да посети семейството си. Била взела Нина със себе си, защото родителите на малката били на пътешествие по случай годишнина от сватбата им.

Тя започна да пълни кафяв хартиен плик с изстиналите курабии, като не преставаше да говори:

– Честно да си призная, стори ми се доста странно чернокожа лекарка да работи заедно с човек от нашата раса. По тия места това е

доста необичайно. Пък и кой би поверил детето си на чернокожа? Все пак приех този факт като доказателство, че светът се променя към по-добро, че хората стават по-толерантни.

Тя сгъна два пъти горния край на плика и го подаде на Барбара.

– Благодаря, Мърси.

Домакинята се обърна към Джо:

– Искрено съжалявам, че не мога да ви помогна.

– Напротив, помогнахте ни – усмихна се той. – Отгоре на всичко ни почерпихте с вашите прекрасни сладки.

Жената погледна през прозореца и отбеляза:

– Когато човек си хапне нещо вкусно, настроението му се повишава, нали? Ще ми се да можех да помогна и на Джеф. Ако загуби кобилата, много ще страда.

Джо погледна календара, на който беше изобразен Исус Христос с лодкарите, и попита:

– Как поддържате вярата си в свят, в който има толкова много смърт, падат самолети, а съдбата ни отнема без причина любимите същества, например кобилата, която Джеф обича?

Тя не се изненада, нито се обиди от неочаквания му въпрос, а кротко отговори:

– Не знам. Понякога животът е жесток към нас. Преди години много страдах, че не мога да имам деца. Честно казано, поставих своеобразен рекорд по аборти. Толкова бях гневна на съдбата, че ми идваше да се скарам на Всевишния, не мигвах по цели нощи. Но все пак мисля, че светът има и хубави страни. Освен това е място, през което само, минаваме, за да отидем другаде, където животът е много по-хубав. Когато вярваш в прераждането, няма особено значение какво ти се случва на този свят.

Джо беше разочарован. Надяваше се да чуе нещо, в което може да повярва.

– Съпругът ви е привързан към кобилата, а вие я обичате заради чувствата му към нея, нали така – промърмори.

Мърси взе парче тесто, оформи го като полумесец, усмихна се и заяви:

– Ако проумявах всичко това, нямаше да съм аз, а самият Господ Бог. А това е нещо, което определено не желая.

– Защо?

– Защото ролята на Всевишния е много по-трудна от нашата, не мислите ли? Той знае какви са възможностите ни, но му е съдено вечно

да наблюдава провалите ни, жестокостите, които взаимно си причиняваме, омразата и лъжите, завистта, алчността и безкрайния ни стремеж към непостижимото. Ние виждаме само злото помежду ни, но Той вижда всичко и Му е много тъжно.

Тя сложи едно тестено топче в тавата и го натисна с пръст. След малко щеше да има нова партида курабии, които, след като бъдеха изядени, щяха да повдигнат настроението на някого.

Джипът на ветеринаря още беше на пътя, паркиран пред форда. На задната седалка лежеше куче порода „веймаранен“. Когато Джо и Барбара се качиха във форда и затвориха вратите, кучето вдигна глава и се втренчи в тях през задното стъкло на джипа.

Барбара включи двигателя. За секунди купето се изпълни с аромата на сладки и с миризмата на влажен плат, предното стъкло се замъгли от дъха им. Докато чакаше струята горещ въздух от климатика да стопли стъклото, тя промърмори:

– Ако малката наистина е била твоята Нина, къде е била цяла година? Нима забрави, че от нощта на катастрофата, са изминали почти два-найсет месеца?

– Била е с Роуз Тъкър.

– Защо ѝ е било на тази Роуз да крие от теб, че дъщеричката ти е жива? Защо е проявила подобна жестокост?

– Не е жестокост. Ти сама стигна до отговора, докато разговаряхме на верандата.

– Започвам да мисля, че чуваш само когато говоря глупости – гневно промълви тя.

– Нина е оцеляла благодарение на неизвестното изобретение на Роуз, поради което враговете на спасителката ѝ сега искат да се доберат и до дъщеря ми. Ако дъщеря ми се беше върнала при мен, тези хора щяха да я преследват, да искат смъртта ѝ. Роуз я е скрила на безопасно място и по този начин е спасила живота ѝ.

Барбара безмълвно включи чистачките. Той се обърна и забеляза, че кучето продължаваше да ги наблюдава през задното стъкло на джипа. Очите му бяха като блестящ кехлибар.

– Роуз я е скрила на безопасно място – повтори той. Именно затова трябва да разгадае тайната около полет 353 и да остана жив, докато разнища тази история. Когато истината излезе наяве и мръсниците са зад решетките или са умъртвени в газовата камера, Роуз ще бъде в безопасност и Нина може... може да се върне при мен.

– Ако момиченцето наистина е твоята Нина – напомни му тя.

– Да, ако е тя.

Направиха завой, следвани от печалния поглед на кучето, и потеглиха обратно към портите на фермата.

– Сигурно съжаляваш, че не помолихме Мърси да ни покаже къщата в Пуебло, пред която е оставила Роуз – промълви Барбара.

– Нямахме смисъл. Сигурен съм, че не са влезли в къщата. Тръгнаха да нанаякъде още щом колата на Мърси е изчезнала от погледа им. Целта на Роуз е била да стигнат до по-голям град, откъдето да вземат някакво превозно средство или може би да се обади на приятел в Лос Анджелис или другаде. Голям град ли е Пуебло?

– Има стотина хиляди жители.

– Значи е сравнително голям. Възможно е да са взели автобус, влак, кола под наем или дори самолет.

Докато пътуваха по покритата с чакъл алея към павирания път, Джо видя трима мъже с дъждобрани да излизат от един обор – бяха Джеф Ийлинг, Нед и ветеринарят. Вървяха с наведени глави, за да се предпазят от дъжда, а качулките им придаваха вид на монаси от таен орден. Не беше необходима голяма проникателност, за да се види, че са прегърбени от тежката загуба.

Той от сърце се надяваше, че изминалите години на непосилна работа и липсата на дете не са причинили отчуждаването на съпрузите Ийлинг. Надяваше се, че всяка нощ двамата заспиват в прегръдките си.

Притъмня още повече, Барбара включи фаровете. Под светлината им сребристите дъждовни струи проблесваха като остри ножове.

Когато паркираха форда до колата под наем, която Джо беше оставил до детската площадка, той забеляза, че върху асфалта са се образували големи локви. На сивкавата дневна светлина катерушките, пързалките и люлките му заприличаха на творения на извънземни същества, по-загадъчни и от каменните стълбове на Стоунхендж.

Накъдето и да погледнеш, светът беше по-различен от този, в който беше живял досега. Промяната беше започнала в деня, преди да отиде на гробищата. Оттогава тя набираше скорост като че светът, в който господстваха законите на Айнщайн, се беше пресякъл с вселена, в която законите за енергията и материята са толкова различни, че биха озадачили и най-гениалните физици и математици.

Тази нова реалност беше едновременно по-красива и по-ужасяваща от предишната. Той знаеше, че промяната е субективна и че никога няма да се върне към предишното си съществуване. Нищо на този свят няма да му се струва обикновено, защото дори най-гладката повърхност

криеше незнайни дълбочини.

Барбара изключи двигателя и промълви:

– Е, това беше. Предполагам, че повече не съм ти необходима.

– Благодаря ти от сърце. Знам, че поемаш огромен риск...

– Не искам да се безпокоиш за мен. Чуваш ли? Решението беше мое.

– Ако не бяха добротата и смелостта ти, нямаше да храня надежда, че ще се добера до истината. Днес ти отвори една врата...

– Да, но врата към какво, Джо? – тревожно попита тя.

– Може би към Нина.

Барбара печално го изгледа, личеше, че е изморена до смърт и странно обезсърчена:

– Обещай ми нещо – където и да отидеш каквото и да правиш, не забравяй какво ти разказах. Аз ще бъда старата досадница, която твърди, че дори по някакъв невероятен начин двама души да са оцелели от катастрофата, почти невъзможно е това да е тъкмо дъщеря ти. Не насочвай меча към себе си, не си причинявай душевни терзания.

Той безмълвно кимна.

– Обещай ми – настоя Барбара.

– Обещавам.

– Нея я няма, Джо.

– Може би.

– Примири се със загубата.

– Ще видим...

– Време е да се разделим.

Той отвори вратата и слезе от колата, а Барбара се наведе през спуснатото стъкло и извика:

– Желая ти късмет.

– Благодаря.

Той проследи с поглед отдалечаващия се форд, сетне отключи вратата на наетата кола. Фордът се връщаше. Барбара спря пред него, слезе и силно го прегърна:

– Ти си изключителен човек, Джо Карпентър.

Той безмълвно я притисна към гърдите си. Внезапно си спомни как му се беше приискало да я удари, когато тя го убеждаваше да се откаже от мисълта, че дъщеричката му е жива. Срамуваше се от омразата, която беше изпитал към нея в този момент, беше объркан и същевременно трогнат от топлите й чувства. Сега приятелството й означаваше за него много повече, отколкото би могъл да си представи в момента, когато

позвъни на вратата ѝ.

– Възможно ли е да те чувствам като собствен син, въпреки че те познавам едва от няколко часа? – тихо попита тя, сетне рязко се обърна и отново се качи във форда.

Джо проследи с поглед отдалечаващата се кола, която след две пресечки зави наляво. Огледа се и забеляза, че белите стволове на брезите блестят като прясно боядисани дървени рамки, а дълбоките сенки между тях бяха като отворени врати към опасно и несигурно бъдеще.

Въпреки че дрехите му бяха подгизнали от дъжда, потегли обратно към Денвър, като не се съобразяваше с табелите за ограничение на скоростта. Страхуваше се да не настине, затова включи климатика, с надеждата, че дрехите му ще поизсъхнат.

Тръпнеше от вълнение, беше като наелектризиран от надеждата да намери Нина.

Въпреки че беше обещал на Барбара да не храни напразни надежди, вярваше, че дъщеря му е жива. Най-сетне едно-единствено нещо в странно променилия се заобикалящ го свят изглеждаше нормално – Нина бе жива. Мисълта бе като лъч светлина в мрака, която не виждаше, но чувстваше сиянието ѝ.

Усещането бе различно от знаменателното чувство, което толкова често го запращаше в спиралата на търсещото поведение, в преследването на фантоми. Надеждата беше като спасителна скала, не като бързо разсейваща се мъгла.

Беше така близо до щастието, както по времето преди катастрофата, ала всеки път, когато сърцето му затуптяваше от радостно вълнение, настроението му се помрачаваше от чувството за вина. Дори ако откриеше Нина – когато я откриеше – нямаше да си върне Мишел и Криси. Те бяха безвъзвратно изчезнали от живота му и щеше да бъде прекалено коравосърдечен, ако е щастлив, след като съдбата му е върнала само едно от любимите му същества.

При все това желанието да научи истината, довело го в Колорадо Спрингс, беше също така силно като необходимостта да открие по-малката си дъщеря, която буквално го беше обсебила.

Когато стигна до летището в Денвър, върна колата, взета под наем, и плати сметката в брой. Озова се на терминала петдесет минути, преди да повикат пътниците за неговия полет.

Изведнъж изпита вълчи глад. Освен двете сладки, с които го почерпи гостоприемната Мърси, не беше хапвал нищо от предишната вечер. Отиде в най-близкия ресторант, поръча си двоен сандвич с препечен

хляб, порция пържени картофи и бутилка бира. Стори му се, че никога не е хапвал толкова вкусен бекон. Облиза майонезата от пръстите си и се зае с хрупкавите картопки. За пръв път от деня, в който научи за смъртта на семейството си, не просто консумираше, а се хранеше с удоволствие.

Оставаха двайсет минути до полета. Ненадейно му се повдигна – хукна към тоалетната, защото се страхуваше, че ще повърне.

Докато заключваше кабинката, гаденето му попремина. Облегна се на вратата и се разплака.

Месеци наред не бе плакал, не знаеше защо тъкмо в този момент от очите му рухнаха сълзи. Може би защото беше на ръба на щастието при мисълта, че отново ще види Нина. Или защото се страхуваше, че никога няма да я открие, че отново ще я загуби, този път завинаги. Може би плачеше от мъка за Криси и за Мишел, може би беше научил прекалено ужасяващи подробности за случилото се с пътниците на боинга.

А може би плачеше поради всички тези причини, взети заедно.

Беше като космически кораб, който е излязъл извън контрол, крайно време беше да овладее управлението и да потисне емоциите си. Нямахше да се добере до Роуз и Нина, ако изпада ту в еуфория, ту в отчаяние.

Когато се качи на самолета за Лос Анджелис, очите му още бяха зачервени от плача, но беше успял да се овладее.

При излитането на боинга ненадейно сърцето му лудо затуптя и в ушите му отекна странен звук, сякаш някой тичаше надолу по стръмни стъпала. Той се вкопчи в седалката, страхуваше се, че може да политне напред и да се просне на пътеката.

Страховата невроза не го беше обзела по време на подета за Денвър, но сега беше обзет от ужас. Преди бе готов безстрашно да посрещне смъртта, защото се чувстваше гузен, че е жив, а близките му са мъртви, ала сега животът му отново беше придобил смисъл.

По време на полета остана напрегнат. Непрекъснато си представяше как пилотът се обръща към шурмана и пита: „Записваме ли!“

Тъй като не успя да прогони от съзнанието си мисълта за капитан Делрой Блейн, реши отново да прочете записките на Барбара. Извади сгънатите листове хартия от джоба на якето си и прегледа написаното. Надяваше се да открие подробности, които е пропуснал, пък и така щеше да се занимава с нещо, вместо да трепери от страх.

Една трета от местата в самолета бяха незаети. Той седеше до люка, а седалката до него беше празна – нямаше опасност някой да надзърне в

записките. Помоли стюардесата да му донесе писалка и бележник и докато четеше, записваше думите на Блейн, абстрахирайки се от несвързаните брътвежи на Виктор Санторели. Като приключи, сгъна трите страници и ги пхна обратно в джоба си, след това прочете записаното в бележника:

Една от тях е доктор Лоис Блом, Един от тях е доктор Кийт Рамлок. Правят нещо лошо с мен. Лоши са... Накарай ги да престанат! Записваме ли? Накарай ги да престанат да ми причиняват болка. Записваме ли? Записваме ли?

Накарай ги да престанат, защото... ще убия всички. Ще ги избия до крак, честна дума! Ще ги убия и ще ми достави удоволствие!

Страхотно удоволствие, нали?

Еха-а-а! Започва се, доктор Рамлок! Започва се, доктор Блом!

Еха-а-а! Записваме ли?

Записваме ли?

Уха!!

Сега! Само гледай! Супер!

Въпреки че внимателно прочете написаното, Джо не откри нищо ново, ала отново му направи впечатление, че макар капитан Блейн да говореше с глас на възрастен, онова, което казваше, приличаше на възклицания на дете.

„Правят нещо лошо с мен. Лоши са. Накарай ги да престанат. Накарай ги да престанат да ми причиняват болка.“

Възрастен човек не би използвал тези думи, за да обвини мъчителите си или да моли за помощ. Реакцията на Блейн в мига на преобръщането на самолета и стремглавото му падане беше на момче, което се вози на „влакчето на смъртта“ в увеселителен парк. Според Барбара, която беше прослужала записа, капитанът не е говорел като изплашен човек.

„Сега! Само гледай!“ Изрекъл е тези думи три секунди и половина преди самолетът да се забие в земята, докато е наблюдавал гледката през предното стъкло на кабината, и сякаш не е бил ужасен, а учуден.

„Супер!“

Джо дълго се визира в тази дума, изчаквайки да премине вълнение, което тя предизвика, докато отново бе в състояние да разсъждава трезво, без да се влияе от емоциите си.

„Супер!“

Миг преди смъртта си той все още се е държал като хлапак в увеселителен парк, сякаш изобщо не го е било грижа за пътниците и екипажа. Поведението му е било на садистично хлапе, което пуска запалени клечки кибрит в бутилка, пълна с живи насекоми.

Но дори неразумното и себелюбиво дете би се изплашило пред лицето на смъртта. Дори самоубиецът, който скача от покрива на висока сграда, докато лети към тротоара, би извикал от страх. А капитан Делрой Блейн е наблюдавал стремителното падане към земята спокойно, дори с възхищение, сякаш не е разбирал, че ще умре.

„Супер!“

Джо си припомни онова, което му беше разказала Барбара за командира на полет 353. Капитан Делрой Блейн е имал щастлив брак, бил е вярващ мормон, славел се е като уравновесен, любящ и състрадателен човек. Бил е в отлично здраве, имал е успешна кариера. Какво не е наред в тази картина?

„Супер!“

В гърдите му забушува безсилен гняв. Не беше насочен към Блейн, който със сигурност също беше жертва, макар че първоначално се създаваше друго впечатление. Яростта се беше напластявала в душата му по време на детството и на юношеството му и бе като все повече нагорещяващата се пара в бойлер без предпазен клапан.

Гневно напъха записките си в джоба на якето си и сви длани в юмруци. Искаше му се да удари някого. Да го налага с юмруци, докато кокалчетата на пръстите му се разранят.

Този безсмислен гняв винаги му напомняше за баща му.

Франк Карпентър не беше гневлив човек. Тъкмо обратното – никога не повишаваше глас, освен когато възкликваше от радост. Беше добродушен и невероятен оптимист, като се има предвид страданията, на които го беше подложила съдбата.

Джо обаче непрекъснато беше гневен заради него.

Франк Карпентър беше загубил левия си крак, когато колата му е била изблъскана от шосето от камион, шофиран от деветнайсетгодишен пиян младеж. По онова време Джо още не беше навършил три години.

Тъй като съпружките Карпентър бяха бедни, за да спестят малко пари, бяха платили само частична застраховка за колата, поради което Франк не получи компенсация от застрахователната компания заради злополуката.

Ампутираха крака му на подбедрицата. Тогава още не бяха създадени модерните протези, пък и той не можеше да си позволи скъпа

протеза. Бързо свикна да се придвижва с патерица и дори се шегуваше, че ще се запише за участие в маратон.

Джо не се срамуваше, че баща му е по-различен от хората, които ги заобикаляха. За него Франк не беше еднокрак човек със смешна походка, а неуморен разказвач на приказки, достоен противник в различните игри и търпелив треньор по софтбоул.

За пръв път се сби, когато беше в първи клас. Негов съученик на име Лес Олнър нарече Франк скапан инвалид. Този Олнър беше известен побойник и доста едър за възрастта си, но тласкан от почти животинска ярост, Джо го смаза от бой. Възнамеряваше да извади едното му око, за да разбере Олнър какво е да бъдеш едноок, но учителят ги разтърва навреме.

След сбиването не изпита никакви угризения на съвестта, и до ден-днешен не съжаляваше за стореното. Не се гордееше с постъпката си, но и не съжаляваше.

Дона Карпентър знаеше, че съпругът ѝ ще бъде сломен, ако разбере, че синът му се е сбил заради него. Разбира се, наказва момчето, но и двамата не споменаха пред Франк за инцидента.

От този ден нататък Джо заживя двойствен живот. Привидно беше кротък и възпитан, но в душата му бушуваше ярост и бе склонен към насилие. Непрекъснато търсеше някого, с когото да се сбие, но избираше времето и мястото така, че баща му да не научи за „подвижите“ му. Преди злополуката Франк се занимаваше с ремонт на покриви, но след като ампутираха крака му, вече не можеше да се катери по стълби. Не му се искаше да получава пенсия като инвалид, но за известно време склони да приема помощите, докато превърна в професия таланта си да изработва предмети от дърво.

Правеше изящно гравирани кутии за бижута, поставки за лампи и други предмети, които продаваше на собственици на магазини за произведения на изкуството.

Дона работеше в шивашко ателие, в което се помещаваше и салон за химическо чистене. Всеки ден се връщаше у дома с коса, накъдрена от влагата, а дрехите ѝ миришеха на бензин и на химикали. И до ден-днешен, когато влезеше в ателие за химическо чистене, Джо си спомняше косата на майка си и нейните кехлибарени очи, за които някога вярваше, че са изсветлели под влиянието на изпаренията и химикалите.

Три години след злополуката Франк започна да се оплаква от болки в ставите и в китките. Отиде на лекар, който постави диагноза ревматоиден артрит. Заболяването се разви с необичайна скорост и той беше

принуден да прекрати работа. Разбира се, съществуваха правителствени програми за подпомагане на безработни, макар че сумите, които се отпуснаха, бяха крайно недостатъчни. Освен това получаването на помощи беше съпроводено от безкрайни унижения и сблъскване с бездушните на чиновници-бюрократи. Франк беше повече склонен да приема помощите, осигурявани от католическата църква, тъй като със съпругата му бяха вярващи и не пропускаха неделните служби. Джо винаги ги придружаваше, но не беше религиозен.

След две години Франк вече беше прикован към инвалидна количка. Въпреки лечението с противовъзпалителни препарати и с пенициламин остеопорозата продължаваше да прогресира, постепенно мускулите му атрофираха, ставите го боляха и се подуваха.

Ежедневните задължения на тринайсетгодишния Джо включваха да помага на баща си при обличането и къпането, когато майка му беше на работа. Грижите за инвалида не му тежаха, дори се изненада, когато откри в себе си нежност, балансираща гнева му, насочен към Бог, който той изливаше върху нещастните момчета, станали жертва на юмуците му. Отначало Франк се срамуваше от необходимостта да разчита на сина си, но след време своеобразното предизвикателство на къпането, обличането и воденето до тоалетната ги сближи и задълбочи взаимната им обич.

Три години по-късно Франк получи фиброзна анкилоза, на ставите му се бяха образували ревматични възли. Левият му лакът беше деформиран от подутина с размерите на топка за софтбоул, изпитваше нетърпими болки.

Сега той живееше само заради успехите на сина си, затова Джо се стараеше още повече от преди. Беше отличен ученик, въпреки че работеше по половин ден в една закусвалня на „Макдоналдс“. Играеше като защитник във футболния отбор на гимназията и скоро стана звезда. Баща му никога не го подтикваше към по-големи успехи в което и да е поприще, но момчето толкова го обичаше, че правеше всичко възможно Франк да се гордее с него.

През лятото на същата година се записа в боксовата лига на Асоциацията на младите християни. Бързо схващаше и треньорът го хареса, като му каза, че има талант. Но по време на първите тренировки той продължи да удря противниците си, след като ги беше притиснал до въжетата, и се наложи треньорът насила да го издърпа от ринга. За другите младежи боксът беше развлечение и начин за самозащита, за него бе жестока терапия. Не искаше да нарани когото и да било, но го правеше,

поради което го помолиха да напусне.

Хроничният перикардит на Франк, който бе резултат от ревматоидния артрит, предизвика инфекция на перикардия и впоследствие – до сърдечна недостатъчност. Той почина два дни преди осемнайсетия рожден ден на Джо. Седмица след погребението младежът се напи и отиде в църквата след полунощ, когато там нямаше богомолци. Напръска с черна боя всички картини, изобразяващи мъките на Исус Христос. Преобръна каменната статуя на Света Богородица и счупи двайсет рубинено-червени стъкленици от поставката за обредни свещи.

Щеше да направи още много поразии, но внезапно го обзе чувство на безсилие. Каквото и да стореше, нямаше да накара Бог да се разкае. Невъзможно бе чрез унищожаване на предмети да изрази мъката си и да разкъса стоманената завеса между този свят и отвъдния, ако наистина отвъдното съществуваше.

Отпусна се на една скамейка и се разрида. След миг обаче скочи на крака, защото осъзна, че да плаче в църквата означава да признае собственото си безсилие. Хрумна му нелепата мисъл, че сълзите му могат да бъдат изтълкувани като примирение с жестокостта, с която Всевишният управлява света.

Така и не се разбра кой е извършил вандалската постъпка, никой не му потърси отговорност. Той не изпитваше нито угризения, нито гордост от стореното.

Когато постъпи в колежа, никой не забеляза умопомрачението му, защото повечето студенти, както и преподавателите бяха побъркани.

След три години майка му почина от рак на белите дробове. Нито тя, нито съпругът ѝ бяха запалвали цигара. Джо беше убеден, че смъртта ѝ е предизвикана от изпаренията на химикалите..., а може би бе причинена от умора, самота и чувство за безизходица.

В нощта, когато Дона умря, той седеше до болничното ѝ легло, сменяше студените компреси на челото ѝ и пхаше кубчета лед между пресъхналите ѝ устни. Майка му бълнуваше за някаква танцова забава, на която съпругът ѝ я беше завел, когато Джо беше едва двегодишен, и когато кракът му още не беше ампутиран. Говореше несвързано за голям оркестър, който изпълнявал истинска танцова музика, не рокендрол. Дватамата с Франк били звездите на дансинга, защото всеки усещал ритъма на партньора си. На тавана на залата били закачени хиляди балони, в средата на всяка маса имало пластмасов свещник във формата на лебед, а в него била поставена дебела свещ, заобиколена от червени хризантеми. За десерт поднесли сладолед в лебед от захар. Докато

танцували, Франк я притискал към себе си и ѝ шепнел, че е най-красивата жена в залата и че лудо я обича. Въртящият се полилей хвърлял разноцветни отблясъци, бели и червени балони се носели из огромното помещение, а захарният лебед имал вкус на бадеми.

Изминали бяха двацет години оттогава, но до последния ѝ час в паметта на Дона Карпентър се бе запечатал само този спомен, сякаш след онази вълшебна нощ в живота ѝ не се беше случило нищо хубаво.

Погребалната церемония се състоя в същата църква, която Джо беше поругал преди две години. Нямахме и следа от вандалския му акт, всичко си беше както преди.

След погребението той отиде в някакъв бар и се сби с един от посетителите. Носът му беше счупен, но противникът му пострада много повече.

Продължи да живее в състояние на умопомрачение и непрекъснат гняв, докато се запозна с Мишел.

Когато я изпрати до дома ѝ след първата им среща, тя му каза, че се държи като първобитен човек и че е прекалено необуздан. Джо прие думите ѝ като комплимент, при което Мишел заяви, че само един слабоумен, един хлапак, когото са го ударили хормоните, или маймуна в зоопарка би се гордяла с това.

С течение, на времето, проявявайки ангелско търпение и такт, тя го научи на всичко, което определи бъдещето му. Накара го да повярва, че любовта си струва риска от загубата. Че гневът вреди само на онзи, който го изпитва. Че хората сами избират дали да страдат, или да бъдат щастливи, че съдбата не определя събитията в живота им. Научи го още, че душевно спокойствие постига всеки, примирил се с обстоятелства, които не е в състояние да промени. Че приятелите ѝ семейството са смисълът на живота, и че човек съществува, за да обича и да поема отговорности.

Шест дни преди сватбата Джо отиде в църквата, която преди години беше поругал, и пусна в кутията за помощи няколко стодоларови банкноти, които щяха да покрият разходите за щетите, които беше причинил. Направи го не защото се чувстваше виновен или внезапно бе станал религиозен. Стори го заради Мишел, макар че тя никога нямаше да научи да вандалската му постъпка или за паричната компенсация.

Животът му започна от този ден.

И свърши преди една година.

Сега Нина отново се беше появила и чакаше да бъде намерена и отведена вкъщи.

Надеждата на Джо да я намери беше като балсам за наранената му душа и той вече бе в състояние да потисне гнева си. Знаеше, че за да открие дъщеричката си, трябва да се овладее напълно, да контролира постъпките си. Спомни си думите на Мишел, която твърдеше, че гневът е най-големият враг на човека, който изпитва това чувство.

Срамуваше се, задето толкова бързо беше забравил наученото от скъпата му съпруга. С падането на самолета той сякаш също стремглаво бе полетял надолу от небето, на което Мишел го беше издигнала. Падането му беше предателство към нейната памет и той изпитваше същото чувство за вина, каквото щеше да изпитва, ако ѝ бе изневерил с друга жена.

Нина, която беше копие на майка си, му даваше възможност и причина да стане такъв, какъвто беше преди катастрофата. Да бъде достоен да бъде неин баща. Най-на-а... Ни-и-на-а... виждали ли сте я? Спомни си лицето на скъпата си дъщеричка и това го успокои. Стиснатите му юмруци постепенно се отпуснаха. Залови се да четете разпечатките на статиите за „Текнолоджик“, които предишния ден беше намерил в компютъра в редакцията на „Поуст“. Докато преглеждаше втората, попадна на информация, която го поразя. Трийсет и девет процента от акциите на „Текнолоджик“ бяха собственост на „Нелър и Сие“ – швейцарска холдингова компания, занимаваща се с изследвания в областта на медицината и на фармацевтиката, с издателска дейност, и притежаваша акции в големи радио- и телевизионни станции. Нортън Нелър и синът му Андрю бяха вложили в компанията семейното им богатство, за което се смяташе, че е повече от четири милиарда долара. Разбира се, Нелър не беше швейцарец, а американец, но седалището на компанията се намирало в Европа. Преди повече от двайсет години беше създал „Лос Анджелис Поуст“ и все още беше негов собственик.

В продължение на няколко минути Джо мислено „описваше“ откритието си, сякаш беше дърворезбар, който държи парче дърво с интересна форма, и се пита какъв предмет да изработи от него. Както при необработеното дърво нещо чакаше да бъде открито от ръката на майстора, умът на Джо и интуицията му на опитен журналист заместваха длетото.

Нелър беше собственик на безброй предприятия и фактът, че притежава акции от „Текнолоджик“ и от „Поуст“ вероятно бе чисто съвпадение. Беше едноличен собственик на вестника и за разлика от други издатели не се интересуваше само от печалбата. Чрез сина си упражняваше контрол върху тематичната и репортерската политика на „Поуст“.

Твърде възможно бе да не е толкова тясно обвързан с „Текнолоджик“. Не притежаваше контролния пакет акции на корпорацията, едва ли бе ангажиран с ежедневните ѝ операции, а само бе търсил изгодна инвестиция на капиталите си. В такъв случай може би не беше в течение относно свръхсекретното изследване, с което са се занимавали Роуз Тъкър и колегите ѝ от екипа, следователно не носеше отговорност за катастрофата на полет 353.

Джо си спомни какво му беше казал Дан Шейвърс предишния ден, когато се срещнаха в редакцията на „Поуст“. Бившият му колега, който отговаряше за бизнесрубриката, беше нарекъл служителите в „Текнолоджик“ безскрупулни карьеристи, които се смятат за свръхчовеци, но все пак дават отчет на онзи, комуто трябва да се подчиняват.

Онзи, комуто трябва да се подчиняват – Нортън Нелър. Припомняйки си краткия разговор с Шейвърс, Джо осъзна, че колегата му е намеквал за съдружничеството на Нелър в „Текнолоджик“ и че той е също така влиятелен в гигантската корпорация, както в редакцията на своя вестник.

Внезапно му хрумна нещо, което Лайза Пекатоне беше казала в кухнята на семейство Делмън по повод връзката на Роуз Тъкър с „Текнолоджик“: „Между мен, теб и Роузи има връзка. Светът е малък, нали?“

Тогави си беше казал, че тя говори за катастрофата на полет 353, която бе като пресечна точка в живота и на трима им. Сега си каза, че тя може би е имала предвид, че и тримата работят за един и същ човек.

Никога не се беше срещал с Нортън Нелър, който през последните години беше станал почти отшелник. Разбира се, беше виждал негови снимки. Косата на мултимилionера, който беше прехвърлил шейсетте, беше побеляла, облото му лице бе някак невзрачно. Приличаше на кифла, върху която лекарят е нарисувал със захарна глазура лице на старец.

Изобщо не приличаше на убиец, известен бе като щедър филантроп. Нямахше репутацията на човек, който би наел убийци или би организирал свалянето на самолет, за да разшири своята империя.

„Хората обаче се различават от ябълките и от портокалите – помисли си Джо. – Ароматната кора не е сигурен признак за вкуса на плода.“

И все пак си оставаше факт, че двамата с Мишел са работили за същия човек, както и хората, които искаха да убият Роуз Тъкър и които – Бог знае как – бяха причинили катастрофата на боинга. Получаваха бяха заплаता от същия човек, чиито пари бяха финансирали убийството на стотици невинни хора, между които беше и самата Мишел. Реакцията

му на това откритие беше толкова комплексна, че приличаше на Гордиев възел.

Прилоша му, стори му се, че мазни пръсти са се вкопчили в стомаха му.

В продължение на около половин час се визира през люка, но не забеляза кога пустинният пейзаж е отстъпил място на предградията, а те – на самия град. Изненада се, когато разбра, че самолетът се готви за приземяване на летището в Лос Анджелис.

Докато свързваха ръкава със самолета, Джо нетърпеливо поглеждаше часовника си. Прецени, че разполага с достатъчно време и ще подрани с половин час за срещата с Деми. Нещата се уреждаха прекрасно. Необходимо му беше повече време, за да огледа мястото на срещата и да се увери, че не са му устроили капан.

Почти беше сигурен, че може да разчита на Деми – та нали Роуз Тъкър му беше записала телефонния ѝ номер в съобщението, което му беше оставила в „Поуст“. Ала напоследък беше научил толкова ужасяващи факти, че не се доверяваше никому.

В края на краищата, дори подбудите на Роуз Тъкър да са благородни, дори ако е взела Нина със себе си, за да попречи на хората от „Технолоджик“ да убият или да отвлекат момичето, въпреки всичко цяла година беше държала дъщеричката му далеч от него, позволила беше той да я смята за мъртва. Поради причини, които все още му бяха неизвестни, може би изобщо не възнамеряваше да му върне Нина.

„Не се доверявай никому“ – шепнеше му вътрешен глас.

Докато вървеше към изхода, забеляза как мъж с бели джинси, бяла риза и с бяла сламена шапка стана от последната седалка и се втренчи в него. Беше петдесетинагодишен, нисък и набит, а побелялата му гъста коса беше като лъвска грива и му придаваше вид на застаряващ рок певец.

Джо си помисли, че го познава отнякъде. Отначало си помисли, че човекът е музикант от прочут състав или актьор, участващ в телевизионни сериали, но след миг се досети, че не го е виждал на екрана, а наскоро се е сблъскал с него, и то при необикновени обстоятелства.

Мъжът със сламената шапка побърза да извърне поглед и тръгна към изхода. И той като Джо не носеше багаж, сякаш беше предприел едnodневно пътуване.

Джо се опита да надникне над десетината пътника, които го разделяха от непознатия. Страхуваше се да не го изгуби от поглед, докато се досети откъде го познава. Ала не можеше да се придвижи по тясната

пътека, без да изблъска другите пътници, а предпочиташе онзи да не разбере, че е привлякъл вниманието му. Докато търпеливо вървеше към изхода, напразно се опитваше да свърже сламената шапка с образ, който е видял наскоро. Но като съсредоточи вниманието си върху побелялата коса на мъжа, която напомняше на лъвска грива, в съзнанието му незнайно защо изплуваха образите на сектантите с обръснати глави и с широки сини роби. После си спомни кладата на брега на океана, около която се бяха събрали членовете на сектата, и в близост, до която той изхвърли хартиения плик от „Макдоналдс“ заедно със салфетката, напоена с кръвта на Чарли Делмън. Сети се и за друга мода, около която танцуваха сърфисти, което пък му напомни за още един огън, край който бяха насядали хора и като заплени слуха как набит мъж с привлекателно лице и с буйна побеляла коса разказва история за призраци.

Човекът, който вървеше към изхода, беше разказвачът на страшни истории!

Джо беше абсолютно сигурен, че присъствието на беловласия на самолета не е случайност. Навярно враговете му, които и да бяха те, са го следили седмици, дори месеци наред, изчаквайки Роуз Тъкър да се свърже с него, докато, най-сетне в събота следобед ги бе „разконспирирал“ на брега на Санта Моника. Междувременно те са научили къде живее, кои кафенета посещава, както и това, че често ходи на гробището или се уединява на брега на океана, от който се надяваше да се научи на безразличие.

След като отстрани от играта Уолс Блик, влезе в камионетката със сложната апаратура за наблюдение и изхвърли предавателя, монтиран в колата му, те изгубиха следите му. Едва не го бяха заловили, когато се беше отбил в редакцията на „Поуст“, но тогава той отново им се изплъзна.

След това навярно бяха поставили шпиони да наблюдават апартамента му, кафенетата и местата на брега, които често посещаваше. Хората, които със затаен дъх слушаха историята за призраци, не бяха замесени в конспирацията, но беловласият разказвач със сигурност беше член на престъпната организация.

Снощи го бяха видели в супермаркета, от който беше телефонирал на Марио Оливери в Денвър и на Барбара в Колорадо Спрингс, и го бяха проследили до мотела.

Още тогава можеха да го убият и да инсценират самоубийство или отравяне от свръхдоза наркотици.

По време на преследването в гробището бяха готови да го

застрелят, но вече не бързаха да отнемат живота му. Може би се надяваха, че ще ги заведе при Роуз Тъкър.

Очевидно не подозираха, че е бил в къщата на семейство Делмън, защото тъкмо по това време бяха изгубили следите му. Ако знаеха, че е видял какво се е случило с нещастните съпрузи и с Лайза, вероятно щяха да го ликвидират.

През нощта отново бяха монтирали в колата му устройство за проследяване, благодарение на което го бяха последвали до Лосанджелиското летище, сетне до Денвър.

„Господи!“ – помисли си той.

Какво ли беше подплашило елените в гората край мястото на катастрофата? Дали преследвачите са дебнели иззад дърветата?

Упрекна се заради проявената небрежност, макар да знаеше, че вината не е негова. Тези хора бяха експерти в една игра, правилата, на която той не познаваше.

Усмихна се горчиво и си каза, че с всеки изминал ден научава нещо ново и че има известен шанс да надхитри преследвачите си.

Забеляза, че човекът с побелялата коса стигна до края на пътеката и влезе в ръкава, водещ към терминала. Не му се искаше да го изгуби от поглед, същевременно трябваше да бъде много предпазлив, за да не разберат враговете му, че ги е забелязал.

Барбара Кристмън беше в смъртна опасност. Най-важното в момента бе да ѝ телефонира и да я предупреди.

Престори се на отегчен, прозина се и макар че изгаряше от нетърпение, се насили да върви бавно, следвайки хората към изхода. Едва когато се озова в ръкава, който беше по-широк от пътеката между редиците от седалки, си позволи да задмине пътниците, които едва влачеха крака, старайки се да не издаде нетърпението си. Едва когато видя беловласия мъж, осъзна, че несъзнателно е бил затаил дъх.

Големият терминал, гъмжеше от хора. Някои седяха на столовете в очакване да повикат техния полет, ръкомахаха, разговаряха и се смееха, други мълчаливо се взираха в една точка, трети четяха вестници и списания. Върволицы от пътници прекосяха залата – влюбени двойки, съпрузи с кикотещи се или ревящи дечурлига, бели и цветнокожи, азиатци и латиноамериканци, четирима самозванци-великани с черни шапки с широки периферии, красиви жени с бадемовидни очи, чиито грациозни тела се очертаваха от плътно прилепналите им сарита в ярки цветове, мъже с официални костюми или със спортни облекла, състоящи се от къс панталон и шарена риза, четирима млади евреи, които оживено

спореха, униформени войници, двама арабски принцове с традиционни бели наметала, предшествани от свирепи наглед телохранители и следвани от свитата си, туристи със слънчев загар, от които се разнасяше стипчивата миризма на лосион против изгаряне, и други, които очевидно сега пристигаха и носеха със себе си миризмата на студ и мъгла, двама старци на преклонна възраст в инвалидни колички, тикани от родственници с кисели физиономии... А сред този океан от хора с царствена походка се движеше беловласият човек със сламената шапка, досущ като кораб, който остава непоклатим по време на силна буря.

Джо си помисли, че всеки от тези хора може да е агент на „Текнолоджик“ или на неизвестна организация, които тайно го наблюдават, заснемат го с миниатюрни фотоапарати, скрити в дамски чанти, дипломатически куфарчета и сакове и че свързвайки се помежду си чрез микрофони, обсъждат дали да му позволят да напусне терминала, или да го застрелят на място.

Никога досега не се беше чувствал толкова самотен сред тълпи от хора.

Отчаяно се оглеждаше за телефон, като се стараеше да не изгуби от погледа си „разказвача“. Сърцето му бе сковано от страх за Барбара.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ИЗБЛЕДНЯВАЩ ОГЪН

ГЛАВА 13

Най-сетне видя редица от обществени телефони, които не бяха в кабинки, но звукоизолиращите прегради до известна степен позволяваха хората, използващи апаратите, да не чуват разговорите си.

Докато набираше номера на Барбара в Колорадо Спрингс, Джо несъзнателно стискаше зъби като че ли искаше да отхапе шума от претъпкания терминал и като го съдвече, да го превърне в тишина, за да може да се съсредоточи. Трябваше да измисли какво да каже на Барбара, но нямаше нито време, нито спокойствие, за да съчини идеалната реч, и да не направи грешка, която да ѝ създаде още по-големи неприятности.

Дори ако снощи онези типове не подслушваха телефона ѝ, след неговото посещение със сигурност бяха включили подслушвателните устройства. Предстоеше му трудната и почти невъзможна задача да предупреди Барбара за евентуалната опасност и същевременно да убеди хората, които подслушват разговора, че тя не е нарушила обещанието си да запази в тайна информацията за катастрофата на самолета, което гарантираше запазването на живота на Дани и на самата нея.

Докато чакаше тя да вдигне слушалката, той хвърли поглед към беловласия със сламената шапка, който стоеше до павилиона за вестници и разговораше с някакъв латиноамериканец с бежови памучни панталони, зелена риза и шапка с емблемата на „Доджърс“.

Взирайки се през върволиците от преминаващи покрай него пътници, той се преструваше, че не забелязва двамата мъже, които пък се правеха – доста неуспешно – че не го наблюдават. Бяха прекалено самоуверени, което ги караше да забравят всякаква предпазливост. Вероятно смятаха, че си имат работа с цивилен глупак, въпреки че им беше дал достатъчно доказателства за находчивостта и умението си да ги надхитри.

Наистина не можеше да се мери с тях по професионализъм, но имаше друго предимство – действаше, вдъхновяван от бащината си любов, което го правеше двойно по-опасен.

Барбара вдигна слушалката на петото позвъняване тъкмо когато

той се готвеше да затвори.

– Обажда се Джо Карпентър – каза той.

– Тъкмо се канех да...

Джо побърза да я прекъсне, преди да е казала нещо, което ще предизвика подозренията на подслушващите:

– Искам още веднъж да ти благодаря, задето ме заведе на мястото на катастрофата. Преживяването беше потискащо, но трябваше да отида там, за да се успокоя. Съжалявам, че ти зададох толкова нелепи въпроси – честно казано, не бях на себе си. Напоследък ми се случиха доста странни неща и позволих на въображението ми да се развихри. Имаше право, като каза, че трябва да приема фактите и да престана да се ровя в миналото. Но ми беше трудно да приема, че можеш да загубиш близките си заради нещо толкова нелепо като нещастен случай, техническа неизправност, грешка на пилотите или нещо подобно. Казвах си, че причината е друга, защото не можех да приема загубата на любимите си хора. Нали разбираш, в отчаянието си човек търси злодеи, виновни за катастрофата, защото не вярва, че Бог би позволил това да се случи. Но ти ме убеди, че злодеите съществуват само в криминалните филми. Ако искам да превъзмогна мъката, трябва да приема, че такива неща се случват, че няма виновници. Животът е пълен с рискове, нали? Бог позволява да умират невинни хора, да загиват деца – това е жестоката истина.

Напрегнато очакваше да чуе отговора на Барбара, питаше се дали е разбрала „закодираното“ му послание.

Тя помълча, сетне промълви:

– Дано да намериш покой, Джо. Желая ти го от все сърце. Постъпи много смело, като отиде на мястото на катастрофата. Още по-голяма смелост проявяваш сега, когато осъзнаваш, че няма виновници за случилото се. Ако си обсебен от идеята да търсиш виновници за катастрофата, които трябва да бъдат изправени пред съда, ще жадуваш за отмъщение и раната в душата ти никога няма да зарасне.

Очевидно беше разбрала скритото му послание.

Той затвори очи и се помъчи да се успокои – нервите му бяха опънати като въжета.

– Времената са такива – промърмори. – Като гледаш телевизия и четеш вестници, започваш да вярваш в опасни заговори.

– Да, по-лесно е да повярваш в заговор, отколкото да приемеш истината. Не бива да търсиш вината в пилотите, в хората, отговарящи за поддръжката на самолетите, в авиодиспечерите. Сърди се само на Всевишния.

– С когото не мога да контактувам – иронично подхвърли той и отвори очи.

Видя, че двамата мъже до павилиона за вестници са приключили разговора си и беловласият се отдалечава.

– Не ни е съдено да разберем мотивите на онзи, който е на небето – продължи Барбара. – Трябва само да вярваме, че Той има основателни причини. Ако приемеш тази идея, ще намериш покой. Прекрасен човек си, Джо. Не заслужаваш да бъдеш подложен на такива мъки. Ще се моля за теб.

– Благодаря, Барбара. Благодаря ти за всичко.

– Желая ти повече късмет.

Искаше му се да ѝ пожелае същото, но се страхуваше да не предизвика подозренията на подслушваните, затова каза само „дочуваме“.

Затвори телефона и установи, че още е напрегнат като струна.

С посещението си в Колорадо Спрингс беше поставил на карта живота на тази жена и на сина ѝ, макар че тогава още не знаеше истината. Дори и сега можеше да ѝ се случи най-страшното. Чувството за вина стегна сърцето му като със стоманен обръч.

Но след разговора си с нея беше научил за чудотворното оцеляване на Нина. Готов беше да поеме моралната отговорност за смъртта на сто-тици хора като Барбара и сина ѝ, само и само отново да види любимата си дъщеричка.

Осъзнаваше колко чудовищно е да мисли, че животът на малката Нина е по-ценен от живата на сто, двеста или хиляда непознати, но не го беше грижа. Беше готов да убива, ако това беше единственият начин да я спаси. Би убил всекиго, който се изпречи на пътя му.

„Всеки от нас мечтае да бъде част от голямата човешка общност, но когато се изправи пред лицето на смъртта, винаги се ръководи от личните интереси – помисли си Джо. – А аз съм само човек, нали?“

Запробива си път през тълпата от пътници, които се движеха към изхода. Едва когато стигна до ескалаторите, се осмели да се обърне.

Човекът с шапка на „Доджърс“ го следваше на дискретно разстояние. По нищо не се различаваше от ваканционно настроените туристи и се сливаше с тълпата като нишка от тъканта на дреха.

Когато слезе от ескалатора на долния етаж на терминала, Джо не посмя да се обърне и да потърси с поглед преследвача. Може би онзи беше прехвърлил наблюдението на свой колега, както бе сторил беловласият.

Тези хора бяха професионалисти и могъщата организация вероятно

разполагаше с голям контингент шпиони. Докато беше на летището, нямаше да успее да им се изплъзне.

Оставаше един час до срещата с Деми, която може би щеше да го заведе при Роуз Тъкър. Ако закъснееше, губеше всяка надежда отново да я види.

Стори му се, че ръчният му часовник тиктака гръмко като стenen часовник.

Влезе в огромния подземен паркинг. Сянката му танцуваше по стената – стори му се, че вижда разкривени лица, непрекъснато променящи се форми на непознати животни, призрачни пейзажи. Ревът на двигателите на автомобилите от другите нива отекваше в помещението, напомнящо на грамадна пещера, създадена от човешка ръка.

Хондата му беше на мястото, на което я беше оставил.

Той предпазливо се огледа. Наблизо бяха паркирани три фургона – нито един не беше боядисан в бяло като този на хората от „Текнолоджик“, очукан микробус „Фолксваген“ със завески на стъклата и пикап с каравана, която представляваше идеален наблюдателен пункт.

Той отвори багажника на хондата и надявайки се, че тялото му ще послужи като преграда за погледите на наблюдателите, ако наистина го следяха, провери дали парите още са под резервната гума. Когато тръгна за Колорадо Спрингс, беше взел две хиляди долара със себе си, а по-голямата част от сумата остави в колата. Страхуваше се да не би хартиеният плик от банката, в който бяха парите, да е изчезнал, но страховете му се оказаха неоправдани.

Напъха плика под колана на джинсите си. Хрумна му да вземе и малкия куфар и да го сложи на предната седалка, но трикът едва ли щеше да заблуди враговете му.

Седна зад волана, извади плика, отвори го и напъха пачките със стодоларови банкноти в джобовете на якето си. Стъгна празния плик и го сложи в жабката.

Излезе на заден ход от паркинга, като непрекъснато хвърляше поглед към огледалцето за обратно виждане. Нито едно от подозрителните превозни средства не го последва. Той си даваше сметка, че преследвачите му не бързат. Навярно в хондата беше скрит предавател, който издаваше местонахождението му.

Когато стигна до изхода, видя редица коли пред кабинките на касиерите. Докато бавно се придвижваше напред, често поглеждаше в огледалото за обратно виждане. Тъкмо когато дойде редът му да плати, видя как пикапът с караваната спря на края на опашката от автомобили.

Докато се отдалечаваше от летището, шофираше със скорост малко под разрешената и не се стремеше да минава на жълто на светофарите. Не му се искаше да оставя прекалено голямо разстояние между хондата и пикапа на преследвачите.

Старейки се да се движи по малки улици, той се насочи към западната част на града. Когато навлезе в някакъв западнал квартал, започна да се оглежда за онова, което си беше наумил да търси.

Беше топъл и безоблачен летен ден, но слънчевата светлина почти не проникваше през мръсното предно стъкло. Джо включи чистачките и приспособлението, изпръскващо почистваща течност, но успя само да замаже мръсотията.

Ето защо едва не пропусна онова, което търсеше. Рязко удари спирачки пред голямо хале с надпис: „Джем Фитич – коли втора употреба“. Беше неделя – ден, в който хората разполагат с достатъчно свободно време да се огледат за нова кола, и автокъщата работеше. Джо отмина паркинга и спря на една пресечка разстояние.

Сградата на автокъщата изглеждаше доста западнала, на места мазилката беше олющена. Изглеждаше така, сякаш е била „построена“ от торнадо, което е довялякло отнякъде части от други постройки. За щастие сервизът не работеше – на Джо не му се искаше самарянски настроени механици да му се притекат на помощ. Изключи двигателя и слезе от колата.

Пикапът с караваната още не се беше появил.

Заобиколи автомобила и отвори предния капак. Хондата вече не му трябваше. Този път преследвачите сигурно са замаскирали така добре предавателя, че ще са му необходими часове, докато го открие. Не може да продължи до Уестууд и да ги отведе при Роуз, но не бива да зареже колата току-така, защото онези ще се усъмнят и ще разберат, че им е скроил номер.

Трябва да повреди хондата по такъв начин, че да не изглежда като саботаж, а като механична повреда. Ако преследвачите отворят капака и забележат липсваща свещ или отвъртяна капачка на разпределителния вал, ще разберат измамата.

Тогава Барбара Кристмап ще бъде в още по-голяма опасност. Онези ще се досетят, че Джо е разпознал беловласия разказвач на истории за призраци, разбрал е, че са го проследили до Колорадо Спрингс и че всичко, което е казал на Барбара по телефона, е било да я предупреди и да ги заблуди.

Издърпа модула за запалване, като го остави на мястото му. При

повърхностен оглед няма да се разбере, че модулът е откачен. Дори ако по-късно старателно разгледат двигателя, по-вероятно е да допуснат, че повредата е механична, а не е умишлено причинена. Което пък означаваше, че Барбара ще бъде в сравнителна безопасност. В този момент пикапът с караваната бавно мина покрай него. Той не вдигна глава, а се престори, че оглежда двигателя – пипаше тук-там, и се почесваше по главата, сякаш се питаше какво да прави.

Остави капака отворен, седна зад волана и се опита да запали, но, разбира се, безуспешно.

Отново излезе и се наведе над двигателя. С крайчеца на окото си видя как караваната стигна до края на улицата и направи завой. Шофьорът паркира пред някаква необитаема сграда, на чиято фасада висеше голяма табела с надпис „Продава се“. Той се престори, че се опитва да отстрани повредата, като ругаше цветисто, в случай че микрофоните на подслушвателното им устройство са насочени към него.

След няколко секунди гневно затвори предния капак на хондата и нервно погледна часовника си. Повъртя се нерешително, отново погледна часовника си и изруга:

– Да му се не види!

Тръгна по улицата в посоката, откъдето беше дошъл. Когато се озова пред автокъщата, престорено се подвоуми, за да заблуди преследвачите, после се отправи към канцеларията на собственика. На оградата на паркинга бяха окачени пластмасови разноцветни флагчета, поизбелели от слънцето. Под напора на вятъра те плющяха като крила на ято лешояди, реещи се пад тридесетината коли от различни марки и модели – някои бяха в сравнително добро състояние, други – мърша от метал.

Канцеларията се помещаваше в панелна барака, боядисана в жълто. През прозореца се виждаше мъж, полуизлегнал се на стол с пружинираща облегалка. Непознатият беше вдигнал краката си на бюрото и се взираше в екрана на портативен телевизор.

Джо изкачи двете стъпала, отвори вратата и чу гласа на коментатор, описващ развоя на бейзболен мач. Озова се в просторно помещение. Двете бюра, четирите стола и металният картотечен шкаф бяха евтини, но всичко беше чисто и старателно поддържано. Съдейки по квартала, в който се намираше автокъщата, беше очаквал да види прах и безредие, да усети атмосфера на безнадеждност.

Непознатият свали краката си от бюрото и стана да го посрещне. Беше на около четирийсет години, носеше светлокафяви памучни панталони и жълто поло, усмивката му беше искрена и приветлива. Подаде

ръка на Джо и каза:

– Здравейте. Не чух колата ви да спира пред сервиза. Приятно ми е да се запознаем – аз съм Джем Фитич.

– Казвам се Джо Карпентър. Решил съм да си купя нещо ново.

– Дошли сте тъкмо където трябва. – Фитич посегна да изключи телевизора.

– Не, оставете го да работи – промърмори Джо.

– Ако сте почитател на „Доджърс“, по-добре не гледайте – ядат здрав пердах.

Джо погледна през прозореца. Съседната сграда ги закриваше от погледите на преследвачите, но ако пикапът минеше покрай бараката и микрофоните бяха насочени към големия прозорец, звукът от телевизора трябваше да се увеличи, за да попречи на подслушването на разговора.

Той застана така, че докато разговоря със собственика, да наблюдава вратата и улицата, и попита:

– Кое е най-евтиното возило, което можете да ми предложите?

– Като видите цените, ще разберете, че можете да си купите нещо много качествено, без да...

– Ето какво ви предлагам – прекъсна го Джо и извади няколко пачки банкноти от джоба на якето си. – Ще изпробвам най-евтината кола и ако ми хареса, ще ви платя цялата сума в брой.

Като видя парите, Фитич засия:

– Става, приятел. Хвърли едно око на онова субару. Навъртяло е бая километри, но още го бива. Естествено няма климатик, обаче радиото...

– Колко струва?

– Ами... доста си поиграх да стегна тая хубавица, затова съм й сложил цена от две хиляди сто и петдесет, ама съм готов да сваля на хиляда деветстотин седемдесет и пет...

Цената се стори доста висока на Джо, но всяка минута беше ценна, пък и предвид на това, за което щеше да помоли Фитич, нямаше възможност да се пазари.

– Взимам я – каза.

Тъй като през този ден собственикът не беше продал нито една кола, очевидно бе раздвоен между задоволството от успешната сделка и безпокойството от бързото съгласие на купувача. Надушваше неприятности.

– Не искаш ли да я изпробваш? – попита и изпитателно изгледа

странния клиент.

Джо остави на бюрото му две хиляди долара и заяви:

– Тъкмо това възнамерявам да направя, но сам, без твоята компания.

На отсрещния тротоар се появи висок мъж – идваше от мястото, на което беше спрял пикапът. Застана под сянката, която хвърляше навесът на автобусната спирка, ако седнеше на скамейката под козирката, колите на паркинга щяха да му пречат да наблюдава какво се случва в канцеларията.

– Сам ли? – озадачено попита Фитич.

– Цялата сума е на бюрото ти – отговори Джо. Извади шофьорската си книжка от портфейла и я подаде на продавача: – Забелязах, че имаш копирна машина. Ако искаш, направи копие на документа.

Отново погледна към автобусната спирка. Човекът под навеса носеше риза с къси ръкави и джинси, ръцете му бяха празни. Следователно у него нямаше подслушвателно устройство с голям радиус на действие.

Фитич проследи погледа му и промърмори:

– Хей, приятел, в каква каша ме забъркваш?

Джо го погледна в очите:

– В никаква. Ти само си гледаш работата.

– Защо очите ти са все в онзи тип на спирката?

– Грещиш, човекът не ме интересува – отговори Джо, но не успя да заблуди Фитич, който промърмори:

– Ако наистина ще купуваш колата, а не си решил само да я изпробваш, трябва да попълним необходимите формуляри, да платиш данъка и...

– Толкова формалности за едно пробно шофиране – прекъсна го Джо. Нетърпеливо погледна часовника си – вече не се преструваше, че бърза, а наистина се притесняваше да не закъснее за срещата с Деми. – Виж какво, Фитич, нямам време да си говорим глупости. Онова, което ти предлагам, ще ти хареса, гарантирам ти. Вземаш парите и ги скриваш в някое чекмедже – никой не знае, че съм ти ги дал. Ще отида със субаруто до едно място... няма да ти кажа точно къде. Бих взел собствената си кола, но в нея е поставено устройство за проследяване, а на мен не ми се ще да ме следят. Утре ще ти телефонирам, за да ти кажа къде съм оставил субаруто. Взимаш си го обратно, което ще означава, че си дал най-евтината си кола под наем срещу две хиляди долара на ден, и то без данъци. В най-лошия случай няма да ти се обадя. Парите остават за теб, освен това ще получиш застраховката, полагаща се за открадната кола.

Фитич, който въртеше в ръцете си шофьорската книжка, неуверено избърбори:

– Ако ме попитат защо съм позволил сам да изпробвам колата...

– Ще кажеш, че клиентът ти се е видял почтен – прекъсна го Джо. – На шофьорската книжка е била неговата снимка. Не ти се е искало да го изпуснеш, но си чакал обаждане от друг клиент, който бил обещал да купи най-скъпия ти автомобил.

– Ама ти май си предвидил всичко! – възкликна Фитич.

Поведението му се промени. Почтителният и любезно усмихнат продавач бе какавида, от която се излюпваше друг Джем Фитич – пресметлив и алчен.

Пристъпи към копирния апарат и го включи, но си личеше, че още се колебае.

– Слушай, господин Фитич, дори онези типове да те подложат на разпит, не могат да ти сторят нищо, пък и не са от хората, които си губят времето с дребни риби.

– Наркопласъор ли си? – изтърси продавачът.

– Не.

– Защото мразя типовете, дето търгуват с дрога.

– Аз също.

– Водят към гибел децата ни, погубват онова, което е останало от нашата страна.

– Съгласен съм.

– Не е останало много – горчиво промърмори Фитич и се загледа в човека на автобусната спирка. – Ченгетата ли те преследват?

– Не са от полицията.

– Щото аз подкрепям ченгетата. Ежедневно рискуват живота си, за да защитават реда и закона, а големите клечки, дето си ги избираме, са най-големите престъпници.

Джо поклати глава:

– Никога не си чувал за организацията, на която служат тези хора.

Фитич се позамисли, сетне каза:

– Харесва ми, че не ме баламосваш.

– Старая се да бъда максимално откровен. Слушай, нямам време за губене. Онези сигурно мислят, че съм влязъл при теб да потърся механик или влекач, който да ме вземе на буксир. Трябва да взема субаруто веднага, докато не са се досетили какво съм намислил.

Фитич отново погледна към автобусната спирка, почеса се по главата и попита:

- От някоя правителствена организация ли са?
- Нещо такава.
- Знаеш ли защо проблемът с наркотиците се разраства? – разпалено подхвана собственикът на автокъщата. Защото поне половината политици получават подкупи да си затварят очите, а някои дори се друсат и хич не им пука за горките деца, дето ги зарибяват в училище.

Джо предпочете да замълчи от страх, да не каже нещо, което няма да се хареса на Фитич. Не знаеше защо онзи има зъб на властите. Ако изказванията не му допаднат, може изведнъж да се превърне от съмишленик в неприятел.

Собственикът на автокъщата направи копие на шофьорската книжка и я върна на Джо, сетне седна зад бюрото и се втренчи в пачките с банкноти. Очевидно се колебаеше, и то не защото се притесняваше, че ще си навлече неприятности, а поради някакви морални скрупули. Накрая въздъхна, отвори чекмеджето и прибра парите. От друго чекмедже взе връзка ключове и ги подаде на Джо, който изпита неопишуемо облекчение.

– Къде е колата? – попита.

Фитич посочи през прозореца към субаруто:

– След половин час ще трябва да се обади на ченгетата, че колата е открадната, за да си нямам неприятности.

– Разбирам. Ако късметът ми проработи, дотогава ще бъда на мястото, за което съм тръгнал.

– Нямай грижа. Най-вероятно няма да си мръднат пръста, за да издирят колата. Можеш да си я караш цяла седмица, без да те спипат.

– Ще ти телефонирам да ти кажа къде съм я оставил.

– Сигурен съм, че ще се обадиш.

Тъкмо когато Джо се канеше да си тръгне, Фитич каза:

– Господин Карпентър, вярваш ли, че ще настъпи краят на света?

Джо спря на прага и се обърна:

– Извинявай, какво каза?

Джеймс Фитич, който се беше появил на мястото на любезно усмихнатия продавач, имаше особен поглед – изпълнен не само с гняв, но с тъга и обезсърчение.

– Питам дали ще настъпи краят на нашето време, на един объркан свят, който сами сътворихме. Представям си как някой го навива като килим, прояден от молци, прибира го и изведнъж всичко свършва.

– Навярно някой ден и това ще се случи – промълви Джо.

– Не някой ден, а много скоро. Не мислиш ли, че справедливостта и

несправедливостта са си разменили местата, че вече не правим разлика между доброто и злото?

– Имаш право.

– Понякога се събуждам нощем и усещам, че краят приближава като огромна приливна вълна, леденостудена и тъмна като нощта, която всеки миг ще се стовари върху нас и ще ни помете в небитието.

– Изпитал съм подобно усещане – искрено прошепна Джо и си помисли, че огромната приливна вълна, която понякога заплашваше да го залее, беше от съвсем различен характер: породена бе от загубата на семейството му и бе толкова висока, че закриваше небето и му пречеше да погледне в бъдещето. Понякога му се искаше да го отнесе със себе си и да сложи край на безсмисленото му съществуване.

Долови, че Фитич също изпитва странна нравствена умора и копнее за апокалипсиса, който ще го освободи от терзанията му. Изненада се и почувства тревога, че споделя меланхолията, обхванала собственика на автокъщата.

Откритието беше ужасяващо, защото очакването да настъпи краят на света беше антисоциално, беше болест, от която той едва сега бе започнал да се възстановява. Страхуваше се за съдбата на общество, обзето от подобна мрачна меланхолия.

– Шантави времена – избърбори Фитич. – Плашат ме... – Отново се настани на стола си, вдигна крака на бюрото и добави: – Тръгвай, приятел, не губи време.

Джо потръпна, сякаш усети повея на леден вятър, прекрачи прага и тръгна към субаруто.

Човекът на автобусната спирка се оглеждаше и нетърпеливо присътпваше от крак на крак като че се нервираше от нередовния обществен транспорт.

Двигателят на субаруто се включи веднага, но звукът не се хареса на Джо. Воланът вибрираше, а тапицерията беше износена. Уханието на почистващата течност с аромат на бор не беше в състояние да прикрие миризмата на цигарен дим, която се беше просмукала в седалките и в постелките на пода.

Без да поглежда човека под навеса на автобусната спирка, Джо изкара колата на улицата. Зави надясно и мина покрай изоставената си хонда. Пикапът с караваната още стоеше пред необитаемата сграда.

Когато приближи кръстовището, Джо внимателно се огледа – отляво и отдясно не се задаваха коли. Намали скоростта, но не спря, а рязко натисна педала за газта.

Надникна в огледалцето за обратно виждане и забеляза преследвача да тича към пикала, който се движеше на заден ход по улицата. Без предавателя, който им показваше местоположението му, трябваше да рискуват, като го преследват от близко разстояние.

След няколко километра той успя да се изплъзне, като профуча през едно кръстовище на жълт сигнал на светофара. Шофьорът на пикапа се опита да го последва, но преминаващите автомобили му препречиха пътя. Въпреки че воят на двигателя на субаруто заглушаваше почти всички шумове, Джо чу рязкото изскърцване на спирачки.

След двацет минути остави субаруто на Хилгард Стрийт близо до кампуса на Калифорнийския университет и забърза по булевард „Уестууд“, като се стараше да не тича, за да не привлече към себе си вниманието на минувачите.

Доскоро кварталът, наречен „Уестууд Вилидж“ беше като остров със старомоден чар сред оживения град, Мека за любителите на театралните постановки и на онези, които обичат да убиват времето си с пазаруване. Сградите тук бяха с интересна архитектура, от двете страни на улиците се издигаха високи дървета, на всяка крачка имаше художествени галерии, бутици за модни облекла, ресторанти, театри, в които се поставяха най-нашумелите пиеси, големи кинозалони. Тук хората идваха да се забавляват, да видят познатите си и да бъдат видени.

Сетне настъпи период, през който сред елита на Лос Анджелис стана на мода да се гледа на социопатичното поведение като на своеобразна форма на протест. Зачестиха хулиганските прояви, бандитски групи периодично извършваха нападения, наркопласьорите свободно търгуваха с дрога, редовно имаше престрелки за преразпределение на териториите. Любителите на театъра и почитателите на изящните изкуства обявиха квартала за „нездрословен“, защото да бъдеш видян в Уестууд Вилидж означаваше да бъдеш набелязан като жертва.

Сега кварталът се възраждаше като птицата феникс от пепелта. Животът на минувачите вече не беше застрашен от улични престрелки и схватки между бандитите, ала повечето магазини и галерии бяха затворени, а в необитаемите сгради не се бяха настанили нови наематели. Навярно щяха да изминат години, докато напълно изчезне тягостната атмосфера на отчаяние. Цивилизация, която прилича на колос с глинени крака, може за миг да бъде разрушена дори от добрите намерения, и да бъде възстановена – доколкото изобщо е възможно, само с голяма решителност.

Кафенето беше претъпкано. Пред отворената врата се разнасяха

ароматът на екзотични напитки и звуците на китара. Музикантът изпълняваше мелодия в стил „Ню Ейдж“, която действаше успокояващо въпреки досадно повтарящите се акорди.

Джо възнамеряваше да огледа отвън мястото на срещата с Деми, но не разполагаше с достатъчно време. В шест часа и две минути застана вдясно от входа на кафенето, както му бяха наредили, и зачака тайнствената Деми да му се представи.

Внезапно чу мелодично подрънкване, което почти се заглушаваше от шума от уличното движение и от музиката, идваща от заведението. Незнайно защо звукът го накара да изтръпне и той тревожно се огледа. Забеляза, че над вратата са окачени лъжици с различни размери, изработени от различни материали, които звъняха, полушвани от ветреца.

Помъчи се да разбере защо звукът му се струва толкова зловещ, но споменът му се изплъзваше като немирнен другар от детските му игри, който се крие ту на едно, ту на друго място в неизбродната градина на миналото. Внезапно в съзнанието му изплуваха бакърените тенджери и тигани, провиснали от тавана на кухнята на семейство Делмън.

Докато тичаше надолу по стълбата, привлечен от писъците на Лайза, беше чул същото мелодично дрънчене, а като влезе в кухнята, видя съдовете да се полушват като махала.

В мига, в който се доближи да Лайза и зърна трупа на Джорджин на пода, кухненските прибори престанаха да дрънчат. Но какво беше предизвикало раздвижването им, след като двете жени се намираха в другия край на просторното помещение? Нещо му подсказваше, че странната „музика“ на бакърените съдове има някакво скрито и много важно значение подобно на проблесващите зелени цифри на дигиталния часовник и на внезапно издигналите се пламъци на газените лампи върху кухненската маса.

Изпита предчувствието, че зашеметяващият удар на прозрението ще счупи черупката на неизвестността.

Със затаен дъх се опита мислено да достигне неуловимата връзка между странните събития, която щеше да му помогне да ги осмисли, но с разочарование осъзна, че прозрението, което за миг го беше споходило, вече избледнява. Напразно се мъчеше да го върне – беглият спомен се стопи и това го подлуди.

Може би нито един от тези факти нямаше особено значение. През последните трийсет и шест часа той гледаше света през очилата на параноята, които изкривяваха действителността и всяко падащо листо, всеки повей на вятъра и всяка сянка придобиваха измамна значимост. Вече не

беше безпристрастен наблюдател, не беше само репортер, а жертва и главен герой в своята собствена история, поради което не можеше да се довери на интуицията си, когато намираше особено значение в тези дребни, но определено необикновени подробности.

По улицата се зададе чернокож юноша, който караше ролери. Носеше къс панталон и тениска с емблемата на Калифорнийския университет. Джо, който още се мъчеше да открие скрития смисъл на странните събития, не обърна внимание на младежа, докато онзи спря пред него и му подаде клетъчен телефон.

– Ще ви потрябва – каза с басов глас, който щеше да се хареса на почитателите на музиката от петдесетте години и без да дочака отговор, отпраща в същата посока, откъдето беше дошъл.

Телефонът иззвъня. Джо се огледа, търсейки мястото, от което може би го наблюдаваха, но не забеляза нищо съмнително. Телефонът отново иззвъня, той го включи и каза „ало“.

– Как се казвате? – попита мъжки глас.

– Джо Карпентър.

– Кого чакате?

– Не знам името на жената, с която имам среща.

– Как я наричате?

– Деми.

– Тръгнете на юг, на първата пресечка завийте вдясно и вървете, докато стигнете до една книжарница, която още е отворена. Влезте и потърсете отдела за биографични произведения.

Връзката прекъсна.

Джо с насмешка си помисли, че в края на краищата няма да има удоволствието да изпие чаша кафе с тайнствената Деми.

Според табелката на остъклената врата на книжарницата в неделя магазинът работеше до шест часа. Джо погледна часовника си – беше шест и петнайсет. Надникна през витрината и забеляза, че неоновите лампи в предната част на търговската зала са изгасени, но когато завъртя валчестата дръжка, вратата се оказа отключена.

Зад бюрото с касовия апарат седеше чернокож трийсетинагодишен мъж, дребен и жилив като жокей, с мустаци и козя брадичка. Очите му, уголемени от очилата с голям диоптър, приличаха на очите на упорит инквизитор, който провежда разпит в кошмарен сън.

– Къде е шандът с биографичните книги? – попита Джо.

Служителят стана, заобиколи бюрото и посочи към дъното на залата, където иззад рафтовете блестеше светлина. Докато си проправяше

път сред лабиринта от полици, отрупани с книги, Джо чу как продавачът заключи вратата на книжарницата.

На пътеката между рафтовете в дъното на залата чакаше друг чернокож. Приличаше на огромно абаносово дърво, а изражението му беше непроницаемо като лицето на Буда.

– Горе ръцете, разкрачи се – избоботи непознатият.

Джо веднага разбра, че си има работа с действаш или с бивш полицай. Покорно застана с лице към стената, разкрачи се, приведе се и опря ръце на рафта, като машинално се втрени в книгите пред очите си. Една привлече вниманието му – беше биография на писателя Хенри Джеймс.

Хенри Джеймс!

Незнайно защо дори името на писателя му се стори изпълнено със загадъчно значение. Но напоследък често му се случваше да вижда скрит смисъл в съвсем прозаични събития.

Ченгето професионално го претърси за оръжие и подслушвателно устройство, сетне изръмжа:

– Покажи ми някакъв документ за самоличност.

Джо се обърна с лице към него и извади от портфейла шофьорската си книжка.

Полицаят сравни снимката на документа с лицето на Джо и му върна картата.

– Отиди при касиера – нареди.

– Моля?

– Върви при онзи, дето те посрещна.

Нисичкият мъж с козята брадичка чакаше до вратата. Отключи я, докато Джо приближаваше, и попита:

– Във вас ли е телефонът?

Джо безмълвно му го подаде.

– Задръжте го. Навън е паркиран черен мустанг. Качете се и карайте, докато излезете на Уилшир, после завийте на запад. – Ще се свържат с вас.

Преди да излезе, Джо попита:

– Чия е колата?

Изад дебелите стъкла на очилата уголемените очи на чернокожия го изучаваха като че ли той беше бактерия, поставена под микроскоп.

– Какво значение има чия е? – промърмори непознатият.

– Никакво, само питам.

Джо седна зад волана на мустанга и видя, че ключовете са на

таблото. Като излезе до булевард „Уилшир“, зави на запад. Колата беше стар модел като субарото, което беше купил от Джим Фитич, но двигателят работеше по-равномерно, вътрешността на купето бе по-чиста и вместо миризмата на боров дезодорант, напръскан с цел да се прикрие вонята на застоял цигарен дим, се долавяше уханието на ментолов одеколон.

Малко след като премина надлеза за магистралата за Сан Диего, клетъчният телефон иззвъня.

Джо го включи и каза „ало“.

Същият мъжки глас, който му беше наредил да отиде в книжарницата, каза:

– Карай до Санта Моника. Когато стигнеш до там, ще ти се обадя и ще ти дам нови указания.

– Добре.

– Не спирай никъде по пътя. Ясно ли е?

– Да.

– Ще разберем, ако спреш.

Сигурен бе, че го наблюдават от някоя кола, която се движи пред или след мустанга, затова не си направи труда да се огледа.

– Не се опитвай да се обадиш на някого – предупреди мъжът.

– Ясно.

– Защо се интересуваш чия е колата, която караш?

– Преследват ме опасни хора. Не искам да причиня неприятности на невинни хора само защото съм използвал тяхната кола.

– Целият свят има неприятности, човече, не си ли забелязал? – грубо изрече мъжът и прекъсна връзката.

Джо си помисли, че в сравнение с главорезите от „Текнолоджик“, които го преследваха, хората, укриващи Роуз Тъкър, са аматьори с ограничени възможности. Но трябваше да им се признае, че са умни аматьори с безспорен талант за играта, в която участваха.

На половината път до Санта Моника в съзнанието му ненадейно изникна името на писателя Хенри Джеймс, което беше видял на гърба на книгата. Хенри Джеймс! И какво от това?

Изведнъж си спомни заглавието на едно от най-добрите му произведения „До краен предел“, което би трябвало да бъде включено в класацията на всички времена на най-добрите книги за призраци.

Призраци!

Необяснимото увеличаване на пламъците на газените лампи, светещите цифри на дигиталния часовник, дрънчащите медни съдове –

всичко това сякаш беше свързано по някакъв начин. Едва сега, когато разсъждаваше върху странните явления от дистанцията на времето, различаваше свръхестественния им характер..., макар да съзнаваше, че навярно въображението му им придава несъществуващо значение.

Спомни си още как полилеят във фойето светваше и изгасваше, докато той тичаше нагоре по стълбата към стаята на Чарли Делмън, от която беше прозвучал изстрелът. В суматохата, която беше последвала, не беше обърнал внимание на необичайното явление.

В паметта му изплуваха кадри от архивни филми за спиритически сеанси, в които отварянето на вратата към този свят и отвъдното беше съпроводено от пулсиране на електрически крушки или безпричинното изгасване на свещи.

Призраци!

Не, предположението е абсурдно... дори налудничаво. Призраци не съществуват!

Внезапно си спомни още един обезпокояващ инцидент по време на бягството му от къщата на семейство Делмън.

Преследван от пронизителния звук на противопожарната аларма, той тичешком прекосява фойето на път за външната врата. Посяга към валчестата дръжка, чува съскане и усеща студ, който прониква до мозъка на костите му. Сетне се озовава на верандата, без да има спомен, че е отворил вратата.

Случилото се изглеждаше изпълнено с тайнствено значение, но след трезво обмисляне той реши, че отново си въобразява небивалици. Ако наистина е почувствал странно убождане в тила, вероятно е усетил топлината на огъня, не пронизващ студ. Но дори да не се е излъгал, усещането беше много по-различно от всичко, което бе изпитвал до този момент. Почувствал бе убождане, сякаш много остра ледена игла се беше забила в тила му. Ала това беше субективно възприемане на едно усещане, не безпристрастно констатиране на конкретно явление. Беше обзет от паника и усещанията му явно са били нормална физиологическа реакция на стреса. Временната загуба на памет също можеше да се обясни с паниката, стреса и със заслепяващата сила на животинския инстинкт за оцеляване.

Призраците не съществуват в реалния свят!

Почивай в мир, Хенри Джеймс.

Съдейки по крайпътните табели, вече наближаваше Санта Моника. Постепенно разумът му се избистри и се освободи от хватката на суеверието.

Въпреки това в най-отдалеченото ъгълче на съзнанието му думата „призрак“ упорито продължаваше да витае. Убеден беше, че рано или късно ще намери разумно обяснение на мистериозните явления – обяснение, което няма нищо общо със свръхестественото, доказуема теория, която ще бъде логична като педантично изградената фабула на романа на Хенри Джеймс.

Ледена игла, проникваща до мозъка на костите му... Инжекция, впръскване на...

Дали Нора Вейдънс е почувствала същата игла да се забива в тила ѝ миг преди да стане от масата и да грабне видеокамерата, за да заснеме самоубийството си? Усетили ли са странното убождане семейство Делмън, преди да умрат? А Лайза?

Почувствал ли го е капитан Делрой Блейн, преди да изключи автопилота, да удари с юмрук колегата си и спокойно да насочи самолета към земята?

Да, може би не беше призрак, а нещо също тъй ужасяващо и отмъстително като всеки зъл дух, появил се от бездната на прокълнатите... нещо подобно на призрак.

Когато Джо се намираше на две преки от булевард „Пасифик“, клетъчният телефон извъня за трети път. Той го включи и чу гласа на непознатия:

– Завий надясно по крайбрежната магистрала и продължавай да шофираш, докато отново ти се обадим.

Джо се огледа. Лъчите на залязващото слънце озаряваха океана, безбрежната водна шир приличаше на жълт сос в грамаден тиган.

В Малибу мобилният телефон отново извъня. Непознатият нареди на Джо да напусне магистралата на следващия изход и да продължи по шосето към „Санта Фе“ ресторант, построен върху скала, надвиснала над океана.

– Остави телефона на предната седалка и предай колата на пиколото. Запазена е маса на твое име – добави и прекъсна връзката.

Постройката приличаше на кирпичена къща като по магия пренесена от Ню Мексико. Первазите на прозорците и вратите бяха боядисани в смарагдовозелено, пътеката към заведението беше застлана с теракотени плочки.

Пиколото беше латиноамериканец, който бе по-красив от който и да е филмов актьор от настоящето или от миналото. Черните му очи искряха, хвърляше изпепеляващи погледи, които вероятно беше репетирал пред огледалото в случай, че го поканят на пробни снимки за някой

филм. Очевидно беше предупреден за пристигането на Джо и не му даде квитанция за паркинга.

Салонът на ресторанта беше с дървена ламперия, стените бяха боядисани в кремаво, масите и столовете бяха стилни.

Джо осъзнаваше, че за обзавеждането са били хвърлени луди пари, и се чувстваше като просяк сред този разкош. Не се беше бръснал, от както потегли за Колорадо преди повече от дванайсет часа. За щастие повечето филмови актьори и режисьори предпочитаха да се обличат като тийнейджъри и дори в най-изисканите ресторанти в Лос Анджелис допускаха посетители, издокарани с джинси и тениски. Ала новото му кадифено яке беше смачкано и провиснало на лактите, тъй като само преди няколко часа беше подгизнало от дъжда. Той осъзнаваше, че прилича на бродяга след тежък запой.

Младата салонна управителка беше красива като филмова звезда и безсъмнено работеше в ресторанта в очакване да получи роля, която ще ѝ донесе награда „Оскар“. Очевидно външността на Джо не ѝ направи лошо впечатление, защото любезно му се усмихна и го отведе до маса за двама до остъклената стена. Гледката към океана беше зашеметяваща.

– Колежката ви телефонира и съобщи, че ще закъснее – каза младата жена, очевидно говорейки за Деми. – Помоли да не я чакате за вечеря, щяла да дойде по-късно.

Той се намръщи – не беше очаквал подобен развой на събитията. Изгаряше от нетърпение да се срещне с Роуз и да получи информация за Нина. Ала знаеше, че трябва да играе по правилата на онези, които го държаха под непрекъснато наблюдение, затова промърмори:

– Добре... Благодаря.

Към масата се приближи млад сервитьор. Ако Том Круз си беше направил пластична операция за разкрасяване, може би щеше да прилича на този младеж.

Джо си поръча бира, сетне отиде в тоалетната. Застана пред огледалото и потръпна от отвращение. Наболата му брада му придаваше вид на престъпник от старомоден комикс. Изми лицето и ръцете си, среса косата си и се опита с длан да поизглади измачканото си яке. Отново се огледа и си помисли, че повече му подхожда да седи под някой мост отколкото в изискания ресторант.

Върна се на масата, отпи от леденостудената бира и се огледа. Забеляза няколко прочути личности. През три маси от неговата седеше актьор, участващ предимно в уестърни. Беше брадясал като Джо, косата му беше сплъстена като на момченце, току-що станало от леглото.

Носеше износени черни джинси и вълнено поло.

Още по-колоритен беше друг актьор, номиниран за „Оскар“, и известен с пристрастеността си към дрогата. Носеше черни мокасини на бос крак, зелен панталон за голф, кафяво спортно карирано сако и светлосиня джинсова риза. Облеклото му безусловно беше ексцентрично, но най-забележителни бяха кръвясалите му очи и зачервените му, подпухнали клепачи. Джо се поотпусна и дори се усмихна на сервитьора, който му поднесе вечерята печена на скара пъстърва върху канапе от манго, залята със сос от лютиви червени чушки.

Докато се хранеше, той изпод око оглеждаше посетителите на съседните маси. Забеляза, че дори неизвестните личности бяха колоритни, изключително красиви и се държаха така, сякаш са пред кинокамера.

Лос Анджелис беше едновременно най-бляскавият, най-привлекателният, най-интелигентният, най-безумният, най-красивият, най-грозният, най-напредничавият, най-старомодният, най-откритият, най-самовглъбеният град на планетата, чиито жители не се интересуваха от политика, а само от големи печалби. Ала и двете му лица всъщност бяха странно еднакви – на тях бяха изписани алчност, надежда и отчаяние.

Докато с наслада гребеше от голямата купа с плодов сладолед, Джо с изненада установи какво удоволствие му доставя да наблюдава хората около себе си. С Мишел често прекарваха цели следобеди в разходки по Родео Драйв или Сити Уок, като наблюдаваха минавачите и се забавляваха с предположения за характера или професията им, но през изминалата година той не обръщаше внимание на околните, защото мислеше само за себе си и за мъката си.

Ала сега, когато бе разбрал за чудодейното оцеляване на Нина, постепенно излизаше от самовглъбението си и се връщаше към живота.

Погледът му беше привлечен от двама посетители, които пълната чернокожа жена, окичена със златни бижута, която беше сменила салонната управителка, водеше към съседната маса.

Новодошлите носеха черни джинси, копринени ризи и черни кожени якета; По-възрастният, който беше около четирийсетгодишен, имаше големи тъжни очи като на куче и чувствени устни, които можеха да му осигурят договор с „Ревлон“ за реклама на червило за устни. Беше достатъчно привлекателен за да бъде назначен за сервитьор в „Санта Фе“, загрозяваше го само носът му – зачервен и обезформен като на всеки алкохолик – и това, че устата му вечно беше отворена, което му придаваше вид на идиот. Другият беше с десетина години по-млад от спътника

си, сините му очи бяха по детски невинни, страните му бяха розови като на бебе. Устните му непрекъснато бяха разтеглени в усмивка, която беше по-скоро нервен тик изглеждаше като плах човек, който се старее с усмивка да прикрива неувереността си.

Вниманието на грациозната брюнетка, която вечеряше с актьоранаркоман, веднага беше привлечено от човека със сладострастните устни, подобни на устните на Мик Джагър. Изглежда, хареса дори безформения му нос. Втренчи се в новодошлия толкова настойчиво, че той реагира като пъстърва, която захапва стръвта, въпреки че беше трудно да се каже кой от двамата е пъстървата и кой – стръвта.

Актьорът забеляза към кого е насочен погледът ѝ, гневно смръщи вежди и заплашително се втренчи в човека с тъжните очи. Внезапно скочи на крака, като едва не преобърна стола, и клатушкайки се, тръгна между масите, сякаш възнамеряваше да удари „съперника“ си. Ала вместо да се нахвърли върху него, се провря между двете маси и се отпрати към тоалетната.

Междувременно сервитьорът беше поднесъл на човека с чувствени устни порция скариди със сос от царевично брашно. Непознатият набождаше на вилницата си всяка скарида и одобрително я изучаваше, преди да я сложи в устата си. Докато бавно и с наслада вкушваше всяка хапка, не откъсваше поглед от брюнетката, сякаш искаше да ѝ каже, че ако някога легне с нея, ще ѝ се случи същото като на скаридите.

Трудно бе да се каже дали брюнетката е възбудена или отблъсната от недвусмислените му жестове. При някои от жителите на Лос Анджелис двете чувства са преплетени като вътрешните органи на сиамски близнаци. Тя стана от масата на актьоранаркоман, взе стол и се настани между двамата мъже с кожените якета.

Джо се запита как ли ще се развият събитията, когато кавалерът ѝ се върне от тоалетната, след като се е подкрепил с поредната доза чист хероин. Ала не му се удаде възможност да види края на драмата, тъй като красивият сервитьор с блестящите очи се приближи до масата и му съобщи, че не дължи нищо за вечерята и че Деми го чака в кухнята.

Джо се изненада, но остави бакшиш и последва латиноамериканеца по коридора, водещ към сервизните помещения.

Докато прекосяваше ресторанта, провирайки се между масите, които вече бяха заети до една, не преставаше да мисли за брюнетката и двамата мъже с кожените якета. Незнайно защо му се струваше, че ги е виждал и по-рано.

Преди да излезе в коридора, се обърна и отново ги погледна. Онзи с

чувствените устни тъкмо се готвеше да лапне поредната скарида, съзерцавайки я с тъжните си очи. Брюнетката му шепнесе нещо, а човекът с розовите страни ги наблюдаваше.

Ненадейно Джо почувства, че недоумението му прераства в тревога. За миг не разбра защо устата му пресъхна, а сърцето му лудо затуптя. Внезапно си представи как вилицата се превръща в остър нож, а скаридата – в тънко резенче сирене.

Двама мъже и една жена..., но не в ресторант, а в хотелска стая... и жената е Барбара Кристмън. Ако онези двамата не са мъжете, изнудвали Барбара, то изумително приличаха на хората, които тя му беше описала. Единият имаше безформен нос, очи на ловджийско куче и чувствени устни, другият – розови страни и колеблива усмивка.

След случилото се през последните двацет и четири часа той вече не вярваше в случайните съвпадения. Колкото и да е невероятно, хората на „Текнолоджик“ бяха на няколко метра от него.

Забърза по коридора, премина през летящите врати и влезе в просторно помещение, в което се приготвяха салатите и аперитивите. Двама мъже с бели престилки изкусно и бързо подреждаха зеленчуците в чинии и изобщо не го погледнаха.

Той пристъпи в кухнята, където го чакаше едрата чернокожа жена с многобройните златни украшения. Добродушното ѝ лице, създадено да се усмихва, сега беше изкривено от тревога.

– Казвам се Махалия. Искрено съжалявам, че не можах да ти права компания, докато вечеряш, Джо. – Сексапилният ѝ, леко дрезгав глас бе като на жената, която по телефона се беше представила като Деми. – Но се наложи внезапна промяна на плана. Последвай ме, скъпи.

Тя прекоси кухнята с величествена походка, досущ като презокеански параход, който излиза от пристанището, мина край вградените готварски печки и скари, от които се виеше ароматен дим.

Джо, който вървеше след нея, колебливо попита:

– Разбрали сте, че онези са тук, така ли?

– Разбира се. Днес съобщиха за тях по телевизията. Не я разбирам тази работа – показват ти репортажи, от които косата ти настръхва, после излъчват реклами за замразени картофи. Онези ужасии, дето са се случили, променят всичко.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я спря:

– Какво са показали по телевизията?

– Че хората, с които тя е разговаряла, са били убити.

Въпреки че около тях буквално гъмжеше от готвачи с бели

престилки, гласовете им се заглушаваха от дрънчене на метални съдове, бръмчене на миксери, тракане на чинии, свистене на тел за разбиване на яйца, цвърчене на нагорещена мазнина.

– По новините казаха, че е имало серия от злополуки – добави Махалия, – но всъщност става дума за убийства.

– Нямах предвид това – обясни той. – Говоря за двамата мъже в ресторанта.

– Какви мъже? – озадачено смръщи вежди тя.

– Двама типа с черни джинси и черни кожени якета.

– А, за тях ли говориш? Аз ги заведох до масата им. Какво те притеснява?

– Те са опасни главорези.

Жената поклати глава:

– Миличък, сигурни сме, че не те следят.

– Мен може би не следят, но със сигурност вие сте под наблюдение. Или поне онзи, който закриля Роуз.

– Дори самият Сатана няма да открие Роуз, ако се опита да се добере до нея чрез нас.

– По някакъв начин те са разбрали кой я укрива и сега стягат обръча.

– Дори с пръст няма да пипнат Роуз – решително заяви чернокожата.

– Тя тук ли е?

– Да, очаква те.

Кръвта му се смрази:

– Май не разбираш – онези двамата сигурно не са сами. Навярно отвън чака цяла армия.

– Дори да е така, не знаят с кого си имат работа, скъпи. Ние сме баптисти.

Той реши, че не е чул правилно, но нямаше време да я разпитва, затова покорно я последва. Минаха през вратата в дъното на кухнята и влязоха в помещението, предназначено за измиване на плодовете и зеленчуците. Тъй като вече беше късен следобед, тук нямаше никого. Зад това помещение беше складът, в който миришеше на целина и на чушки, на влажно дърво и мокър картон. Върху палетите край стената бяха подредени празни шайги от плодове и зеленчуци, кашони и каси с празни бирени бутилки. Под червената табела с надпис „Изход“ имаше желязна врата, през която очевидно се доставяха продуктите. Отляво беше асансьорът.

– Роуз е долу – промълви Махалия и натисна бутона за повикване. Вратите веднага се отвориха.

– Какво има под нас? – попита Джо.

– Едно време посетителите слизаха с асансьора до голямата банкетна зала с тераса, извеждаща направо на брега, но вече не можем да я използваме поради забраната на Комитета за опазване на околната среда. Сега това е обикновен склад. Щом слезеш, момчетата ще преместят палетите и щайгите така, че да скрият вратата на асансьора. Никой няма да разбере за съществуването му.

На Джо не му харесваше идеята да бъде впримчен в някакъв подземен капан, затова попита:

– А какво ще се случи, ако онези все пак намерят асансьора?

– Не е трябвало да те кръщават Джо, а Мърморко – присмехулно изрече чернокожата.

– Рано или късно ще дойдат в склада и може би нещо ще им подсказе за съществуването на асансьора. Няма да чакат, докато затворите заведението, и да си отидат. Искам да знам има ли друг изход – упорстваше той.

– Главното стълбище, по което едно време слизаха посетителите, още съществува, но е скрито зад подвижни плоскости. Но ако се изкачиш по него, ще се озовеш точно срещу нишата на салонната управителка и всеки в ресторанта ще може да те види.

– Този вариант определено отпада.

– Ако нещо се обърка, най-добре да излезеш през вратата към терасата, а оттам на брега.

– Възможно е да наблюдават и този изход.

– Едва ли. Намира се в подножието на скалата и ако човек стои отгоре, няма да заподозре съществуването му. Успокой се, миличък. Ние защитаваме справедливата кауза, следователно имаме преимущество.

– Не съм сигурен.

– Мърморко – усмихна се тя.

Джо с нежелание се качи на асансьора, но преди вратата да се затвори, я спря с ръка:

– Какво общо имаш с ресторанта, Махалия?

– Може да се каже, че съм негова собственичка... всъщност имам и съдружник.

– Моите поздравления – храната е превъзходна.

– Естествено – като гледаш каква съм дебелинка, няма начин да е обратното.

– Какво те свързва с Роуз?

– Ще ти кажа, любопитко. Преди около двайсет и две години брат ми Луис се ожени за нея. Запознах се в колежа. Честно казано, не се изненадах, че братчето ми има достатъчно мозък да учи в колеж, но бях поразена, че му е стигнал умът да се влюби в момиче като Роузи. В края на краищата обаче се оказа кръгъл глупак и само след четири години брак се разведе с нея. Тя не можеше да му роди деца, а Луис държеше много да има наследник. Разбира се, ако в главата му имаше малко мозък вместо въздух под налягане, щеше да разбере, че Роузи е много по-голямо съкровище от цяла сюррия дечурлига.

– Въпреки че от осемнайсет години не е съпруга на брат ти, все пак си готова да рискуваш живота си заради нея – замислено промълви той.

– Защо не? Да не мислиш, че след развода тя се е превърнала в зла вещица? Откакто я видях за пръв път, тя си е все същата – мила, добра, лъчезарна. Обичам я като сестра... Но да не губим време в празни приказки. Тя те чака, любопитко.

– Последен въпрос. Преди малко каза, че тези хора не знаят с кого си имат работа и че вие сте баптисти. Какво общо има религията ви с цялата тази история?

– Не проумяваш, а?

– Ами...

– Нямахте да се учудваш, ако знаеше, че не само майка ми и баща ми, ами и баба ми и дядо ми безстрашно са се борили против Ку Клукс Клан, когато тази организация е била най-могъща и много по-агресивна, отколкото в наши дни. Никога не са позволявали на страха да ги сломи и да ги обезсърчи. Спомням си, че когато бях малка, жилищата ни бяха пометени от ураган, идващ от Мексиканския залив, сетне преживяхме голямо наводнение, след което избухна епидемия от енцефалит. Бяхме бедни като църковни мишки, не знаехме дали ще имаме храна за следващия ден, но нищо не ни сломи и всяка неделя пеехме в църковния хор. Съмнявам се, че морските пехотинци на Съединените щати са по-корави от средностатистическия чернокож баптист от Юга.

– Роуз е щастлива, че има приятелка като теб.

– Аз съм късметлийката – усмихна се Махалия. – Сега тя е моята опора... разчитам на нея дори повече от преди. Отиди при нея, Джо. Ще дойда да те взема, когато затворим ресторанта. Все ще измислим начин да те измъкнем, без онези типове да те забележат.

– Уви, мисля, че ще си имаме неприятности много преди да затворите – промърмори той.

– Тръгвай и не си блъскай главата за неща, които не ти влизат в работата.

Джо отмести ръка и вратите на асансьора се затвориха. Кабината потегли надолу.

ГЛАВА 14

Доктор Роуз Тъкър седеше на сгъваем стол до паянтовата маса. Беше облегла скръстените си ръце върху издрасканата дървена плоскост, а погледът ѝ беше изпълнен с нежност и с тъга. Тази дребничка и крехка жена знаеше отговора на загадката, към която Джо толкова отчаяно се стремеше, но като застана очи в очи с нея, той внезапно изпита страх от онова, което му предстоеше да научи.

Осветлението беше слабо, тъй като много от крушките на тавана бяха изгорели, а онези, които още работеха, бяха монтирани под такъв ъгъл, че върху пода се разливаха петна, от светлини и сенки. Сянката на Джо ту го изпреварваше, ту се скриваше зад него, сякаш беше изгубена душа, потъваща в океана на забравата. Той се почувства като осъден на смърт, който крее в подземен затвор в очакване на палача, но едновременно в душата му се възроди (надеждата за помилване и възкресение. В очакване на прозрението, което бе превърнало в еуфория отчаянието на Джорджин и Чарли Делмън, в очакване да научи истината за Нина, в съзнанието му се блъскаха противоречиви мисли, а надеждата пронизваше като ярък лъч светлина мрака в душата му.

До едната стена бяха подредени кашони с провизии за ресторанта – предимно хартиени кърпи, свещи и миещи препарати, купени на едро. На срещуположната стена имаше няколко големи прозореца и врата, през която се излизаше на брега, но океанът не се виждаше, защото металните щори бяха спуснати. Накратко, бившата банкетна зала приличаше на бункер.

Джо издърпа стол и се настани срещу Роуз.

Отново бе поразен от магнетизма ѝ, който му беше направил впечатление при първата им среща на гробищата. Изглеждаше надарена с необикновена сила, въпреки че беше дребничка, с тънки китки като на момиченце. Погледът ѝ излъчваше странна притегателна мощ, която не му позволяваше да отмести очи от лицето ѝ. Мъдростта, която се четеше в този поглед, го накара да се почувства нищожен и незначителен като че се намираше в присъствието на божество. Същевременно жената

пред него бе толкова крехка и изящна, че изглеждаше уязвима като дете.

Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ, а Роуз здраво стисна дланта му.

Страхът му се бореше с надеждата и докато битката помежду им продължаваше, гласът му изневеряваше, нямаше сили да попита за Нина.

Роуз изглеждаше още по-сериозна и тъжна, отколкото на гробището. Без да откъсва поглед от младия мъж, заговори:

– Положението е още по-страшно, отколкото си представях. Онези избиват всички, с които разговарям, и не се спират пред нищо.

Той изпита облекчение, че не му се налага веднага да попита за Нина, и езикът му се развърза:

– Знам. Бях в къщата на Делмънови и видях какво се случи с тях и с Лайза.

Тя тревожно го изгледа, очите ѝ се разшириха от изненада:

– Нима наистина си бил там, когато това се е случило?

– Да.

Малката ѝ длан се вкопчи в неговата:

– Видя ли...

Той кимна.

– Не става въпрос за самоубийство, а за хладнокръвно убийство – прошепна тя. – Но как, за Бога, си оцелял?

– Избягах.

– Докато все още са ги избивали ли?

– Чарли и Джорджин вече бяха мъртви, Лайза бе обгърната от пламъци.

– Значи не е била мъртва, когато си побягнал, така ли?

– Не. Стоеше права и гореше като факла, но не издаваше нито звук.

– Избягал си тъкмо навреме. Спасил си се като по чудо.

– Как е станало, Роуз, как са го направили?

Тя се втренчи в стиснатите им длани и не отговори на въпроса му. Дълго мълча, сетне промълви, сякаш на себе си:

– Мислех, че постъпвам правилно, като съобщих новината на семействата, чиито близки са загинали при тази катастрофа. Но ето, че станах причина за това безсмислено кръвопролитие.

– Наистина ли си била на борда на полет 353? – попита Джо.

Тя отново срещна погледа му:

– Пътувах в икономичната класа. Шестнайсети ред, място В, второто до илюминатора.

Изражението ѝ показваше, че не лъже.

– Наистина ли си останала невредима? – прошепна той.

– Непокътната – поправи го Роуз, подчертавайки колко чудотворно е било спасението ѝ.

– Още един човек се е спасил.

– Кой ти каза?

– Не бяха Делмънови, нито който и да е било от хората, с които си разговаряла. Всички до един ти вярват и пазят тайната, която си споделила с тях. Помниш ли Джеф и Мърси Ийлинг?

Тя се усмихна:

– Как да не си ги спомням. Те са собствениците на онази конферма...

– Днес следобед бях там.

– Те са много симпатични хора. Допада ми начинът им на живот. Поздравявам те, заедно си се добрал до тях. Добър журналист си, притежаваш верен инстинкт.

– Работя добре, когато си струва, когато смятам, че съм полезен на обществото.

Очите ѝ бяха черни като нощно небе, но блестяха като езера. Джо се запита дали тайните, скрити в тях, ще го повлекат към дъното, или ще му помогнат да се задържи на повърхността.

– Толкова ми е мъчно за пътниците на самолета – прошепна Роуз. – Съжалявам, че умряха без време, съжалявам и семействата им... и теб, Джо.

– Не си знаела, че ги излагаш на опасност, нали?

– Не.

– Тогавя нямаш вина.

– Въпреки това ме измъчват угризения на съвестта.

– Сподели с мен тайната си, Роуз. Изминах толкова път, докато те намеря. Кажи ми онова, което си съобщила на другите.

– Не бива. Не искам да загинеш като другите. Мъртви не са само семейство Делмън, но още половин дузина хора.

– Не ме е страх от нищо.

– Но аз се страхувам, защото знам на каква опасност те излагам.

– Не може да ми се случи нищо по-страшно от това, което вече изживях. Разбери, че откакто загинаха близките ми, вече съм мъртъв. Само ти можеш да ме върнеш към живота, ако наистина се е случило онава, което подозирам.

– Добър човек си, Джо. Животът е пред теб, можеш да промениш

този объркан свят.

– Не и докато съм в това състояние.

В очите ѝ, които приличаха на бездънни езера, се четеше мъка и съжаление. Внезапно той изпита непреодолим страх, но напразно се опитваше да извърне поглед очите ѝ го притегляха като с магнит. Знаеше, че е настъпил моментът да зададе въпроса, който го вълнуваше, преди смелостта отново да го напусне.

– Роуз, къде е дъщеря ми? Къде е Нина?

Тя се поколеба, сетне извади от джоба на тъмносињото си сако някаква снимка.

Джо видя, че това е фотография на надгробната плоча с бронзовата табелка, на която бяха гравирани имената на жена му и на дъщерите му – една от снимките, които беше направила предишния ден.

Роуз стисна ръката му, после я пусна и му подаде фотографията, а той промълви:

– Не е тук. Криси и Мишел са в гроба, но Нина не е при тях.

Роуз прошепна:

– Отвори сърцето си. Отвори сърцето и ума си и кажи какво виждаш.

Най-сетне се готвеше да му поднесе възкресяващия дар, който бе дала на Нора Вейдън, на Чарли и на Джорджин, на другите хора, които бяха загубили близките си при катастрофата.

– Какво виждаш, Джо?

– Надгробна плоча.

– Отвори съзнанието си.

Очаквайки прозрението, което не можеше да изрази с думи и което караше сърцето му лудо да бие, той се втренчи в снимката и промълви:

– Виждам гранит, бронз... тревата наоколо.

– Отвори сърцето си – настойчиво прошепна тя.

– Трите имена... датите...

– Продължавай.

– Слънчева светлина... сенки.

– Отвори сърцето си.

Макар че искреността ѝ бе очевидна, думите „Отвори сърцето си, отвори съзнанието си“, които тя повтаряше като мандра, започнаха да му се струват безсмислени, сякаш тя не бе учен, а гуру на движението „Нова ера“.

– Отвори съзнанието си – отново прошепна тя. – Постарай се не само да гледаш, а да видиш.

Крилата на надеждата, на които се рееше той, внезапно се прекършиха, лицето му помръкна.

– Не усещаш ли нещо странно, като докосваш снимката?

Той се канеше да отговори отрицателно, да каже, че това е само една лъскава фотография – противна и студена – но в този миг наистина почувства нещо необикновено.

Втренчи се в пръстите си и изпита усещането, че ги наблюдава под микроскоп – виждаше всяка вдлъбнатина, извивка и гънка. Усещането беше повече от странно – сякаш в пръстите му се бяха съсредоточили всички нервни окончания на тялото му.

Отначало не можа да възприеме информацията, която получаваше. Бе поразен от гладката повърхност на фотографията, но също и от хилядите микроскопични вдлъбнатини на повърхността ѝ, които не се виждаха с просто око, както и от усещането за боите, фиксатора и другите химикали, пресъздаващи изображението на надгробната плоча.

Не видя, но усети как снимката придобива дълбочина, сякаш не беше двуизмерна, а прозорец към гроба. Прозорец, през който можеше да протегне ръка. Почувства върху пръстите си топлината на лятното слънце, грапавината на гранита и на бронза, допира на тревата.

А още по странно бе, че усещаше цветовете, сякаш невроните в мозъка му се бяха преплели и объркваха възприятията му. Едва чуто промълви:

– Синьо... – Моментално почувства заслепяваща светлина и сякаш някъде отдалеч се чу да казва: – Светло...

Чувството за цвят и светлина постепенно придоби визуални измерения – стаята започна да изчезва сред синкавата мъгла.

Джо се разтрепери и изпусна снимката, сякаш беше опарила ръката му.

Ярката синя светлина се съсредоточи в една точка в центъра на зрителното му поле, както изчезва картината на екрана на телевизора, когато го изключим. Точката продължи да се смаява, докато накрая се превърна в миниатюрна звездичка, която експлодира и изчезна.

Роуз Тъкър се приведе към Джо.

Той се втренчи в повелителните ѝ очи и забеляза нещо различно от онова, което беше видял досега. Бяха състрадателни и интелигентни както преди, в тях се четеше скръб и съжаление. Ала сега му се стори, че вижда онази Роуз, яхнала буен кон, препускащ в галоп към бездна, към която води и него.

Тя сякаш прочете мислите му, защото каза:

– Онова, от което се страхуваш, няма нищо общо с мен. Страхът ти е породен от нежеланието да отвориш съзнанието си за нещо, в което отказваш да повярваш.

– Ти... ти се опитваш да ме хипнотизираш – прошепна Джо.

– Не го вярваш, нали? – спокойно попита Роуз.

– Има нещо върху снимката – промълви той и гласът му потрепери от отчаяние.

– Не те разбирам.

– Отгоре има някакво химическо вещество...

– Не е вярно.

– Наркотик, предизвикващ халюцинации, който се абсорбира през кожата.

– Не е вярно.

Той продължи да разсъждава на глас, сякаш не я чуваше:

– ... и е изострило възприятията ми. – Млъкна и машинално избърса дланта си в джинсите си.

– Глупаво е да мислиш, че върху снимката е имало вещество, което е проникнало в кръвта ти само за няколко секунди и е въздействало на съзнанието ти.

– Лъжеш!

– Не, казвам самата истина.

– Лесно е да ме заблудиш – не съм фармаколог.

– Тогава се консултирай със специалист – спокойно отвърна тя.

– Мамка му! – изруга Джо и за миг изпита към нея същия гняв, който бе почувствал към Барбара Кристмън.

За негова изненада Роуз не се разсърди, дори тонът ѝ стана още по-дружелюбен:

– Онова, което изпита преди малко, се нарича синестезия.

– Какво?

– Синестезията е усещане, породено в една реалност, докато причината е в друга.

– Дрън-дрън!

– Изслушай ме, ще ти дам пример. Да речем, че се изсвирват няколко такта от известна мелодия, но вместо да ги чуеш, виждаш определен цвят или долавяш определен аромат. Всеки, който се докосне до тази снимка, изпитва това усещане, което по принцип е необичайно, но е често срещано при окултистите.

– Окултисти ли? – презрително възкликна Джо. – Нямам нищо общо с окултните науки, доктор Тъкър. Аз съм... или поне бях,

криминален репортер. Вярвам само на фактите.

– Синестезията не е резултат от религиозно убеждение, Джо. Научно документирано е, че се е проявявала дори при агностици. Някои колеги смятат, че синестезията е проява на по-висше състояние на съзнанието.

Очите ѝ, които преди малко бяха като студени езера, сега приличаха на пламтящи огънове и когато той се втренчи в тях, отмести погледа си, сякаш се страхуваше, че пламъците ще обхванат и него. Още се питаше дали наистина е видял нещо зло в нея, или само му се искаше да го види, и беше много объркан.

– Ако повърхността на фотографията е покрита с някакво наркотично вещество, което се просмуква през кожата – търпеливо обясни тя, – тогава въздействието му щеше да продължи, дори след като изпусна снимката.

Той мълчеше, защото нямаше аргументи, с които да ѝ възрази.

– Но когато пусна фотографията, въздействието престана. Онова, което изпита преди малко, не е илюзия...

– Къде е Нина? – нетърпеливо я прекъсна той. Роуз посочи снимката:

– Разгледай я внимателно и ще видиш.

– Не, не искам!

– Не бой се.

В него се надигна неконтролируем гняв, който го изплаши, но той вече не можеше да се владее:

– Къде е Нина, да му се не види?

– Отвори сърцето си.

– Престани с тези глупости!

– Отвори съзнанието си.

– Докога ще повтаряш едно и също? Докато обезумея ли? Това ли искаш?

Роуз помълча, докато той се поовладя, сетне кротко каза:

– Не искам да обезумееш. Попита ме за Нина. Искаше да знаеш истината за твоето семейство, затова ти дадох снимката..., за да видиш.

Волята ѝ надделя над неговата и той машинално посегна към фотографията.

– Спомни си какво усети преди малко – промълви тя. – Позволи на същото чувство да те завладее.

Ала той напразно опипваше снимката – не изпита отново странното усещане. Плъзгаше пръстите си по гланцовата ѝ повърхност, но не

чувстваше, че докосва бронза, гранита и тревата, синевата и ярката светлина не се появиха. Отчаяно захвърли фотографията и прошепна:

– Господи, сигурно съм полудял. Защо ли изобщо те слушам?

Тя само се усмихна и спокойствието ѝ отново го вбеси. Протегна му ръка, но той отказа да я поеме. Макар да не вярваше на нейните брътвежи, все пак почувства странна вина, че като не е успял отново да се потопи в призрачната ярка синева, е извършил предателство спрямо любимите си същества. Каза си, че ако преживяното е било плод на някаква халюцинация, предизвикана от наркотично вещество или чрез хипноза, то е без значение. Дори отново да види синята светлина, не ще може да върне онези, които бяха безвъзвратно загубени.

– Не се притеснявай, Джо. Всичко е наред. Понякога, но не винаги, напоената фотография е достатъчна...

– За какво говориш? – сопна се той.

– Онова, което изпита преди малко, е съвсем нормално. От време на време се появява човек като теб и единственият начин да го убедиш, е галваничният контакт.

– Не разбирам за какво говориш.

– За докосването.

– Какво докосване?

Вместо да отговори, Роуз взе снимката и се втрени в нея, сякаш виждаше нещо, което той не можеше да съзре. Ако беше развълнувана, то добре се владееше, защото изглеждаше спокойна като повърхността на езерце в безветрена вечер.

Спокойствието ѝ отново го вбеси:

– Каж ми къде е Нина? Къде е момиченцето ми? – извика гневно.

Роуз невъзмутимо пхна снимката в джоба си и каза:

– Да предположим, че съм член на екип от учени, които работят върху революционни медицински технологии и които неочаквано са открили, че съществува живот след смъртта.

– Трудно ще ти бъде да ме убедиш! – тросна се той и още повече се нервира, защото спокойствието ѝ се противопоставяше на неговото раздражение.

– Идеята не е безумна, колкото изглежда. Откритията в молекулярната биология и в някои области на физиката, направени през последните двайсет години, доказват, че вселената не е възникнала от само себе си, а е била създадена.

– Защо отклоняваш въпроса ми? Къде държиш Нина? Защо толкова време ме остави да се измъчвам и да си мисля, че е мъртва?

Лицето ѝ остана почти свръхестествено спокойно. Гласът ѝ продължаваше да бъде мек като на проповедник от японската будистка секта „Зен“.

– Ако науката ни позволява да прозрем истината за живота след смъртта, наистина ли искаш да видиш доказателството? Повечето хора ще отговорят положително, без да се замислят как онова, което ще научат, безвъзвратно ще промени житейската им философия и целите, които си поставят. Какво ще се случи, ако под въздействието на наученото обезумееш? Ще пожелаеш ли да разбереш истината дори ако е не само извисяваща, но и страшна, ако е много поучителна, но и невероятна?

– За мен това са празни приказки, доктор Тъкър, като лечението с кристали, направляването на духа и малките сиви човечета, които отвичат хора и експериментират с тях в космическите си кораби.

– Опитай се не само да гледаш, а да видиш.

Гневът му беше като очила с червени стъкла, през които нейното спокойствие му изглеждаше като средство за манипулация. Скочи от стола и сви юмруци:

– Какво си носила със себе си и защо онези типове от „Текнолоджик“ са убили триста и трийсет души, за да те спрат?

– Тъкмо това се опитвам да ти кажа.

– Тогава го направи!

Роуз затвори очи и скръсти ръце, сякаш чакаше бурята в душата му да премине, но спокойствието ѝ само разпали гнева му.

– Каж ми каква е ролята на Нортън Нелър, който е бил твой шеф, както и мой? – кресна той.

Роуз мълчеше.

– Защо се самоубиха съпрузите Делмън и Лайза? Защо са сложили край на живота си Нора Вейдън и капитан Блейн? Възможно ли е техните самоубийства всъщност да са убийства, както твърдиш? Кой са хората, които ме преследват? За какво е всичко това, по дяволите? – Разтрепери се като лист и възкликна: – Къде е Нина?

Роуз отвори очи и разтревожено го изгледа – думите му най-сетне бяха проникнали през бронята на спокойствието ѝ:

– За какви хора говориш?

– За двамата главорези, които работят за „Текнолоджик“, за някаква шибана полицейска служба...

– Сигурен ли си?

– Видях ги, докато обядвах.

Роуз скочи на крака и се загледа в ниския таван, сякаш се намираще

в подводница, потъваща в бездна, и докато трескаво пресмяташе силата на смазващото налягане, чакаше първите признаци за повреда в корпуса.

– Ако двама от тях са в ресторанта, положително още двама чакат отвън – продължи Джо.

– Мили Боже!

– Махалия се опитва да измисли как да ни изведе след затварянето на заведението, без да ни видят.

– Тя... тя не разбира на каква опасност се излага. Трябва да излезем от тук още сега.

– Обеща хората й да скрият асансьора с кашони...

– Не се страхувам от тези типове и от проклетите им оръжия – прекъсна го тя и заобиколи масата. – Мога да се изправя срещу тях, да застана срещу опасността. Но всъщност те могат и да не слязат при нас, а да ни въздействат от разстояние.

– Какво?

– Да ни управляват от разстояние – повтори Роуз и тръгна към една от вратите, водещи към терасата.

Той я последва и гневно попита:

– Какво означава да ни въздействат от разстояние?

Вратата беше заключена с две резета и тя посегна да освободи горното.

Джо сграбчи ръката й:

– Къде е Нина?

– Махни се от пътя ми!

– Къде е Нина?

– Обещавам да ти кажа по-късно, но не и сега.

За пръв път тя изглеждаше уязвима и Джо реши да се възползва от моментната й слабост, за да получи онова, което иска.

– Къде е Нина? – попита за трети път.

– По-късно ще ти кажа. Обещавам.

– Сега!

Някъде над тях се разнесе силен шум.

Роуз си пое дъх, обърна се и се втренчи в тавана като че се страхуваше да не се срути върху тях.

Джо чу гласове, които се усилваха, сякаш се водеше някакъв спор. Очевидно Махалия се караше с някакви мъже. Шумът и гласовете проникваха през асансьорната шахта. Беше сигурен, че шумът е от влачене на празни шайги и касетки.

Когато преследвачите са открили асансьора, навярно са се досетили, че са оставили изход към брега. Съучастниците им навярно вече ти чаха към отвесната скала, с надеждата да пресекат пътя на бегълците.

Въпреки страха от главорезите, той беше решен да получи отговор на въпроса, затова отново попита:

– Къде е Нина?

– Мъртва е – прошепна тя като че думите ѝ причиняваха болка.

– Глупости!

– Моля те, Джо...

Беше въбесен, че и тя го лъже, както го бяха мамили толкова хора през изминалата година:

– Лъжеш! Няма начин! Не е вярно! Разговарях с Мърси Ййлинг. Нина е била с теб през онази нощ, значи е жива и си я скрила някъде!

– Ако онези знаят, че се намираме в тази сграда, ще ни въздействат от разстояние, както сториха със семейство Делмън – настойчиво прошепна тя. – Ще ни убият, както направиха с Лайза и с капитан Блейн!

– Къде е Нина?

Моторът на асансьора шумно забоботи и кабината тръгна нагоре.

– Къде е Нина?

Лампите примигваха, вероятно, защото двигателят на асансьора отнемаше част от електрическата енергия.

Роуз ужасено изкрещя, хвърли се върху Джо, като се опитваше да го просне на пода, и се вкопчи в ръката му, докато той се мъчеше да вдигне резето.

Ноктите ѝ жестоко го издраскаха, той изсъска от болка и машинално пусна резето. Роуз отвори вратата. В помещението нахлу океанският вятър, а тя хукна навън.

Джо се спусна след нея, стъпките му отекваха по дървената тераса като удари на барабан.

Кървящото слънце най-сетне беше легнало в гроба си близо до японските острови. Океанът и небето на запад бяха гарвановочерни и примамливи като смъртта.

Роуз вече се бе изкачила по стълбите и Джо се спусна след нея, но тъй като тя беше тъмнокожа и носеше тъмни дрехи, силуетът ѝ се сля с мрака. Джо я видя едва когато тя стъпи на плажа, покрит с жълтеникав пясък.

Фосфоресциращите вълни се плискаха в брега, шумът на прибоя бе като призрак, носещ се над океана.

На изток жълто-черното небе се озаряваше от светлините на града –

настойчиви и безсмислени. Светлината, проникваща през прозорците на ресторанта, очертаваше жълти правоъгълници върху пясъка.

Той не се опита да спре Роуз, нито да я накара да забави крачка. Но когато я настигна и се изравни с нея, затича по-бавно, за да не я изпревари.

Тя беше единствената му връзка с Нина. Беше объркан от мистицизма ѝ, от внезапния преход от спокойствие към суеверен ужас. Гневът му беше безпределен, защото тя сега го лъжеше за Нина, след като на гробищата го беше накарала да повярва, че ще му каже цялата истина. Ала сега двамата бяха обвързани, защото само тя можеше да го отведе при дъщеричката му.

Тъкмо когато заобиколиха ресторанта, някой се втурна към тях – зловеща сянка в тъмата, подобна на безликия звяр, който ни преследва в кошмарите ни, докато препускаме по незнайните коридори на сънищата.

– Пази се! – извика, но Роуз вече беше забелязала нападателя и бързо отскочи встрани.

Той се опита да препречи пътя му, докато онзи тичаше към Роуз, но в този момент откъм океана върху него връхлетя втори човек. Беше едър като професионален футболист и го повали на пясъка. За миг дъхът на Джо спря, сетне зарита, заблъска с лакти и колене нападателя, докато успя да се изтъркаля изпод него. Скочи на крака и чу как някой крещи:

– Стой, кучко! Не мърдай!

Сетне отекна изстрел. Джо изтръпна. Страхуваше се да мисли за изстрела, който бе изплющял като камшик и звукът бе отекнал навътре в океана, страхуваше се да мисли, че Роуз лежи на пясъка с куршум в главата, че единствената му връзка с Нина е прекъсната..., ала при все това ужасяващите мисли нахлуваха в главата му и се връзваха в съзнанието му, оставяйки дълбоки следи. Яростта го заслепи като преди години, когато го бяха отстранили от боксовата лига и когато бе осквернил църквата, завладян от безпомощен гняв, превърна го в безмилостен хищник, който мълниеносно се нахвърля върху жертвата си. Реагира така, сякаш непознатият беше виновен, задето бедният Франк беше останал инвалид, сякаш този мръсник беше направил някаква магия, за да се деформират ставите на Франк, сякаш този главорез бе излял еликсира на лудостта в главата на капитан Блейн. Изрита го в слабините, а когато онзи изкрещя и се преви, хвана главата му и го заблъска с коляно. Чу как носът му изхрущя и се счупи, усети как зъбите на убиенца се забиват в

коляното му, но пред очите му като че беше паднала червена завеса. Нападателят се просна по гръб и се задави от кръвта. Задъхваше се и плачеше като дете, но Джо вече беше напълно обезумял, превърнал се беше в ураган от ярост, скръб и разочарование. Ритна го отново в ребрата и дори не усети болка, сетне се опита да смаже с крак гърлото му, но вместо това стъпка гръдния му кош. Щеше да опита отново... и отново, докато го убие, ако върху него не беше връхлетял трети нападател.

От силния удар той се просна по корем, а убиецът го възседна. Джо извърна глава и се опита да го отхвърли, но се задъха и силите го напуснаха.

Докато безпомощно се опитваше да си поеме дъх, усети как към челото му се притисна хладен метал. Разбра какво е, преди да чуе заплахата:

– Ако толкова искаш, с удоволствие ще ти пръсна черепа! – В гласа на непознатия се долавяха нотки на задоволство. – Ще го направя, тъпако!

Джо престана да се съпротивлява, само се опитваше да си поеме дъх.

– Отговори, задник такъв! – кресна непознатият, който явно беше раздражен от мълчанието му. – Искаш ли да ти пръсна мозъка, а?

– Не.

– Искаш ли?

– Не.

– Ще се подчиняваш ли?

– Да.

– Търпението ми започва да се изчерпва.

– Добре...

– Мръсник! – процеди нападателят.

Джо мълчеше и плюеше пясък. Дишаше на пресекулки, докато се мъчеше да се съвземе. Опитваше се да предотврати завръщането на лудостта, която го бе обзела преди секунди. В съзнанието му се въртеше една и също натрапчива мисъл: „Къде е Роуз?“

Човекът върху него също дишаше на пресекулки, дъхът му вонеше на чесън. Известно време остана неподвижен, което позволи на Джо не само да се успокои, но и отчасти да възвърне силите си. Усети аромата на лимонов одеколон и на цигарен дим, които се смесваха с вонята на чесън.

„Какво се е случило с Роуз?“ – запита се отново.

– Сега ще се изправим – дрезгаво прошепна нападателят. – Първо

аз, ама да знаеш, че туй нещо непрекъснато ще е насочено към главата ти. Ще лежиш неподвижно, докато ти кажа да станеш. – За да подсили ефекта от думите си, още по-силно притисна дулото на револвера в лицето му и го завъртя, при което Джо неволно прехапа устни. Ясно ли е, Карпентър?

– Да.

– Спокойно мога да те очистя и да си тръгна.

– Обещавам да се подчинявам.

– В абсолютна безопасност съм, никой не може да ми стори каквото и да било.

– Най-малко пък аз – промърмори Джо.

– Значката ме пази.

– Както кажеш...

– Май не ми вярваш! Ако искаш, ще ти я покажа и ще я забода на шибаната ти уста.

Джо предпочете да си замълчи.

Нападателят не бяха извикали „Полиция!“, което съвсем не означаваше, че не са полицаи, а само, че не искаха да се разкрият. Навярно се надяваха набързо да свършат работата си и да изчезнат, преди да са се появили представители на местните власти, които ще започнат да задават неудобни въпроси. Ако не бяха хора на „Текнолоджик“, вероятно зад тях стоеше някаква правителствена организация. Не се бяха представили като агенти от ФБР или от Отдела за борба с наркотиците, ето защо вероятно бяха служители на някоя от секретните агенции, спонсорирани с милиарди долари, които правителството взимаше от тъй наречената „черна каса“.

Непознатият най-сетне се изправи на крака, отстъпи назад и замахна с оръжието:

– Ставай!

Джо се подчини и с облекчение забеляза, че зрението му се беше приспособило към тъмнината. Когато преди около две минути изскочи от банкетната зала и затича на север по брега, му се бе сторило, че мракът е непрогледен. След като отчасти беше възвърнал способността си да вижда в тъмнината, нямаше да пропусне да избяга, ако щастieto му се усмихне.

Едва сега разпозна нападателя – беше белокосият разказвач на призрачни истории, който вече не носеше шикозната сламена шапка. Белите му дрехи и дългата му побеляла коса привличаха оскъдната светлина и от него се излъчваше сияние, като че беше видение, появило се по

време на спиритически сеанс.

Джо погледна назад към ресторанта. Зърна хора, седящи около масите, но те положително не виждаха онова, което ставаше на брега.

Агентът, когото беше обезвредил и който още лежеше на пясъка, продължаваше да плюе кръв и се прививаше от болка. Мъчеше се да спре безпомощните си сълзи, като сипеше порой от ругатни.

– Роуз! – изкрещя Джо.

– Затваряй си плювалника! – изсъска беловласият.

– Роуз!

– Млъквай и се обърни!

В този момент от мрака изникна друг човек, който незабелязано се беше приближил, пристъпвайки безшумно по пясъка:

– Въръжен съм с магнум 44-ти калибър, който в момента е насочен към главата ти.

Очевидно беловласият беше изненадан не по-малко от Джо от обратна на събитията.

Новодошлият продължи с все тъй заплашителен тон:

– Знаеш колко мощно е това оръжие, нали? Като нищо ще ти пръсне черепа.

Смаяният разказвач на страшни истории, който от изненада беше станал безпомощен като призрак, изтърси:

– Мамка му!

– Не само ще пръсне черепа ти, ами ще отнесе и главата ти – натърти непознатият. – Това чудо разбива врати. Хвърли оръжието си пред Джо.

Беловласият се поколеба.

– Веднага!

Опитвайки се да запази достойнството си, разказвачът се подчини.

Спасителят с магнума нареди:

– Вземи го, Джо.

Докато Джо се навеждаше, видя как новодошлият чернокож, облечен в черно, замахна с оръжието си като с бухалка и цапардоса по главата беловласия, който се просна по корем на пясъка. Чернокожият обърна главата му, за да се увери, че онзи няма да се задуши, и подкани Джо да побързат.

Агентът със счупения нос беше престанал да ругае и отново хлипаше от болка.

– Хайде, Джо – отново го подкани чернокожият.

Джо си каза, че хората на Махалия не са безпомощни аматьори, за

каквито ги беше мислил.

– Къде е Роуз? – попита нетърпеливо.

– Намерихме я. Последвай ме.

Двамата забързаха в посоката, в която Джо и Роуз се бяха отправили, когато главорезите изневиделица връхлетяха върху тях.

В мрака едва не се спънаха в някакъв човек, който лежеше на пясъка – очевидно беше първият нападател, който бе стрелял.

Роуз стоеше в сянката на надвиснала скала. Въпреки че беше тъмно като в рог, Джо видя, че тя трепери като лист и се е превила на две.

Изненада се от облекчението, което изпита, не само защото тя беше единствената му връзка с Нина, но и защото му беше станала симпатична. Радваше се, че е жива и невредима. Наистина преди малко го беше разгневила, разочаровала и объркала, но не можеше да забрави доброта в погледа ѝ, нежността и състраданието ѝ по време на срещата им на гробището. Дори и в мрака се долавяше магнетизмът ѝ, странната аура на тайнственост, която я обгръщаше. Тази жена притежаваше сила и мъдрост, присъщи на великите пълководци и на съветници, които са в състояние да поведат след себе си цели армии или тълпи от вярващи, да ги подтикнат към саможертва. Помисли си, че е напълно възможно да е излязла от дълбините на океана, че се чувства еднакво добре на сушата и във водата, че е донесла със себе си чудните тайни на друго измерение.

До нея стоеше друг мъж, също облечен в черно, напomniaч на призрачен силует. В мрака се различаваше само русата му коса, която блестеше като фосфоресциращи водорасли.

– Роуз, добре ли си? – попита Джо.

– Онзи успя да ми нанесе няколко удара – отвърна тя. По гласа ѝ личеше, че изпитва болка.

– Чух изстрел – разтревожено продължи той. Искаше му се да я докосне, но не знаеше дали трябва. След миг осъзна, че я държи в прегръдките си и силно я притиска до гърдите си.

Роуз изстена от болка и той понечи да я пусне, ала за миг тя задържа ръката му, за да му покаже колко признателна е за загрижеността му:

– Добре съм, нищо ми няма... ще се оправя.

Откъм скалата, надвиснала над ресторанта, се чува викове. Агентът със счупения нос закрепва за помощ.

– Трябва веднага да изчезнем – промърмори русокосият. – Онези всеки момент ще бъдат тук.

– Кои сте вие? – попита Роуз.

– Не са ли хората на Махалия? – изненадано попита Джо.

– Не. Никога не съм ги виждала.

– Аз съм Марк – каза русокосият, – а това е Джошуа.

Чернокожият избърбори нещо неразбираемо, но Роуз изненадано го изгледа и промълви:

– Не е за вярване!

– Какви са тези хора? – недоумяващо попита Джо.

– Всичко е наред – отвърна тя. – Изненадана съм, въпреки че би трябвало да го очаквам.

– С вас сме от една и съща страна на барикадата, доктор Тъкър – продължи чернокожият. – Най-малкото враговете ни са едни и същи.

В далечината се чу бръмченето на хеликоптер – отначало бе тихо като туптене на сърце, сетне зазвуча като тропот на копита на кон, яхнат от безглав ездач.

ГЛАВА 15

След като бяха откраднали само свободата си, те побегнаха като крадци покрай скалите, които се извисяваха и се снижаваха, сякаш отразяваха нивото на адреналина в кръвта на Джо.

Докато бягаха, Джо чу Джошуа да говори с някого. Той погледна назад и видя, че чернокожият мъж носи клетъчен телефон. След като чу думата „кола“, разбра, че бягството им се планира и координира, даже в момента.

Точно когато изглеждаше, че са се измъкнали, буботенето на хеликоптера се чу съвсем отчетливо от юг. Като лъч от яркото око на каменна статуя на бог, разгневен от светотатство, прожекторът на хеликоптера пронизваше нощта и претърсваше плажа. Лъчът се движеше във формата на дъга от пясъчните стръмнини към прибоя и обратно, като неумолимо приближаваше към тях.

Тъй като пясъкът близо до основата на скалите беше мек, стъпките им оставиха безформени следи по него. Техните преследвачи по въздух обаче нямаше да могат да ги преследват по отпечатъците от стъпките им, защото пясъкът не беше почистван с гребла от отпадъците, а осяян от следите на много други хора, дошли преди тях. Ако бяха вървели близо до прибоя, там, където приливът беше изгладил пясъка, техният път щеше да бъде ясно очертан, сякаш от сигнални ракети.

Минаха покрай стълби, които водеха до големите къщи на скалите

– някои бяха каменни, заковани със стоманени винтове към скалата, други бяха дървени, стегнати с болтове към пилони и вертикални бетонни греди. Джо се обърна и видя хеликоптера да кръжи до една стълба, а прожекторът да осветява стъпалата и парапетите.

Той прецени, че един отряд преследвачи вече може да се е насочил към плажа, за да извърши методично претърсване на юг. Ако продължат да вървят по брега, щяха да попаднат в капан между хеликоптера на север и преследвачите на юг.

Очевидно същата мисъл бе минала и през главата на Марк, защото изведнъж той ги поведе към необикновени стълби от кедрово дърво, напомнящи на старомодно съоръжение за изстрелване на космически кораби.

Докато се изкачваха, разстоянието между тях и хеликоптера не се увеличаваше, а намаляваше. Две, четири, шест, осем стъпала по стръмните стълби ги доведоха до място, на което бяха на открито и много уязвими. Хеликоптерът летеше на не повече от десет-двайсет метра над тях. Съседната къща нямаше стълба към брега, което правеше мястото още по-опасно. Ако пилотът или вторият пилот погледнеха надясно и към върха на скалата вместо към пясъка под тях, Джо и останалите щяха да бъдат разкрити.

Горната площадка беше оградена от висока два метра желязна ограда с порта и с остри шипове, завити под ъгъл, за да се предотврати проникването на нежелани посетители откъм плажа.

Хеликоптерът сега се намираще на малко повече от деветдесет метра на юг и летеше към тях. Фучащият мотор и тракащите перки вдигаха такъв шум, че Джо и спътниците му не можеха да се чуят, освен, ако не викат.

Нямаше начин да се прехвърлят през оградата за минута-две, които може би им оставаха, преди да бъдат открити. Джошуа стреля в ключалката и с ритник отвори портата.

Невъзможно бе мъжете в хеликоптера да са чули изстрела, а обитателите на къщата навярно бяха помислили звука за шум, причинен от хеликоптера. Наистина прозорците бяха тъмни и всичко беше така тихо, сякаш в къщата нямаше никой.

Влязоха в голямо имение с ниски живи плетове от чемшир, градини с рози, които сега бяха пресъхнали, алеи, покрити със старинни френски плочки, които се осветяваха от бронзови фенери с формата на лалета, и тераси с балюстради от варовик, които се простираха пред голяма къща в средиземноморски стил. Около нея растяха палми и фикуси.

Поради умело поставените лампи в романтичната градина се преплитаха сложни дантели от сенки, мека светлина и пълен мрак, сред който бегълците не можеха да бъдат видяни от пилотите дори ако хеликоптерът се приближеше до скалата, върху която беше разположено имението.

Докато следваше Роуз и Марк към по-ниската тераса, Джо се надяваше, че в градината не са инсталирани детектори, чувствителни към всякакво движение за защита от неканени гости. Ако тяхното присъствие задействаше мощни прожектори, инсталирани високо по дърветата или върху стените, внезапният блясък щеше да привлече вниманието на пилотите.

Знаеше колко трудно е дори за сам беглец да избяга от яркото око на полицейски хеликоптер с добър и решителен пилот, особено на сравнително открити местности като тази, които не предлагаха много места за укритие както градските лабиринти. А след като веднъж ги забележеха, щеше да бъде много лесно да бъдат следени.

По-рано крайбрежният бриз беше дошъл откъм океана с грациозността на чайките, а сега беше по-силен и духаше към водата. Беше от онези горещи ветрове, които се наричаха Санта Ана. Възникваха в планините на изток отвъд пустинята Мохаве и действаха изнервящо. Сякаш тихият шепот дойде от дъбовете, големите листа на палмите свистяха, тракаха и скърцаха като че дърветата се предупреждаваха взаимно за ураганния вятър, който можеше да задуха.

Страхът на Джо от външни детектори изглеждаше неоправдан, докато те бързо се изкачиха до още една тераса. Градината оставаше осеяна със спасителни сенки.

Отвъд скалата хеликоптерът се намираше успоредно на тях и бавно летеше на север. Вниманието на пилота оставаше насочено към брега.

Марк ги поведе покрай огромен плувен басейн. Върху черната повърхност блещукаха сребристи орнаменти, сякаш пасажи от странни риби с блестящи люспи плуваха под водата.

Внезапно Роуз се препъна, но запази равновесие. Спря се, олюлявайки се.

– Добре ли си? – попита Джо разтревожено.

– Да, добре съм, ще се оправя – каза тя, но гласът ѝ беше немощен и още се олюляваше.

– Да не би куршумът да те е улучил? – настоя Джо, докато Марк и Джошуа се събраха около тях.

– Само съм се натъртила.

– Роуз!

– Добре съм, Джо. Уморих се от тичането по тези стълби. Сигурно не съм във форма.

Джошуа говореше тихо по клетъчния телефон.

– Да тръгваме – каза Роуз. – Хайде, хайде, да тръгваме. Хеликоптерът вече отминаваше имението.

Марк отново тръгна начело и Роуз ги последва с възобновена енергия. Втурнаха се под покрива на сводеста лоджия и се озоваха до задната стена, където вече нямаше опасност да бъдат забелязани от пилотите на хеликоптера.

Докато се движеха в индианска нишка покрай стената на голямата къща по пътека, която се извиваше през малка горичка от тропически дървета, внезапно бяха осветени от яркия лъч на джобно фенерче. Препречвайки пътя им, някакъв човек – очевидно пазач, извика:

– Хей, мътните го взели, кои сте...

Без да се колебае, Марк продължи да върви. Непознатият все още говореше, когато Марк се сблъска с него. Двамата мъже изстенаха от удара.

Фенерчето полетя към стълбото на едно дърво, падна на пътеката и се завъртя, при което сенките се разпръснаха като глутница кучета, обикалящи жертвата си.

Марк извъртя слисания пазач, приложи му хватката „ключ“, изблъска го от пътеката, и го удари така силно в стената на къщата, че прозорците изкъртяха.

Джошуа грабна фенерчето и го насочи към човека. Джо видя, че пътят им е бил препречен от затлъстял пазач на около петдесет и пет години. Марк коленичи върху него и притисна главата му надолу, за да не може да ги види и опише по-късно.

– Не е въоръжен – обърна се към Джошуа.

– Мръсници! – сопна се униформеният.

– Има ли кобур на глезена? – попита Джошуа.

– Не.

Пазачът каза:

– Глупавите собственици са пацифисти или нещо подобно. Нямам оръжие, не разрешават и на мен да нося пистолет. Ето го резултатът!

– Няма да те нараним – каза Марк, като го дръпна назад и го принуди да седне с гръб към стълбото на дървото.

– Не се страхувам от вас – каза пазачът, но гласът му звучеше уплашено.

– Има ли наоколо кучета? – попита го Джо.

– Навсякъде! Добермани!

– Лъже – каза уверено Марк.

Дори Джо разбра, че пазачът блъфира. Джошуа му подаде фенера и каза:

– Дръж го насочен към земята. След това извади белезници от раницата си. Марк закопча ръцете на пазача зад дървото.

– Ченгетата вече идват насам – злорадо каза униформеният.

– И без съмнение яздят добермани – отвърна Марк.

– Мръсник – каза пазачът.

От раницата Марк извади стегнато навит бинт.

– Захапи това – каза на пазача.

– Захапи ми оная работа! – тросна се онзи, но се подчини.

Джошуа нави три пъти бинта около главата му и около устата му и здраво го стегна.

От колана на пазача Марк откачи нещо, което приличаше на устройство за дистанционно управление.

– Това отваря ли портата към улицата?

През бинта пазачът измърмори нещо неразбираемо. Джошуа каза на пазача:

– Спокойно, мой човек. Не разранявай китките си. Ние не сме крадци. Наистина не сме.

Марк се намеси:

– Когато се отдалечим на половин час път, ще се обадим на ченгетата да те освободят.

– По-добре си вземи куче – посъветва го Джошуа.

Марк взе фенерчето и ги поведе към предната част на къщата.

Които и да бяха тези хора, Джо беше доволен, че бяха на негова страна.

Имението обхващаше най-малко три акра. Огромната къща се намираше на шейсет метра от стената откъм улицата. В центъра на градината имаше мраморен фонтан, който бе заобиколен от плитък басейн.

– Ние ще чакаме тук – каза Марк, като ги поведе към фонтаните.

Роуз седна на ръба на басейна, същото направиха Джо и Марк.

Джошуа взе устройството за дистанционно управление и тръгна по пътеката към входната порта, говорейки по клетъчния си телефон.

Горещият вятър Санта Ана преследваше като хрътка изсъхналите листа по асфалтираната алея.

– Откъде знаете за мен? – попита Роуз.

– Когато в начинание като нашето са инвестирани милиарди долари – каза Марк, – не отнема много време, за да се постигне успех. Освен това сме се специализирали в технологиите за обработка на данни.

– Какво начинание? – попита Джо.

– По-късно ще ти обясним, Джо – обеща Роуз. – Продължавай, Марк.

– Разполагаме със средства, с които да наблюдаваме всички обещаващи изследвания във всяка област по целия свят, които евентуално да ни отведат до това, което очакваме.

– Може би е така – каза Роуз, – но вие се занимавате с това от две години, докато по-голямата част от моята работа през последните седем години се извършваше при най-строга секретност.

– Доктор Тъкър, наблюдаваме ви отдавна. Направи ни впечатление, че докато сте навършили трийсет и седем години, сте били многообещаващ учен с гениални постижения, сетне сякаш внезапно сте преустановили работа. Само от време на време в научните списания са се появявали ваши публикации. Били сте като Ниагарски водопад от идеи, който ненадейно е пресъхнал.

– И какво ви говори това?

– Че сте били привлечени на работа в свръхсекретен отдел на Министерството на отбраната или на друга правителствена организация, притежаваща достатъчно власт да предизвика информационно затъмнение. Като се сблъскаме с подобен случай, започваме проучване, за да разберем върху какво работи даденият учен. Във вашия случай се позатруднихме, докато разбрахме, че сътрудничите на „Текнолоджик“, и то в секретна подземна лаборатория във Върджиния. Проектът е имал кодовото название „Проект 99“.

Докато с интерес слушаше разговора, Джо не откъсваше поглед от широката порта в края на алеята и видя как тя бавно се отвори.

– Какво знаете за „Проект 99“? – попита Роуз.

– Почти нищо.

– Питам се как изобщо сте научили за него.

– Следим научните изследвания по целия свят, но не чрез публикациите и официалната информация.

– Предполагам, намековате, че прониквате в компютрите на правителствените организации – кратко каза Роуз.

– Да не задълбаваме в подробности. Важното е, че не работим за пари, а изпълняваме мисията, в името, на която е създадена нашата организация.

Джо беше изненадан от търпението си. Въпреки че като слушаше разговора, научаваше много подробности, недоумението му нарастваше. И все пак беше готов да чака, докато научи отговора на въпроса, който го вълнуваше. Още беше под въздействието на странното усещане, което бе изпитал при докосване на снимката. Докато размишляваше върху случилото се, започваше да разбира, че синестезията е била само прелюдия към разкритие, което ще се окаже по-невероятно и разтърсващо от най-безумните му предположения. Твърдо бе решен да научи истината, но интуицията му подсказваше да не бърза.

Джошуа излезе на булеварда и зачака, осветен от оранжевата луна.

Марк промълви:

– Както вече споменах, ние отблизо следяхме вашата работа, която представляваше особен интерес, поради секретността на „Проект 99“. Преди година вие напуснахте работа и само след едно денонощие бяхте най-преследваната жена в страната. Дори след като се разбра, че сте загинали при самолетна катастрофа, продължаваха да ви търсят... по следите ви бяха много хора, разполагащи с неизчерпаеми средства... Стори ни се странно, че така отчаяно търсят една мъртва жена.

Роуз само въздъхна, изглеждаше уморена до смърт. Джо хвана ръката ѝ и окуражително я стисна. Тя още трепереше, но кимна в знак, че всичко е наред.

– Започнахме да получаваме доклади от една тайна полицейска организация, в които се казваше, че сте жива и провеждате срещи със семействата на пътници, загинали при катастрофата на полет 353. Започнахме свое проучване. Разполагаме с екип от добре обучени специалисти, някои от които са служили в армията. Всъщност наблюдавахме агентите, натоварени с наблюдението на хора като Джо... Излиза, че не сме си губили времето напразно... поне спасихме живота ви.

– Много съм ви признателна – промълви тя. – Но нямате представа в какво се забърквате... на каква смъртна опасност се излагате.

– Доктор Тъкър – отново заговори Марк, – нашата организация вече наброява девет хиляди души, всеки един е посветил живота си на това дело. Нищо не ни плаши. Вярваме, че сте направили зашеметяващо научно откритие, което ще се окаже повратна точка в историята на човечеството и завинаги ще промени живота на хората. Ето защо ви смятаме за наш съюзник.

– Имате право – прошепна тя.

– Доктор Тъкър, с вас имаме обща цел – да се борим срещу силите, чието единствено желание е да скрият истината от човечеството, да го

държат в мрака на незнанието и страха.

– Не забравяйте, че доскоро работех за тях.

– Но сте се отказали.

Някаква кола сви от магистралата и спря, за да вземе Джошуа. Последва я още една, която зави по алеята към къщата.

Роуз, Марк и Джо се изправиха на крака, докато двете коли – Форд и Мерцедес, заобиколиха фонтана и спряха пред тях.

Джошуа слезе от форда, последван от млада брюнетка. Мерцедесът беше шофиран от азиатец на около трийсет години.

Всички се събраха около Роуз Тъкър и за момент замълчаха.

Постоянно усилващият се вятър вече не шепнеше в листата на дърветата, а изпяваше глас в призрачно оплакване, което смразяваше кръвта, подобно на ужасяващия вой на глутниците койоти, преследващи жертвата си в някой каньон.

На фона на светлината от градинските лампи потрепващата растителност хвърляше неспокойни сенки и постепенно избледняващата луна се заоглежда в лъскавата повърхност на колите.

Докато гледаше четиримата, които пък наблюдаваха Роуз, Джо видя, че я гледат не само с любопитство, но и с възхищение, дори със страхопочитание, сякаш беше светица или божество.

– Изненадана съм, че ви виждам в цивилно облекло – каза Роуз.

Те се засмяха и Джошуа отбеляза:

– Преди две години, когато поехме тази мисия, по разбираеми причини не говорехме за нея. Не искахме да предизвикваме интереса на медиите... защото мислехме, че ще бъдем разбрани погрешно. Ала не очаквахме, че ще имаме врагове. Врагове, които са толкова брутални.

– Толкова силни – добави Марк.

– Мислехме, че всички ще искат да знаят отговорите, които търсим, ако някога ги открием. Сега знаем, че не е било така.

– Невежеството е удоволствие, заради което някои хора са готови да убиват – намеси се брюнетката.

– Преди една година – продължи Джошуа – започнахме да носим широки роби като маскировка. Хората ни възприемат като привърженици на култ. Склонни са да ни възприемат, когато виждат в нас фанатици, ограничени в някакви рамки.

Широките роби!

Слисан, Джо каза:

– Вие носите сини роби и си бръснете главите.

Джошуа отговори:

– Някои от нас – да. Това имах, предвид когато казах, че робите са за маскировка – робите, обръснатите глави, обичите. Останалите работят в тайни квартири, където могат да вършат работата, без да бъдат шпионирани.

– Ела с нас – обърна се младата жена към Роуз. – Знаем, че си направила велико откритие и искаме да ти помогнем да го направиш достойно на целия свят.

Роуз се приближи до нея и я докосна по бузата, както беше докоснала Джо на гробищата.

– Скоро може би ще бъда с вас, но не тази вечер. Нуждая се от повече време, за да обмисля някои неща. И бързам да видя едно малко момиче, което е в центъра на това, което става.

„Нина!“ – помисли си Джо и сърцето му потръпна като сенките на люлеещите се от вятъра дървета.

Роуз се приближи до азиатца и също го докосна:

– Мога да ти кажа само това – ние стоим на праг, който ти предвиди. Ще минем вратата може би не утре или вдругиден, или следващата седмица, а през идните години.

Тя се приближи до Джошуа.

– Заедно ще видим как светът се променя безвъзвратно, ще донесем светлината на познанието в мрачната самота на човешкото съществуване. Но когато му дойде времето.

Накрая се приближи до Марк:

– Предполагам, че си поръчал две коли, защото беше готов да предоставиш едната на мен и Джо.

– Да. Но ние се надявахме...

Тя взе ръката му.

– Скоро, но не тази вечер. Имам спешна работа, Марк. Всичко, което се надяваме да постигнем, сега виси на косъм, толкова е несигурно, докато не стигна до малкото момиче, което споменах.

– Където и да е то, можем да те заведем при него.

– Не. С Джо трябва сами да направим това, и то бързо.

– Вземете форда.

– Благодаря.

Марк извади сгънатата еднодоларова банкнота от джоба си и я подаде на Роуз:

– Серийният номер се състои само от осем цифри. Като махнем четвъртата, останалите седем са телефонен номер в район с код 310.

Роуз пхна банкнотата в джоба на дънките си.

– Когато си готова да се присъединиш към нас – добави Марк – или ако си в беда, от която не можеш да се измъкнеш, потърси ме на този номер. Ще дойдем при теб където и да си.

Тя го целуна по бузата:

– Трябва да тръгваме.

След това се обърна към Джо:

– Ще караш ли?

– Да.

На Джошуа тя каза:

– Може ли да взема клетъчния ти телефон?

Той ѝ го даде.

Вятърът яростно виеше около тях, докато те се качваха в колата. Ключовете бяха на таблото.

Роуз затвори вратата на колата, възкликна „Господи!“ и се наведе, задъхвайки се.

– Ти си ранена.

– Казах ти, че ме удариха.

– Много ли те боли?

– Трябва да прекосим града – каза Роуз, – но не бива да минаваме край ресторанта.

– Може да са ти счупили някое ребро...

Тя не му обърна внимание, изправи се и продължи:

– Мръсниците няма да рискуват да блокират пътя и да проверяват колите без съдействието на местните власти, а и нямат време да го направят. Но бъди сигурен, че ще наблюдават минаващите коли.

– Ако имаш счупено ребро, може да пробие белия дроб.

– Джо, нямаме време. Трябва да тръгваме, ако искаме да запазим нашето момиче живо.

Той се втренчи в нея.

– Нина?

– Нина – промълви тя, но след това погледът ѝ се изпълни със страх и тя извърна очи.

– Можем да тръгнем на север по магистралата – каза той, – след това към вътрешността на страната по шосето Кенън-Дюм. Това е обиколен маршрут към Аугора Хилс.

– Тръгвай.

С осветени от луната лица, развети от вятъра коси, четиримата, които щяха да тръгнат с мерцедеса, стояха неподвижно на фона на люлеещите се дървета.

Тази жива картина му въздейства едновременно ободряващо и ужасяващо и той не можа да определи причината за всяко от възприятията по друг начин освен да приеме, че нощта е заредена с непонятна свръхестествена сила. Всичко, върху което се спираше погледът му, придобиваше изключително значение, сякаш чувствителността му се беше увеличила стократно и дори луната изглеждаше различна.

Включи на скорост и колата започна да се отдалечава от фонтана. Младата жена пристъпи напред и сложи ръка на стъклото до лицето на Роуз Тъкър. От другата страна на стъклото Роуз сложи дланта си срещу нейната. Младата жена плачеше, на прекрасното ѝ лице проблесваха ярки като луната сълзи и тя вървеше редом с колата, като забърза своя ход, щом автомобилът увеличи скоростта си, и държеше дланта си до ръката на Роуз през целия път до портата.

Джо се почувства почти така, сякаш преди няколко часа е застанал пред огледало на безумието и затворил очи, беше преминал през собственото си отражение в лудостта. Въпреки това не искаше да се върне към стария сив свят. Тази лудост му се струваше все по-приятна, защото му даваше единственото нещо, което искаше най-много и което можеше да намери само от тази страна на огледалото – надеждата.

Роуз Тъкър промълви:

– Може би всичко това е повече, отколкото мога да понеса, Джо. Толкова съм изморена и уплашена. Не съм съвършен човек, който да прави, каквото трябва, не мога да понеса тежест като тази.

– За мен ти си съвършена.

– Ще объркам нещата – каза тя и набра някакъв номер по клетъчния телефон. – Ужасно се страхувам, че няма да съм достатъчно силна да отворя тази врата и да изведа всички през нея.

– Покажи ми вратата, кажи ми накъде води и ще ти помогна – каза той, защото искаше тя да спре да говори с метафори и да му даде реални факти. – Защо Нина е толкова важна за всичко, което се случва? Къде е тя, Роуз?

Някой отговори на клетъчния телефон и Роуз каза:

– Аз съм. Премести Нина. Веднага!

Нина.

Роуз се заслуша за момент, след това настоя:

– Премести я веднага! След пет минути, дори по-скоро, ако можеш. Те ни откриха чрез Махалия... Въпреки всички предпазни мерки сме в опасност. Сега е въпрос на време, и то кратко време, докато те открият Нина.

Джо зави от крайбрежната тихоокеанска магистрала по страничния път към Аугора Хилс, като караше по черен път.

– Заведете я в Биг Бейър – каза Роуз на човека, с когото говореше по телефона.

Биг Бейър! Откакто Джо беше говорил с Мърси Ийлинг в Колорадо – възможно ли е да е било преди по-малко от девет часа – Нина беше отново на този свят, върната по чудодееен начин, но на някакво място, където не можеше да я намери. Скоро обаче тя щеше да бъде в град Биг Бейър на брега на езерото Биг Бейър. Това беше курорт в подножията на планината Сан Бернардино. Нейното завръщане беше по-реално за него сега, когато Нина беше в град, който той можеше да назове, по чиито улици беше вървял. Беше изпълнен с такова очакване, че искаше да извика, за да премахне напрежението. Обаче запази тишина и повтаряше наум името на града, търкаляше го, сякаш беше лъскава монета: Биг Бейър.

Роуз каза по телефона:

– Ако мога... Ще бъда там след два часа. Обичам те. Тръгвай. Тръгвай сега.

Прекъсна връзката, сложи телефона на седалката между краката си, затвори очи и се облегна на вратата.

Джо разбра, че тя почти не използва лявата си ръка. Дори на слабата светлина, идваща от таблото, виждаше, че Роуз трепери неудържимо.

– Какво ти е на ръката?

– Успокой се, Джо. Много мило, че си загрижен, но започваш да ставаш досаден. Ще се почувствам по-добре веднага, щом намерим Нина.

Известно време той мълча. След това промълви:

– Каж ми всичко. Заслужавам да го науча.

– Да, така е. Не е дълга история..., но откъде да започна?

ГЛАВА 16

Виещият вятър гонеше по шосето бурени, изсъхнали от унищожителното лятно слънце, които изглеждаха сребърносиви на фона на светлината от фаровете – любопитна и тъжна гледка – семейства от скелети, които бягат като изтощени и изтерзани бежанци.

Джо каза:

– Започни с хората, които бяха тук. Каква е тази секта?

– „Вечните“. Освен това организацията не е секта.

– Тогава какво е?

Вместо да му отговори веднага, тя се намести на седалката, като се опитваше да седне по-удобно, погледна часовника си и промърмори:

– Можеш ли да караш по-бързо?

– Не и по този път. Всъщност по-добре си сложи предпазния колан.

– Не мога, болката отляво е нетърпима. – Понамести се на седалката и продължи: – Чувал ли си името Лорън Полак?

– Геният на софтуера. Бедният Бил Гейтс.

– Така го нарича пресата понякога. Но не мисля, че думата „беден“ трябва да се свързва с някого, който е започнал от нулата и е спечелил седем милиарда долара до четирийсет и две годишната си възраст.

– Имаш право.

Тя затвори очи и се опря на вратата, като пренесе тежестта на тялото си на дясната си страна. На челото ѝ изби пот, но гласът ѝ беше силен:

– Преди две години Лорън Полак вложи един милиард долара за основаването на благотворително дружество.

Нарече го „Вечните“. Вярва, че с помощта на нови поколения супербързи компютри могат да направят научни открития, които ще изправят човечеството лице в лице със Създателя.

– Звучи ми като някакъв култ.

– Много хора мислят, че Полак е мошеник. Но той притежава способност да извлича ползата от множеството изследвания в различни области на науката и е надарен с необикновена прозорливост. Мнозина съвременни физици смятат, че съществуват доказателства, че вселената не е възникнала, а е била създадена.

Намръщен, Джо каза:

– А теорията на хаоса? Мислех, че това е голямото откритие.

– Теорията на хаоса твърди, че вселената е безпорядъчна и хаотична. Поддръжниците ѝ твърдят, че има необикновени и сложни взаимоотношения между на пръв поглед хаотични системи като атмосферното време например. При задълбоченото проучване на хаоса се откриват скрити закономерности.

– Не съм вещ по въпроса, само съм чувал да използват термина във филмите.

– Повечето филми са извор на глупостта като политиците. Ако Полак беше тук, щеше да ти каже, че само преди осемдесет години науката осмиваше твърдението на религията, че вселената е създадена от

нищото. Всеки знае, че нещо не може да бъде създадено от нищо, защото това е нарушаване на всички закони на физиката. Сега ние знаем повече за молекулярната структура и някои физици създават материя от нищото.

Като си пое дъх със свистене през стиснатите си зъби, тя се приведе, отвори жабката и претърси съдържанието ѝ.

– Надявах се, че има аспирин или екседрин. Щях да ги съдвча без вода.

– Можем да спрем някъде...

– Не. Карай. Просто карай. Биг Бъър е толкова далече...

Тя затвори жабката, но остана приведена, сякаш това положение ѝ даваше облекчение.

– Във всеки случай физиката и биологията са науките, които най-много интересуват Полак, особено молекулярната биология.

– Защо молекулярната биология?

– Защото колкото повече знаем за живите същества на молекулярно ниво, толкова по-ясно става, че всичко сътворено се подчинява на разума. Ти, аз, бозайниците, рибите, насекомите, растенията, всичко.

– Чакай за секунда. Отхвърляш ли теорията за еволюцията?

– Не изцяло. Където и да ни заведе молекулярната биология, все още може да има място за Дарвиновата теория за еволюцията.

– Ти не си от онези фундаменталисти, които вярват, че човекът е създаден точно преди пет хиляди години в райската градина.

– Така е. Но Дарвин създава своята теория през 1859 година, преди да сме имали някакви познания за структурата на атома. Той е смятал, че най-малката единица на живото същество е клетката, която според него е парче албумин.

– Албумин? Не разбирам...

– Смятал е, че възникването на тази основна жива материя най-вероятно е станало случайно по химичен път, а възникването на всички видове се обяснява чрез еволюцията. Но сега знаем, че клетките са комплексни структури с такъв сложен строеж, че е невъзможно да се явява, че са възникнали случайно.

– Ние вярваме ли в това? Забравил съм всичко, което са ни преподавали в училище.

– Двете аксиоми на теорията на Дарвин – последователността на природата и приспособимостта, никога не са били потвърдени от някакво откритие през изминалите сто и петдесет години.

– Сега съвсем се обърках.

– Нека да ти го обясня по друг начин.

Тя все още беше приведена, погледът ѝ бе вперен в тъмните хълмове и приближаващите се светлини на предградията.

– Знаеш ли кой е Франсиз Крик?

– Не.

– Той е молекулярен биолог. През 1962 година получава Нобелова награда по медицина заедно с Маурис Уилкинс и Джеймс Уотсън за откриването на триизмерната молекулярна структура на ДНК – двойната спирала. Оттогава всяко постижение в генетиката и безбройните революционни медикаменти, които се появяват през следващите двайсет години, са резултат от работата на Франсиз Крик и колегите му. Крик е велик учен, Джо, в никакъв случай не е спиритуалист или мистик. Но знаеш ли какво предположи той преди няколко години? Че животът на Земята може би е бил създаден от извънземен разум.

– Дори интелектуалците четат „Нешънъл Инкуайър“, нали?

– Искам да кажа, че Крик не е бил в състояние да съпостави това, което сега знаем за молекулярната биология, с теорията за естествения подбор, но все пак е отричал съществуването на Създател в някакъв духовен смисъл.

– Ето защо на сцената излизат богоподобните извънземни.

– Дори ако всяка форма на живот на тази планета е създадена от извънземни... кой е създал тях?

– Отново стигаме до въпроса кое е първо – кокошката или яйцето.

Тя се засмя меко, но смехът ѝ премина в кашлица, която не можа да потисне. Отново се облегна на вратата и го погледна гневно, когато се опита да каже, че тя има нужда от медицинска помощ.

Когато успя да си поеме дъх, продължи:

– Лорън Полак смята, че целта на науката е да ни даде по-големи познания за вселената, не само да ни осигури по-добър контрол върху заобикалящата ни среда или да задоволи нашето любопитство, но да разреши загадката на съществуването, която Бог е поставил пред нас.

– И след разрешаването ѝ самите ние да станем богове.

Тя се усмихна, сетне лицето ѝ се изкриви от болка:

– Според Полак живеем във време, когато някои основни научни открития ще докажат, че има Създател. Нещо, което е взаимодействие с безкрайността. Това ще помогне на човечеството да се излекува от страха и съмненията, ще заличи нашите различия и омраза, накрая ще ни обедини към търсене и на духа, и на разума.

– Като в „Стар Трек“.

– Не ме карай да се смея отново, Джо. Боли ме много.

Джо си помисли за Джем Фитич, търговеца на употребявани автомобили. И Полак, и Фитич чувстваха приближаващия се край на света, който познаваха, но приближаващата се приливна вълна, която Фитич виждаше, бе тъмна, студена и унищожителна, докато предвиждането на Полак бе за вълна от най-чиста светлина.

– Полак е основал своята организация, за да подпомогне това търсене, да разпространи научните изследвания, насочени към метафизиката, които учените може би не признават. Да насърчи специфични проекти, които водят до важни научни открития, сходни с предвижданията му.

– Значи неговата организация не е религия.

– Не. Полак твърди, че всички религии са валидни, доколкото признават съществуването на създадена вселена и Създател, но че стигат до задънена улица в сложните си интерпретации за това, което Господ очаква от нас. Това, което се иска от нас, според Полак е да работим заедно, за да разберем пластове на вселената, да намерим Господ и да станем равни с Него.

Колата вече се движеше по улиците на предградията. Пред тях беше входът към магистралата, която щеше да ги изведе на изток.

Докато караше по наклона към Глендейл и Пасадена, Джо каза:

– Не вярвам в нищо.

– Знам.

– Никой Бог, който обича хората, няма да допусне такова страдание.

– Полак би казал, че мислиш погрешно, защото си ограничен от тесногърдите човешки перспективи.

– Може би Полак е просто един глупак.

Този път тя така се закашля, че ѝ бе необходимо много повече време от преди, за да дойде на себе си.

– Имаш нужда от лекар – настоя той.

– Едно забавяне... и Нина е мъртва – твърдо каза тя.

– Не ме карай да избирам между...

– Няма избор. Това е моето мнение. Ако изборът е между мен и нея... на първо място е тя. Защото тя е бъдещето. Тя е надеждата.

Луната, която беше оранжева при първото си появяване, сега беше загубила блясъка си и приличаше на ухилен шут.

Нощният трафик по магистралата беше натоварен.

Джо караше колкото можеше по-бързо и дръзко, като минаваше от

едно платно в друго, но имаше едно наум, че не може да прекалява и да рискува да бъде спрян от пътен патрул. Колата не беше регистрирана нито на негово име, нито на името на Роуз. Дори ако можеха да докажат, че са я взели назаем, щяха да загубят ценно време, докато се разправят.

– Какъв е този „Проект 99“? – попита той. – Какво, по дяволите, правят в тази подземна лаборатория във Върджиния?

– Чувал си за проекта „Човешки геном“?

– Да. Прочетох за него в „Нюзуик“. Както разбирам, те изследват какво контролира всеки човешки ген.

– Най-голямото научно начинание на нашия век – каза Роуз. – Картографиране на всички сто хиляди човешки гени и подробно изброяване на азбуката на всеки. И те прогресират невероятно бързо.

– Да открият как да лекуват мускулна дистрофия, множествена склероза...

– Рак, всичко. Въпрос само на време е, докато стигнат до резултат.

– Ти си част от това?

– Не. Не пряко. По „Проект 99“... ние имаме по-специални задачи. Търсим тези гени, които, изглежда, са свързани с необикновените таланти.

– Какво, като Моцарт или Рембранд, или Майкъл Джордан?

– Не. Не творчески или спортни таланти. Паранормални таланти. Телепатия. Телекинеза. Пирокинеза.

Незабавната му реакция беше като на криминален репортер, а не на човек, който скоро е видял фантастичното в действие.

– Няма такива таланти. Това е научна фантастика.

– Има хора, които показват изключителни резултати на различни тестове за откриване на психически способности. Гадаене на карти. Хвърляне на ези-тура. Предаване на образи по телепатичен път.

– С това се занимават в университета в Дюк.

– С това и с още неща. Когато намираме хора, които се представят особено добре на тези тестове, взимаме кръвни проби от тях. Изследваме тяхната генетична структура. Или деца, попаднали на полтъргайт.

– Полтъргаисти?

– След елиминиране на доказаните измами, в останалите случаи се оказва, че полтъргаистите в действителност не са духове. Винаги има едно или повече деца в къщите, където това се случва. Мислим, че предметите, които летят из стаята, и ектоплазмените привидения се причиняват от тези деца, от тяхното несъзнателно упражняване на

способности, които те дори не знаят, че притежават.

Взимаме кръвни проби от тези деца. Създали сме банка с необикновени генетични профили, търсим общите модели между хората, които са имали всякакви паранормални преживявания.

– И открили ли сте нещо?

Тя замълча, може би, защото чакаше да премине усилването на болката, макар че лицето ѝ изразяваше повече душевни, отколкото физически страдания. Накрая каза:

– Доста неща, да.

Ако имаше достатъчно светлина, за да види отражението си в огледалото, Джо знаеше, че ще види как преbledнява и лицето му става бяло като луната, защото изведнъж разбра за какво става въпрос в „Проект 99“.

– Ти просто не си изследвала това.

– Не.

– Ти си използвала изследванията.

– Да.

– Колко хора работят по този проект?

– Над двеста души.

– Създават чудовища – ужасено промълви той.

– Хора – каза тя. – Създават хора в лаборатория.

– Те може да приличат на хора, но някои от тях са чудовища.

Тя мълча, докато изминаха може би километър и половина. След това каза:

– Да. – И след като помълча още малко, добави: – Макар че истинските чудовища са тези от нас, които ги създават.

Институт „Куотърмас“, който е ограден с висока ограда и се охранява от въоръжени патрули, е разположен на площ от хиляда и осемстотин акра във Върджиния: тучни ливади, където пасяха елени, смълчани брезови и букови гори, където дребният дивеч не е обезпокояван от ловците, езерца с патици.

Макар че охраната изглежда минимална, нито едно животно, по-голямо от заек, не се движи през поляните, без да е наблюдавано от детектори, засичащи всяко движение, датчици, реагиращи на топлина, микрофони и камери, които непрекъснато подаваха данни на мощен компютър, който непрекъснато ги анализира. Случайните посетители веднага биват задържани, както и ловците или тийнейджърите авантюристи,

които дръзват да се покатерят на оградата.

Близо до центъра на имението е сиропиталището – потискаща триетажна тухлена постройка, която прилича на болница. Тук в момента живеят четирийсет и осем деца, всяко, от които е под шест години, макар че някои изглеждат по-големи. Всички те са тук, защото не са били родени по естествен път. Нито едно не е било заченато с любов и нито едно не се е появило на този свят през утробата на жена. Като ембриони те са били отгледани в изкуствени утроби, потопени в амонячна течност, приготвена в някоя лаборатория.

Както лабораторните плъхове и маймуните, както кучетата, чиито черепи се отварят и мозъкът им е открит, докато се провеждат експериментите, свързани с централната нервна система; както животните, които спомагат за натрупването на знания, тези сирачета нямат имена. Да им се дадат имена означава да се насърчат техните наставници да се привържат към тях. Наставниците, които включват както учените, създаващи тези деца, така и всички мъже от охраната, които изпълняват ролята и на готвачи, трябва да останат морално неутрални и емоционално безпристрастни, за да могат да вършат добре своята работа. Ето защо децата са известни под буквени и цифрови кодове, които се отнасят за специфични индекси в базата-данни за генетични профили на „Проект 99“, от която се избира техните специфични способности.

На третия етаж в ъгъла на стаята седи АТХ-12-23. Тя е на четири години и е изпаднала в кататония. Седи в своето креватче в собствените си изпразнения, докато сестрата не дойде да я преоблече, и никога не се оплаква. АТХ-12-23 никога не е казала нито една дума, нито пък е издала някакъв звук. Като бебе никога не е плакала. Не може да ходи. Седи неподвижно, втрещена в пространството, и от време на време ѝ текат лигите. Мускулите ѝ частично са атрофирали, макар че раздвижват крайниците ѝ три пъти в седмицата. Ако лицето ѝ някой път се оживи от някакви чувства, тя можеше да бъде красива, но отпуснатите ѝ неподвижни черти ѝ придаваха каменно изражение. Видеокамерите записват всичко, случващо се в стаята, което може би изглежда като прахосване на видеолента, само дето от време на време неодоушевените предмети около АТХ-12-23 стават одушевени. Разноцветни гумени балони се издигат и въртят във въздуха, удрят се от стена в стена или кръжат около главата на детето в продължение на десет-двайсет минути. Щорите се вдигат и спускат сами. Светлините гаснат и блясват ярко, плюшено мече, което тя никога не е докосвала, понякога се разхожда из стаята на късите си крачка, сякаш е на пружина.

На втория етаж в третата стая на изток от асансьора живее петгодишният KSB-22-09, който е здрав както физически, така и психически. Той е живо петгодишно момче с изключително висок коефициент на интелигентност. Ученолюбив е и в настоящия момент има образованието на деветокласник. Има много играчки, книги и видеокасети с филми и участва в сценки от пиеси с другите сирачета, защото създателите на проекта смятат за важно всички субекти с нормални умствени способности и физически умения да общуват помежду си. Понякога, когато се опитва упорито (и понякога, когато изобщо не се опитва), KSB-21-09 е в състояние да накара да изчезнат малки предмети като моливи, сачмени лагери, кламери, но засега нищо по-голямо от чаша вода. Изпраща ги навсякъде, в нещо, което нарича „пълнен мрак“. Не може да ги върне обратно, нито да обясни какво означава пълен мрак, макар че не обича това място. Налага се да му дадат успокоителни, за да заспи, защото често сънува ужасяващи кошмари, в които той неудържимо изпраща себе си парче по парче в пълния мрак: първо един палец, след това пръст, след това лявото си стъпало, зъб и друг зъб, едното око внезапно изчезва от орбитата си, после ухо. Напоследък на KSB-2109 му изневерява паметта и получава пристъпи на параноя, които вероятно имат връзка с използването на успокоителните, които му дават преди лягане.

От четирийсет и осемте сирачета, които живеят в института, само седем проявяват някакви паранормални способности. Останалите четирийсет и едно обаче не се третират като неудачници. Всяко от седемте „успели“ за пръв път е разкрило своя талант на различна възраст – един на единайсет месеца, друг на пет години. Следователно остава възможността много от другите четирийсет и едно деца да се проявят в следващите години, може би чак когато настъпят физиологичните промени през пубертета. Разбира се, тези, които растат, без да покажат някакъв талант, ще трябва да бъдат премахнати от програмата, тъй като ресурсите за „Проект 99“ не са неизчерпаеми. Създателите на проекта все още не са определили точния момент за унищожение.

Макар че държеше здраво кормилото, което беше хлъзгаво от студената му пот, макар че звукът на двигателя беше познат, макар че магистралата беше солидна под колелата, Джо се почувства така, сякаш беше попаднал в друго измерение, така коварно аморфно и враждебно за разума, както сюрреалистичните пейзажи в картините на Салвадор Дали.

С нарастващ ужас той прекъсна Роуз:

– Това място, което описваш, е самият ад. Ти... ти не може да си

била част от нещо като това. Не си такъв човек.

– Не съм ли?

– Не.

Гласът ѝ ставаше все по-слаб, сякаш силата, която я крепеше, бяха тайните, които пазеше, и като ги разкриваше една по една, нейната жизненост постепенно отслабваше както с всеки отрязан кичур е отслабвала силата на Самсон. В нарастващата ѝ слабост имаше облекчение като това, което човек получава в църквата, слабост, която тя сякаш искаше да изпита, но въпреки това беше обагрена със сивия цвят на отчаянието.

– Ако сега не съм този човек... тогава съм била част от този чудовищен проект.

– Но как? Как? Защо си искала да бъдеш въвлечена в тези варварщини?

– От гордост. Да докажа, че съм добра колкото те си мислеха. Затова приех безпрецедентното предизвикателство. Вълнение. Тръпката да участваш в програмата, по-добре спонсорирана от проекта „Манхатън“. Защо хората, които изобретиха атомната бомба, са работели по нея... след като са знаели какво правят? Работих върху този проект, защото други, където ѝ да е по света, щяха да стигнат до същия резултат... така, че трябваше да го направим, за да се спасим от тях.

– Да се спасим, като продадем душите си ли? – попита той.

– Нищо не ме оправдава – каза Роуз. – Но е истина, че никой не очакваше, че експериментът ще стигне толкова далеч, че ще приложим на практика това, което сме научили с такова... усърдие. Ние навлязохме в създаването на деца на етапи... по опасен път, който води надолу. Възнамерявахме да контролираме първия субект само през второто тримесечие на ембрионалното развитие и в края на краищата не считахме зародиша за истинско човешко същество. Така че не изглеждаше, че правим експерименти с хора. И когато изкарахме пълния период на едно от тях... имаше интригуващи аномалии в графиките на енцефалограмата, странни изменения на мозъчните импулси, които показваха неизвестна досега мозъчна дейност. Трябваше да оставим субекта жив..., за да разберем какво сме постигнали, да видим дали не сме направили гигантска стъпка в еволюционния процес.

– Исусе!

Макар че беше срещнал тази жена за пръв път само преди трийсет и шест часа, чувствата му към нея бяха силни, като се колебаеха между обожание, страх и антипатия. Все пак от антипатията му възникна съжаление, защото за пръв път той видя в нея една от многото прояви на

човешката слабост, която в друга форма беше толкова силна в него.

– Честно да си кажа, в началото – каза тя – исках да се откажа от този проект. Затова бях поканена на разговор с директора на проекта, който заяви, че в този момент не мога да напусна. Бях обвързана за цял живот. Да се опиташ да напуснеш „Проект 99“, означава да извършиш самоубийство и да изложиш живота на близките си на опасност.

– Не можеше ли да изнесеш всичко това пред пресата, да разгласиш тази история и да ги притиснеш?

– Не и без веществено доказателство, а единственото, което имах, беше в главата ми. Двама от моите колеги бяха решили да разгласят всичко. Единият получи инсулт, другият беше застрелян в главата от нападател, който никога не беше заловен. Известно време... бях толкова депресирана, че мислех да се самоубия и да им спестя усилията. Но тогава... се появи ССУ-21-21...

– Мъжкият субект SSW-89-58 е роден една година преди ССУ-21-21, Джо. Той проявява удивителни дарби във всяко отношение и неговата история е интересна за теб, заради последните ти преживявания с хора, които се самоизкормват и се подпалват, и заради това, което си загубил в Колорадо.

Когато става на четирийсет и два месеца, SSW-89-58 притежава езикови умения на среден ученик в първи курс на колеж и е в състояние да прочете триста страници за срок от един до три часа в зависимост от сложността на текста. Висшата математика му се удава лесно като близането на сладолед, също и чуждите езици от френски до японски. Физическото му развитие също е ускорено и когато е на четири години, той е висок колкото нормално седемгодишно дете. От него се очакват паранормални таланти, но изследователите са изненадани от обхвата на обикновените му дарби, които включват способността да изсвири всякаква мелодия на пиано, след като веднъж я е чул, и от физическото му преждевременно развитие без генетичен подбор.

Когато 89–58 започна да проявява паранормални способности, се оказва, че е феноменално надарен. Първото му изключително постижение е „дистанционното“ виждане. Като на шега описва на изследователите собствените им къщи, в които никога не е влизал. Разхожда ги из музеи, до които никога не е бил допуснат. Когато му показват снимка на планината в Уайоминг, в която има строго секретен стратегически команден център за въздушна защита, той описва в подробности екраните, на които се вижда състоянието на направляемите ракети. Счита се за придобивка, за изключителна ценност, която ще се използва за

шпиониране, докато за нещастие открива, че може да влиза в човешките мозъци така лесно, както в отдалечени стаи. Започва да контролира психически първия си наставник, кара човека да се съблече и го кара да мине през помещенията на сиропиталището, кукуригайки като петел. Когато SSW-89-58 прекратява контрола над наставника и е разкрит, го наказват сурово. Той се обижда от наказанието, обижда се дълбоко. Същата нощ осъществява дистанционно наблюдение на къщата на наставника и влиза в неговия мозък от седемдесет километра разстояние. Чрез наставника той убива съпругата му и дъщеря му и го принуждава да се самоубие.

SSW-89-58 е усмирен с помощта на голяма доза успокоителни, които му инжектират с помощта на стрела. Двама работещи по „Проект 99“ загиват при тази операция.

В продължение на осемнайсет дни той е в състояние на кома, причинена от успокоителните, докато екип от учени проектират и надзират незабавното конструиране на подходящо помещение за него, което ще поддържа живота му, но ще даде възможност да бъде държан под контрол. Една група от персонала предлага незабавно да бъде унищожен, но идеята е обсъдена и отхвърлена.

На първия етаж на сиропиталището има стая за проверка. Тук всеки служител се подлага на подробен оглед от трима гардове, защото на този пост винаги дежурят по трима души. Трябва да сложиш дясната си ръка върху скенер, който ще те идентифицира по пръстовите отпечатаци. Също така трябва да гледаш в скенер, който сравнява твоята ретина на очите с тази, която е била записана от скенера, когато си постъпил на работа.

От стаята се спускаш с асансьор покрай пет подземни етажа, където се извършва голяма част от работата по „Проект 99“. Най-интересно е шестото ниво, където стигаш в края на дълъг коридор и минаваш през сива метална врата. Влизаш в обикновена стая с прости мебели, с трима души охрана, които не проявяват интерес към теб. Тези мъже работят на шестчасови смени, за да се гарантира, че остават бдителни не само към това, което става в тази стая и съседната, но и към нюансите в поведението на колегите си.

На едната стена в тази стая има прозорец, който гледа в съседната. Често ще видиш доктор Луис Блом или доктор Кейт Рамлок, или и двамата на работа зад това стъкло, защото те са създателите на SSW-89-58 и наблюдават изследванията и използването на способностите му. Когато доктор Блом и доктор Рамлок отсъстват, има поне трима други

членове от техния екип.

SSW-89-58 е винаги под наблюдение.

Когато напуснаха шосе 210 и колата тръгна по шосе 10, Роуз каза:

– Джо, можеш ли да спреш на някоя бензиностанция? Трябва да отида до тоалетна.

– Какво има?

– Нищо, просто имам нужда... да използвам тоалетна. Мразя да си губя времето. Искам да стигнем до Биг Бейр колкото е възможно по-бързо, но не ми се иска да се подмокрят.

– Добре.

Тя отново подхвана разказа си за „Проект 99“ и за наблюдението от разстояние.

– Напред, моля, през вратата и в последното помещение. Там е монтиран контейнер, в който сега живее 89–58 и в който той ще прекара остатъка от живота си. Това е резервоар, който донякъде прилича на механични бели дробове, които са се използвали за поддържане на живота на болни от детски паралии. Сгъшен като орех в черупката си, 89–58 е изцяло затворен, притиснат между меките стени на отлетия по тялото му контейнер, който ограничава всяко движение, дори мърдането на пръстите, като му дава възможност да криви само лицето си. Въздух получава през носа си, който е свързан с бутилка с кислород. Във вените на двете му ръце са включени системи, през които той получава животоподдържаща храна, течности и различни лекарства. Постоянно е свързан с катетър за ефективно отделяне на урина и изпражнения. Ако една от системите откаже, веднага се включва аларма и въпреки наличието на резервна система, незабавно се отстраняват повредите.

Когато е необходимо, изследователите и техните помощници провеждат разговори с 89–58 по мегафон. Съдът във формата на мидена черупка, в който той лежи в стоманения резервоар, е снабден със слушалки и микрофон. Персоналът е в състояние да намали силата на гласа му до шепот, но той няма същата привилегия да ги „изключва“. Чрез специалните очила 89–58 може да получава образи, могат да му се показват снимки и ако е необходимо, да му се дават географските координати на сгради и места, на които той трябва да проведе наблюдение. Понякога му се показват снимки на лица, срещу които е необходимо да предприеме едно или друго действие.

По време на наблюдението 89–58 подробно описва какво вижда и отговаря на въпросите, които му задават наставниците. Като контролират пулса, кръвното налягане, дишането, мозъчните импулси,

движенията на клепачите и промените в електропроводимостта на кожата му, те са в състояние да открият една лъжа с най-малко трийсет и девет процентна точност. Освен това го проверяват от време на време, като го прехвърлят на места, за които вече са били събрани пространни и сигурни сведения. Впоследствие отговорите му се сравняват с вече наличната информация.

Известен е с непокорството си, поради което не му се доверяват.

Когато инструктират 89–58 да влезе в мозъка на определен човек, да го елиминира, или да го използва за премахването на някой друг, който е най-често чужденец, задачата се квалифицира като „мокра поръчка“. Този термин се употребява отчасти, защото се пролива кръв, но главно защото 89–58 прониква не в отдалечени помещения, а в мрачните дълбини на човешкия мозък. Докато изпълнява мократа поръчка, 89–58 я описва на доктор Блом или доктор Рамлок, като поне един от тях присъства при такова наблюдение. След множество подобни мисии Блом и Рамлок и техните колеги са станали специалисти по откриване на измамите, дори преди полиграфът да ги сигнализира.

За наставниците дейността на мозъка на 89–58, показана на видеомониторите, ясно посочва дейността, с която е ангажиран във всеки момент. Когато извършва само наблюдение, моделите са коренно различни от тези, които възникват при изпълнение на мокра поръчка. Ако задачата му е само да наблюдава някое далечно място и ако влезе в мозъка на някого, независимо дали като акт на неподчинение или просто за забавление, това веднага става известно на наставниците.

Ако SSW-89-58 откаже да изпълни заповед, превиши параметрите на дадена задача или прояви неподчинение, може да бъде наказан по различни начини. Могат да бъдат активирани електрически контакти в съда, в който се намира, и в катетъра, за да предизвикат болезнени удари в избрани слаби точки от главата до петите или по цялата повърхност на кожата. Електронни звуци с непоносима сила могат да пронизат тъпанчетата му. Отвратителни миризми лесно могат да бъдат вкарани с въздуха, който му се подава. По същия начин се вкарват лекарства за предизвикване на болезнени и ужасяващи физиологически симптоми като силни мускулни спазми и възпаление на нервните окончания, които обаче не представляват заплаха за живота му. Причиняване на клаустрофобна паника чрез прекъсване на подаването на въздух е също просто, но ефективно дисциплиниращо средство.

Ако е послушен, 89–58 може да бъде награден по пет начина. Макар че получава интравенозно най-необходимите хранителни вещества

като карбохидрати, протеини, витамини, минерали, в устата му може да бъде вкарана тръба, за да му се позволи да опита вкусни течности: кока-кола, ябълков сок, шоколадово мляко. Второ, понеже е талантлив пианист и много харесва музиката, може да бъде награден с изпълнение на Битълс или на музика от Бетовен. Трето, има възможност чрез очилата да му прожектират филми и от такова близко разстояние му се струва, че участва във филма. Четвърто, той може да получи подобряващи настроението лекарства, които го правят щастлив като всяко момче по света. Пето, и то най-приятното е, че понякога му се позволява да наблюдава места, които иска да изследва, и по време на тези експедиции, при които се ръководи от собствените си интереси, той опознава свободата, доколкото може да си представи.

По правило не по-малко от трима души наблюдават контейнера и обитателя му, защото 89–58 може да контролира само един мозък по едно и също време. Ако някой от тримата прояви признаци, че му се оказва насилие или поведението му стане необичайно, всеки един от другите двама с помощта на бутон вкарват интравенозно допълнителни успокоителни средства и 89–58 изпада веднага в дълбок и омаломощаващ сън. Ако по някакъв начин, което е твърде невероятно, това не даде резултат, посредством друг бутон следва смъртоносна доза нервнопаралитичен токсин, който убива в разстояние на три до пет секунди.

Тримата охранители от другата страна на стъклото за наблюдение имат подобни бутони, които използват по тяхно усмотрение.

SSW-89-58 не може да чете мислите. Не е телепат. Може само да потиска личността на човека, когото обитава, и да контролира тялото му. Между членовете на екипа, работещ по „Проект 99“, съществуват противоречия дали липсата на телепатични способности е разочароваща или е добър признак.

Освен това, когато е натоварен с мокра поръчка, той трябва да знае къде се намира обектът, преди да проникне в мозъка му. Не може да „претърсва“ населението на света, а трябва да бъде насочван от наставниците, които първи откриват жертвата. След като му покажат изображение на сградата или превозното средство, в които може да бъде открит обектът, и когато получи ориентация за географското местоположение, той може да действа.

Засега не е в състояние да прониква в мозъка на хора, които са на открито. Никой не знае защо съществува това ограничение. Може би, защото невидимите вълни на душата, които са енергия от някакъв тип, реагират на откритите пространства като топлина от нагорещен камък,

поставен в студена стая: тя се излъчва и се разпръсква, поради което е невъзможно да бъде запазена в определена форма. Субектът е в състояние да извършва наблюдение на открито, но само за кратко време. В това отношение 89–58 разочарова наставниците, но те вярват и се надяват, че способностите му в тази насока може да се подобрят с времето.

Непоносима гледка е, когато контейнерът се отваря два пъти в седмицата, за да могат наставниците да почистят 89–58. Винаги го упояват и остава свързан с бутона за нервнопаралитичния токсин. Измиват го целия с гъба, възпаленията на кожата се лекуват, прочистват се червата му, зъбите му се почистват, очите му се преглеждат за инфекции и след това се промиват с антибиотик. Макар че 89–58 получава ежедневно електрическо стимулиране на мускулите си, за да се осигури минималната животоподдържаща маса, той прилича на гладуващо дете от която и да е страна от третия свят. Блед е като мъртвец, съсухрен, костите му са изтънели от обездвижването и когато машинално вкопча костеливите си пръсти в ръцете на хората, които го мият, хватката му е немощна като на бебе, което се опитва да се хване за палеца на майка си.

Понякога, когато е под въздействието на наркотика, той бърбори неразбираемо, скимти като изоставено дете и дори плаче, сякаш сънува тъжен сън.

На бензиностанцията на „Шел“ имаше само три коли при колонките за самообслужване. Докато пълнеха бензин, шофьорите примижаваха и свеждаха глави, за да предпазят очите си от пясъчинките, носени от вятъра.

Осветлението беше много силно и макар че Джо и Роуз не бяха търсени от полицията, която би разпространила снимките им по местните телевизии, той реши да не рискува. Паркира в сянката на една сграда близо до тоалетните.

Изпитваше смесени чувства, усещаше болка в сърцето си, защото сега знаеше причината за унищожителната катастрофа, и кои са убийците. Знанието беше като скалпел, който дълбае в раната в душата му. Струваше му се, че е загубил близките си много по-скоро, отколкото беше в действителност.

Изключи двигателя и не помръдна.

– Не мога да разбера как са открили, че пътувам с този самолет – каза Роуз. – Бях взела извънредно предпазни мерки... Но разбрах, че 89–58 наблюдава пътническата класа и ни търси, защото имаше странно

отслабване на светлината на лампите, проблем с моя часовник, неопределено чувство на присъствие – признаци, които се бях научила да различавам.

– Срегнах се с една жена от Националния съвет за безопасен транспорт, която беше прослужала касетата със записа от пилотската кабина, преди да бъде унищожен в умишлен пожар в лабораторията. Този 89–58 е бил в главата на капитана, Роуз. Не разбирам... Но защо не е премахнал само теб?

– Трябваше да ни хване и двете, това беше неговата задача, мен и малката, и докато мен можеше да залови без проблеми, с нея нямаше да му е лесно.

Напълно объркан, Джо каза:

– Нина? Защо са се интересували от нея? Тя е била просто един пътник, нали? Мислех, че те я преследват, защото... защото е оцеляла с теб.

Роуз извърна поглед и промълви:

– Дай ми ключа от дамската тоалетна, Джо. Ще ми го дадеш ли? Моля те. Ще ти разкажа останалото по пътя към Биг Бейр.

Той влезе в сградата и взе ключа от касиера. Когато се върна при форда, Роуз беше излязла. Беше се облегнала на предния калник с гръб към него, бе приведена срещу силния вятър. Лявата ѝ ръка все още трепереше и бе притисната към гърдите ѝ. С другата придържаше реверите на якето си, сякаш от топлия августовски вятър я втрисаше.

– Ще отключиш ли вратата? – попита тя.

Той включи лампата, а Роуз промърмори, че няма да се бави и се промъкна покрай него.

Той зърна изражението ѝ на светлината точно преди вратата да се затвори. Изглежда, изпитваше силна болка.

Вместо да се върне при колата, Джо се облегна на стената до вратата на тоалетната, за да изчака Роуз.

Според медицинските сестри в приютите и психиатричните болници мнозинството от най-разстроените пациенти реагираха на вятъра Санта Ана като при пълнолуние. Причината не бе само в пагубния звук, наподобяващ на виковете на призракен ловец и призракните зверове, които той преследва, а в миризмата, носеща се от пустинята, и в електрическият заряд, изпълващ въздуха.

През тази нощ имаше и пълнолуние, и вятър Санта Ана, предизвикващи странни усещания, а едно момче без родители, без име, което живееше в метален ковчег, от разстояние въздействаше на подвластните

му потенциални жертви.

Записваме ли?

Момчето е знаело за микрофона в пилотската кабина и е оставило вик за помощ на касетата.

Една от тях е доктор Луис Блом. Един от тях е доктор Кийт Рамлок. Правят нещо лошо с мен. Накарай ги да престанат. Накарай ги да престанат да ми причиняват болка.

Каквото и да беше това момче – социопат, склонен да убива – то беше и дете. Звяр, отвратително същество, страшилище, но и дете. Не беше искало да се ражда и ако беше лошо, те го бяха направили такова, като не го бяха научили на никакви човешки ценности, като се отнасяха с него като с обикновено оръдие, като го награждаваха за убийствата. Беше звяр, но жалък звяр, изгубен и самотен, лутащ се в лабиринт от нещастие.

Жалък, но страхотен. И все още тук. Чакаш да му бъде казано къде да намери Роуз Тъкър. И Нина.

Страхотно удоволствие!

Момчето обичаше да убива. Джо смяташе, че дори е възможно неговите наставници никога да не са го инструктирали да унищожават пътниците на самолета, че го е направил като проява на неподчинение и затова му е харесало.

Накарай ги да престанат, защото ще убия всички. Ще убия всички и ще ми достави удоволствие.

Спомняйки си тези думи от записа, Джо разбра, че момчето имаше предвид не само пътниците от обречения самолет. Вече е решил да ги убие всичките. Той говореше за нещо по-апокалиптично от триста и трийсет убийства.

Какво ли можеше да направи, ако му се дадат фотографии и географските координати не само на обикновени ракетни установки, но и на силози, в които има ядрени заряди?

– Исусе! – прошепна Джо.

Някъде в нощта Нина чакаше. Беше при приятел на Роуз, но недостатъчно защитена. Уязвима.

Роуз се забави дълго време.

Той почука на вратата на тоалетната и я извика, но тя не отговори. Поколеба се, почука отново и когато тя слабо извика, Джо отвори вратата.

Беше седнала на ръба на тоалетната чиния. Беше свалила якето си и бялата си блуза, напоена с кръв, върху мивката.

В мрака не беше видял, че тя кърви. Едва сега забеляза, че е направила компрес от мокри хартиени кърпи и го притиска до гърдите си.

– Улучили са те! – промълви.

– Куршумът е излязъл през гърба. Ръката не кърви много, а болката е поносима... Но защо чувствам такава слабост?

– От вътрешен кръвоизлив – предположи той и трепна, когато видя зейналата рана.

– Имам познания по анатомия. Простреляна съм на най-подходящото място. Имам голям късмет. Сигурно не са засегнати важни органи.

– Куршумът е засегнал някоя кост и я е счупил. Възможно е парченцето да не е излязло.

– Бях толкова жадна. Наведох се да пия вода от чешмата и едва не припаднах.

– Престани да се правиш на героиня – каза той. Сърцето му беше лудо. – Трябва да те прегледа лекар.

– Заведи ме при Нина.

– Роуз...

– Нина може да ме излекува – каза тя и виновно извърна поглед от него.

Слисан, той промълви:

– Да те излекува?

– Вярвай ми. Нина може да направи това, което никой доктор не може, нещо, което никой на този свят не може.

В този момент той узна поне една от тайните на Роуз Тъкър, но не можеше да си позволи да извади тъмния бисер на познанието и да го изследва.

– Помогни ми да си облека блузата и якето и да вървим. Заведи ме при Нина и ме остави в нейните ръце. Нейните лекуващи ръце.

Макар че му се повдигаше от тревога, той се подчини. Докато ѝ помагаше да се облече, си спомни колко силна му се беше видяла на грощицата в събота сутринта. Сега беше толкова безпомощна.

Настани я в колата, а тя го помоли да ѝ купи нещо за пиене.

От един автомат пред бензиностанцията той взе кутия пепси и друга с портокалов сок. Роуз предпочете портокаловия сок и той отвори кутията.

Преди да я вземе, тя му подаде снимката на гробовете на неговото семейство и сгънатата еднодоларова банкнота, чийто сериен номер минус четвъртата цифра даваше телефонния номер, на който можеше да бъде намерен Марк в случай на необходимост.

– За всеки случай ще ти обясня как да намериш мястото в Биг Бър, ако нещо се случи с мен по пътя.

– Не бъди глупава. Ще издържиш.

– Изслушай ме – настоя тя и магнетичната ѝ сила отново прикова вниманието му.

Изслуша внимателно указанията ѝ. Накрая тя добави:

– Хората от тази организация са мои съюзници. Но се страхувам, че прекалено лесно може да се проникне сред тях. Ето защо не им позволих да ни придружат. Но ако в момента не ни преследват, може би тяхната защита е достатъчно добра. Ако нещо се случи с мен и не знаеш към кого да се обърнеш... потърси помощта им.

Нещо го стегна в гърдите, докато тя говореше.

– Не бой се! Ще те заведе при Нина навреме – промълви той.

Дълго мълчаха, накрая Роуз каза:

– Не исках да те нараня, Джо.

– Не си ми сторила нищо лошо.

– Греших.

Той я погледна, но не посмя да я попита какво е направила.

– Не ме мрази прекалено много.

– Изобщо не те мrazia.

– Подбудите ми бяха благородни. Не винаги е било така. Сигурно не са били безупречно чисти, когато започнах работа по „Проект 99“. Но този път мотивите ми бяха безкористни, Джо.

Докато излизаха от блесналия в светлини Лос Анджелис и предградията му, Джо чакаше Роуз да му обясни защо трябва да я мрази.

– Така..., нека да ти кажа – каза тя – за единствения истински успех на проекта...

– Представи си, че се изкачваш с асансьора от най-долното ниво на тези подземни етажи. Оставяме момчето в неговия контейнер и отиваме нагоре към стаята за проверки. Насочваме се към помещението на партера, където живее ССУ-21-21.

Момиченцето е създадено от Роуз Тъкър една година след 89–58. То е прекрасно дете, чувствително, с чисто лице, със златиста коса и тъмносини очи. Макар че повечето от сирачетата, които живеят тук, са със средна интелигентност, ССУ-21-21 има необикновено висок коефициент на интелигентност, може би дори по-висок от този на 89–58 и е много ученлюбива. Тя е тихо, много грациозно момиче, и притежава естествен чар, ала през първите три години от живота си не проявява никакви паранормални способности.

Но една слънчева майска утрин, когато играе с други деца на поляната пред сиропиталището, намира врабче със счупено крило и извадено око. Птичето лежи в тревата под едно дърво и немошно пляска с криле, а когато малката го взема, то от страх застива неподвижно. Плачейки, момичето бърза да отиде с врабчето до най-близкия наставник и го пита какво може да се направи. Врабчето е толкова слабо и така сковано от страх, че само отваря човката си и не издава никакъв звук. Очевидно умира, но момичето не иска да се примири със смъртта му. Сяда на земята, нежно гали птичето с дясната си ръка, като му пее песничка за червеношийката. Само след минута счупеното му крило зараства, а около му отново е на мястото си. Птичето радостно изчуруликва и отлита.

ССУ-21-21 става център на изключително внимание. Роуз Тъкър, която е докарана на прага на самоубийството от кошмара, наречен „Проект 99“, е възродена като птичето, отдръпвайки се от бездната, към която се е запътила. През следващите петнайсет месеца лечителските способности на 21–21 се изследват. В началото малката се учи да извиква и контролира дарбата си, докато накрая може да я прилага, когато ѝ кажат. Онези от работещите по „Проект 99“, които имат проблеми със здравето си, неочаквано са излекувани. Няколко политици, военни и членове на техните семейства, страдащи от сериозни заболявания, са доведени тайно при детето за лечение. Част от учените от „Проект 99“ вярват, че 21–21 е най-голямото им постижение, а други намират 89–58 за най-интересната и ценна собственост, независимо от значителните проблеми при неговото контролиране.

Петнайсет месеца след излекуването на раненото врабче един генетик от екипа, наречен Амос, разбира, че има рак на панкреаса – една от най-смъртоносните форми на това заболяване. Докато успява да излекува Амос само с едно докосване, момичето открива освен злокачественото образуване още една болест, която не е от физическо естество, а е на психическа основа, но въпреки това смъртоносна. Може би заради видяното в лабораториите на „Проект 99“, а може би заради множество други причини, които са се натрупали през петдесетгодишния му живот, Амос е решил, че животът няма смисъл, че хората са само прах, който вятърът разнася. Тъмнината в него е по-страшна от тумора, но момичето излекува и това, като му показва светлината на Господ и странните измерения на светове отвъд нашия свят.

Амос е обхванат от радост и страхопочитание. Ту избухва в смях, ту в ридания, а колегите му – изследователка на име Джанис и друг учен, който се казва Винсент, мислят, че е обхванат от истерия. Амос

моли момичето да покаже на Джанис същата светлина, но Джанис реагира по друг начин. Изплашена е и започва да изпитва угризения на съвестта заради начина, по който е живяла, и от мъка по тези, които е предала и наранила. Болката ѝ е плашеща.

Джанис и Амос са изолирани за наблюдение. Какво е направило момичето? Обясненията на Амос приличат на бърборене на умопобъркан.

Объркано и смутено от различните реакции на Амос и Джанис, момичето става необщително. Роуз работи насаме с него повече от два часа, преди да започне да изкопчва изумителни обяснения. Детето не разбира защо откритието, което показва на Амос и Джанис, ги смайва, или защо реакцията на Джанис е смесица от еуфория и самобичуване. Роде на с пълното съзнание за мястото си и предназначението си във вселената, с разбиране за пътя, който ще извърви към безкрайността, с увереност за съществуването на вечния живот, която е заложена в гените ѝ, малката не проумява разтърсващата сила на това откритие, когато го показва на хората, които са прекарвали живота си в блатото на съмнението и прахта на отчаянието.

Роуз, която не очаква чудеса, моли момичето да ѝ покаже онова, което е показало на двамата учени. След този миг тя безвъзвратно се променя. Докосването на детската ръка ѝ помага да осъзнае смисъла на съществуването. Невъзможно ѝ е да опише преживяното и дори когато радостта помита спомена за скърбите, които е изпитала. Изпълнена е и с ужас, защото безсмъртието означава, че през живота си отсега нататък на този свят и в следващите си прераждания ще трябва да изпълни очаквания, които я плашат, защото не е сигурна, че ще бъде на необходимата висота. Като Джанис осъзнава злините, които е причинила, и разбира, че все още е способна да бъде дребнава и жестока; копнее да преодолее своето минало, дори когато се страхува от усилията, които се изискват, за да го стори.

Когато видението преминава и Роуз открива, че е в стаята на момичето както преди, тя не изпитва никакво съмнение, че видяното е било действителност – истината в най-чистата ѝ форма и не е било самоизмама, предизвикана от психичната енергия на детето. Около половин час не е в състояние да проговори, само трепери, закрила лицето си с длани.

Постепенно тя започва да разбира изводите от преживяването. Ако това откритие стане достояние на човечеството, светът безвъзвратно ще се промени. След като някой веднъж е видял, че отвъд този свят има живот, макар и загадъчен и страшен, то всичко, което веднъж е било

важно, започва да изглежда незначително. Ще настъпи краят на света, какъвто го познаваме. Но това няма да се хареса на мнозина, които извличат полза от болката и унижението на събратята си. Те няма да искат да получат дара на момичето. Ще се страхуват от малката и всичко, което тя обещава. Ще ѝ дадат успокоителни и ще я затворят в контейнер, или ще я убият.

Тя е месия, но е и човешко същество. Може да излекува крилото на ранено птиче и да възвърне зрението на сляпо око. Може да лекува рак. Но не е безсмъртен ангел, а същество от плът и кръв. Скъпоценната ѝ сила е скрита в деликатната тъкан на мозъка ѝ. Ако я застрелят в главата, ще умре, а с нея ще умре и необикновената ѝ сила. Макар че душата ѝ ще премине в други измерения, тя ще бъде загубена за този объркан свят, който има нужда от нея. Светът няма да се промени, войните няма да престанат, няма да изчезнат самотата и отчаянието.

Роуз разбира, че шефовете на проекта ще настояват за унищожаване. В момента, в който осъзнаят способностите на малката, ще я убият.

Преди мръкване ще я убият.

Няма да рискуват да я поставят в контейнер и да запазят живота ѝ. Момчето притежава само силата на унищожението, но 21–21 притежава силата на светлината, която е много по-опасна.

Ще я застрелят, ще я залееят с бензин и ще подпалят трупа, накрая ще разпръснат овъглените ѝ кости.

Роуз трябва да действа бързо. Момичето трябва да бъде отвлечено от сиропиталището и скрито, преди да го унищожат.

– Джо?

На фона на звездното небе сякаш от земята изникваха тъмните планини и се издигаха на хоризонта.

– Джо, толкова съжалявам. Толкова съжалявам.

Движеха се на север по магистрала 30. До Биг Бър оставаха около осемдесет километра.

– Джо, добре ли си?

Той не бе в състояние да говори, само можеше да шофира.

– Чувствам вина, задето те оставих да вярваш, че момиченцето с мен е била Нина – прошепна Роуз.

По някаква причина продължаваше да го заблуждава. Той не проумяваше защо тя продължава да крие истината.

Роуз каза:

– След като ни откриха в ресторанта, имах нужда от помощта ти. Особено след като бях простреляна. Но ти не отвори сърцето и ума си за

снимката, която ти дадох. Беше толкова... уязвим. Страхувах се, че ако узнаеш истината, ще се откажеш. Господ да ми прости, Джо, но аз се нуждаех от теб. А сега момичето се нуждае от теб.

Нина имаше нужда от него. Не някое момиче, родено в лаборатория, притежаващо силата да предава странните си фантазии на други и да замъглява умовете на наивните. Нина имаше нужда от него. Нина.

Ако не можеше да вярва на Роуз Тъкър, на кого тогава?

Успя да отрони само една дума:

– Продължавай.

Роуз отново е в стаята на 21–21. Трескаво обмисля как да прекара момичето през охранителната система, каквато имаше във всеки затвор. Хрумва й съвсем елементарен начин.

Сиропиталището има три изхода. Роуз и момичето вървят хванати за ръка към вратата, която свързва главната сграда със съседната двуетажна постройка, в която паркират колите.

Въоръженият пазач забелязва приближаването им, но не се опитва да ги задържи, въпреки че на сираците не се разрешава да влизат в гаража дори с придружител.

Когато 21–21 протяга мъничката си ръчичка и казва: „Здрасти“, пазачът се усмихва и поема дланта ѝ. Изведнъж, изпълнен с нарастващо учудване, той сяда, като трепери неконтролируемо, плаче от радост, но и от разкаяние, също както Роуз трепереше и плачеше в стаята на момичето.

Тя натиска бутона на таблото пред пазача, който отключва вратата.

Друг пазач чака по-нататък. Той е сепнат при появата на малката. Тя се насочва към него и изненадата, която го обхваща, когато я вижда, е нищо в сравнение с изненадата, която следва.

Трети пазач стои на изхода от гаража. Разтревожен е, когато вижда 21–21 в колата на Роуз. Навежда се през спуснатото стъкло, за да поиска обяснение, и момичето докосва лицето му.

Двама добре въоръжени мъже пазят портала при магистралата. Вдигат бариерата и колата се стрелва през широко отворените врати.

Роуз знае, че ако отново ги спрат и момичето протегне ръка, за да се здрависа, ще ги застрелят на място.

Трябва да напуснат района бързо, преди охраната да разбере какво се е случило с петима от мъжете. Ще организират преследване, може би с помощта на местните, държавните и федералните власти. Роуз кара лудо, безразсъдно, с умение, плод на отчаянието, което тя никога не е притежавала. 21–21 наблюдава широките поля, които се нижат покрай

колата и накрая казва:

– Колко е просторно тук.

Роуз се засмива:

– Скъпа, нищо не си видяла още.

Разбира, че трябва колкото е възможно по-бързо да използва медиите, за да покаже лечителските способности на 21–21, и да демонстрира най-големия дар, който детето може да поднесе на човечеството. Само силите на невежеството и мрака имат полза от запазване на тайната. Роуз вярва, че 21–21 никога няма да бъде в безопасност, докато светът не разбере за нея, не я приеме и попречи да бъде задържана.

Бившите ѝ шефове знаят, че тя ще пожелае да запознае света с откритието си. Всички медии са в ръцете им – те са неуловими като сенките на облаците върху повърхността на езеро, което ги прави още по-опасни. Ще се опитат да я открият възможно най-бързо, преди да успее да направи тайната достояние на хората.

Тя познава журналист, на когото вярва, че няма да я предаде: Лайза Пекатоне, стара приятелка от колежа, която работи в „Поуст“ в Лос Анджелис.

Налага се час по-скоро да вземат самолет за Южна Калифорния. „Проект 99“ се спонсорира от частната индустрия, отбранителния сектор и други могъщи правителствени организации. По-лесно е да се спре лавината, отколкото да се съпротивляваш на тези сили. Скоро ще започнат да използват свръхмодерната техника, с която разполагат, за да открият бегълките.

Роуз стига до извода, че през колкото повече щати премине, толкова по-безопасно ще бъде пътуването, затова се насочва към Хагерстоун, Мериленд и от там към Харисбърг, Пенсилвания. Пътуването минава без никакви произшествия. Въпреки това тя все повече се безпокои, че в автомобила е монтирано устройство, което показва местоположението му. Ще я хванат независимо от разстоянието, което е между нея и Манасас. В Харисбърг тя изоставя колата и заедно с момичето продължават за Ню Йорк с автобус.

Когато са на борда на полет 353, Роуз се чувства в безопасност. Веднага след приземяването на летището в Лос Анджелис тя ще бъде посрещната от Лайза Пекатоне и много други представители на медиите, на които ще съобщи за сензационното си откритие.

В списъка на пътниците вписва малката като нейна доведена дъщеря от брака ѝ с бял мъж и ѝ дава името Мери Тъкър. На медиите тя възнамерява да съобщи инициалите ССУ-21-21, защото те напомнят на

инициалите на концлагеристите, което ще даде представа за целите на проекта и ще предизвика симпатия към детето.

От другата страна на пътеката в самолета до тях са седнали майка и двете ѝ дъщери, които се връщат у дома. Мишел, Криси и Нина Карпентър.

Нина, която е приблизително на годините и възрастта на 21–21, си играе с електронната игра „Прасета и принцове“, предназначена за деца от предучилищна възраст. 21–21 е очарована от звуците и образите на малкия екран. Като вижда това, Нина моли Мери да седнат на съседните празни места и да играят заедно. Роуз се колебае дали да ѝ разреши, но знае, че 21–21 е много интелигентна за възрастта си и осъзнава, че трябва да се пази, затова се съгласява. Нина е очарователно дете, мило и общително. Макар че 21–21 е гений с умствени способности на първокурсник от колеж, въпреки че е лечителка с чудодейни способности и надеждата на света, тя е запленена от Нина, иска да бъде Нина, да бъде страхотна като Нина и несъзнателно започва да имитира жестовете на Нина и начина ѝ на говорене.

Тъй като е късна нощ, на Нина ѝ се приспива. Тя дава играта на новата си приятелка, преди да седне при майка си и сестра си.

Изпълнена с възхищение, 21–21 се връща на мястото си при Роуз, като притиска към себе си малката електронна игра, сякаш е безценно съкровище. Сега тя няма дори да играе с нея, защото се страхува, че може да я счупи.

Намираха се на запад от град Рънинг Лейк, все още доста далеч от езерото Биг Бър. Докато слушаше Роуз, Джо едва сдържаше яростта си. Знаеше, че няма причина да се сърди на тази жена или на детето, което имаше име, като всички от сиропиталището, но въпреки това буквално бе побеснял – може би, защото гневът му помагаше да се справя с препятствията, както беше правил в младостта си.

Обърна се към спътницата си и попита:

– Как Нортън Нелър се вписва в това, освен, че притежава голямо парче от „Текнолоджик“, които са част от „Проект 99“?

– Бъдещето принадлежи на мръсници като него, които имат големи връзки... – Държеше кутия с пепси между коленете си, като се опитваше да я отвори с дясната си ръка. – Бъдещето им принадлежи... освен ако Нина... освен ако тя промени света.

– Големите индустриалци, правителството и медиите са се обединили, за да експлоатират обикновените хора. Това ли искаш да кажеш?

Алуминиевата кутия изтрака между зъбите ѝ и по брадичката ѝ

потече струйка пепси.

– Интересува ги само властта. Те не вярват в... доброто и злото.

– Доброто и злото са само събития.

Макар че беше отпила голяма глътка пепси, гърлото ѝ беше пресъхнало и тя едва проговори:

– И това, което тези събития означават...

– ... зависи само от гледната точка.

Все още ѝ беше ядосан, задето го беше подвела да вярва в спасяването на Нина, но не можеше да понесе да я погледне отново и да види как губи сили. Включи на дълги светлини и фаровете осветиха шосето, по което се носеха борови иглички и прах, после намали скоростта.

Кутията се изплъзна от ръката на Роуз и се търкулна под седалката.

– Губя сили, Джо – прошепна тя.

– Вече приближаваме.

– Трябва да ти разкажа... какво се случи, когато самолетът започна да губи височина.

Машината пада към земята, набирайки скорост, моторите реват, крилата скърцат, а корпусът се тресе. Пътниците пищят, ускорението ги притиска към седалките. Някои се молят, други повръщат, плачат, ругаят, призовават Спасителя, викат любимите си хора. Самолетът пада цяла вечност, сякаш се спуска от Луната.

В този момент Роуз е озарена от ярка синя светлина, сякаш е птица по време на полет, само че под нея не е тъмната земя, а само синя светлина. Няма усещане за движение. Нито ѝ е топло, нито студено. Намира се в центъра на яркосиня сфера и е изпълнена с очакване. Опитва се да издиша, но не може, не може, докато...

... успява да изпусне дъха си и... се озовава на поляната. Все още е на седалката, а до нея е 21–21. Наоколо дърветата горят. Пламъците са обхванали купища безформени отломки. Поляната се е превърнала в неопикуема костница. А самолетът е изчезнал.

В последния момент преди сблъсъка момичето ги е извело от обречения самолет на друго място чрез огромно напъгане на психическите си способности, в измерение извън времето и пространството, и ги е задържало в нищото пространство през тази една минута на унищожително разрушение. От усилието 21–21 трепери, неспособна е да говори. Очите ѝ, блестящи от отраженията на заобикалящите ги пламъци, гледаха унесено, като на дете, страдащо от аутизъм. Първоначално тя не може да върви или дори да стои, затова Роуз я понася на ръце.

Плаче за мъртвите, трепери от ужас пред тази сеч, вцепенена е от

чудото на оцеляването си, зашеметена е от урагана от емоции. Стои с момичето на ръце, но не може да направи и една крачка. След това си спомня мигащите светлини в кабината и как стрелките на часовника ѝ се въртят с бясна скорост. Разбира, че пилотът е станал жертва на момчето, което живее в стоманена капсула някъде във Върджиния. Казва си, че веднага трябва да напусне поляната и да се скрие в гората. Провира се през гъстите храсталаци, след това тръгва по пътека, обляна от сребриста светлина и прошарена от сенки, и стига до друга поляна, намираща се на билото на хълм, откъдето вижда светлините на фермата.

Когато стигат до къщата, малката донякъде е дошла на себе си. Вече може да върви, но е изпаднала в летаргия и сякаш някъде далеч. Роуз я предупреждава да помни, че името ѝ е Мари Тъкър, но 21–21 казва:

– Моето име е Нина. Искам да бъда Нина. Това са последните думи, които тя ще изрече – може би завинаги. В месеците след катастрофата, когато намират подслон у приятели на Роуз в Южна Калифорния, малката спи от дванайсет до четиринайсет часа на ден. Когато се събужда, тя не се интересува от нищо. С часове се визира през прозореца или в някоя рисунка от книга с приказки, или в една точка. Няма апетит и започва да отслабва. Тя е бледа и болнава и дори виолетовите ѝ очи се обезцветяват. Вероятно усилието, което ѝ е трябвало, за да спаси Роуз и себе си, я е изцедило напълно. Нина повече не проявява паранормални способности и Роуз изпада в отчаяние.

До Коледа обаче Нина започва да проявява интерес към света около нея. Гледа телевизия. Отново чете книги. След като зимата минава, тя спи по-малко и яде повече. Кожата ѝ възвръща предишната си руменина и цветът на очите ѝ придобива дълбочина. Продължава да мълчи, но Роуз я насърчава да излезе от самоналоженого заточение, като всеки ден ѝ говори за доброто, което може да прави, и надеждата, която може да донесе на другите.

В бюрото си Роуз пази брой от „Лос Анджелис Поуст“, в който цялата първа страница е посветена на съдбата на полет 353. Напомня ѝ за изключителната жестокост на враговете ѝ. Един юлски ден, единайсет месеца след катастрофата, тя заварва Нина да седи на ръба на леглото с вестника, отворен на страницата, на която са снимките на някои от жертвите на катастрофата. Момичето докосва снимката на Нина Карпентър, която ѝ е дала играта „Прасета и принцове“, и се усмихва.

Роуз сядат до нея и я пита тъжна ли е, когато си спомня за изгубената си приятелка.

Момичето клати глава „не“. След това насочва ръката на Роуз към

снимката и когато тя докосва фотографията, попада в синята светлина, която е по-различна от тази на сферата, в която е била транспортирана миг преди катастрофата, но това е също място, пълно с чувство, топлина, емоция.

Ясновидците твърдят, че чувстват остатъка от психична енергия върху предметите, оставена от хората, които са ги докоснали. Понякога те помагат на полицията при търсенето на убийци с помощта на предмети, които са носели жертвите по време на нападението. Тази енергия в снимката на „Поуст“ е по-различна – не е останала от Нина, но се е просмукала във фотографията.

Роуз се чувства така, сякаш се е гмурнала в море от синя светлина, море, пълно с плувци, които не вижда, но усеща, че се движат около нея. Един плувец сякаш минава покрай Роуз и се позабавя – тя знае, че това е Нина Карпентър, момичето с несиметричната усмивка, което ѝ е дало играта „Прасета и принцове“, която е мъртва, но на безопасно място, мъртва, но не изгубена завинаги, щастлива и жива някъде отвъд тази синя светлина, която е междинно състояние между етапите на съществуването.

Развълнувана така дълбоко, както когато разбра за съществуването на живота отвъд, Роуз отдръпва ръката си от снимката на Нина Карпентър и сяда тихо и смирено. След това взима Нина на ръце, силно я прегръща и я залюлява, като нито може да говори, нито има нужда от това.

Сега, когато силата на момичето се възражда, Роуз знае какво трябва да направят, откъде трябва да започнат работата си. Не иска да рискува да отиде отново при Лайза Пекатоне. Не вярва, че старата ѝ приятелка умишлено я е предала, но тя подозира, че чрез връзката на Лайза с „Поуст“ и индиректно с Нортън Нелър хората, работещи по „Проект 99“, са научили за пътуването ѝ с полет 353. Докато се счита, че Роуз и Нина са мъртви, те трябва да се възползват от тайното си съществуване и да работят колкото е възможно по-дълго, без да привлекат вниманието на враговете си. Първо, Роуз иска от момичето да поднесе дара за вечната истина на всеки от приятелите ѝ, които са ги подслонявали през тези единайсет месеца. След това ще влязат във връзка с мъжете и жените, родителите и децата на загиналите, като им дават знанието за безсмъртието. Ако имат късмет, те ще разпространят така широко тази вест, преди да бъдат открити, че никой не ще попречи да станат общочовешко достояние.

Роуз възнамерява да започне с Джо Карпентър, но не може да го открие. Неговите колеги в „Поуст“ са изгубили следите му. Той е продал

къщата в Студио Сити. Няма регистриран телефон. Казват, че е съсипан човек. Отишъл е някъде, за да умре.

Трябва да започне от друго място.

Тъй като „Поуст“ е публикувал снимките само на няколко жертви от Южна Калифорния и понеже не може да намери снимките на много други, Роуз решава да не използва портрети. Вместо това тя проучва къде са гробовете им от публикуваните некролози и прави моментални снимки на техните гробове. Тези образи, взети от надгробни плочи, тези мрачни паметници от бронз и гранит трябва да станат врати, през които получателите на фотографиите да научат, че смъртта не е всесилна и страшна, че след мъчителната фаза самата смърт умира.

Вече пътуваха по лъкатушещо планинско шосе, по което осветени от сребърната луна елхи посипваха хиляди иглички. До езерото Биг Бейр оставаха около трийсет километра. Роуз Тъкър говореше толкова тихо, че той едва чуваше гласа ѝ.

– Джо, ще подържиш ли ръката ми?

Джо не смееше да я погледне, защото му се искаше да вярва, че тя ще оживее, макар че гласът ѝ му подсказваше ужасната истина. Насили се да я погледне. Изглеждаше толкова крехка и безпомощна, но огромните ѝ, изразителни очи бяха така властни, както при срещата им на гробищата, изпълнени със състрадание, благодост и със странна радост, която го плашеше.

Гласът му трепереше повече от нейния:

– Вече не е далеч.

– Твърде далеч е – прошепна тя. – Подръж ръката ми.

– Дръж се!

– Всичко е наред, Джо.

Той спря колата на мястото за паркиране и се втренчи през стъклото в тъмното небе, ледената луна, която сякаш разпръскваше студ вместо светлина, и огромните черни масиви от гори, скали и каньони.

Разхлаби предпазния колан, наведе се към нея и взе ръката ѝ. Усети, че пръстите ѝ треперят.

– Тя се нуждае от теб, Джо.

– Не съм герой, Роуз.

– Трябва да я скриеш... да я скриеш надалеч...

– Роуз...

– Дай ѝ време..., за да може силата ѝ да се увеличи.

– Не мога да спася никого.

– Не трябваше да започвам работа с нея толкова скоро. Ще дойде

ден, когато..., когато тя няма да бъде толкова уязвима. Скрий я надалеч..., за да се увеличи силата ѝ. Тя ще разбере..., когато дойде времето.

Джо още по-силно стисна ръката ѝ, сякаш искаше да ѝ даде от своята сила.

Гласът ѝ заглъхваше, когато прошепна:

– Отвори... отвори сърцето си към нея, Джо. Клепачите ѝ потрепнаха.

– Роуз, моля те, недей.

– Всичко е наред.

– Моля те! Недей!

– Доскоро, Джо.

– Моля те, не умирай.

– Доскоро.

Той остана сам в нощта. Държеше малката ѝ ръка сам в нощта, докато вятърът свиреше тъжна погребална песен. Дълго остана неподвижен, после я целуна по челото.

Лесно му бе да следва указанията на Роуз. Хижата се намиреше високо в планината и беше сгушена между боровете и брезите. Разбитото шосе се превърна в алея, в края, на която се издигаше малка бяла къща с дървен покрив.

Зелен джип „Уейгънниър“ бе паркиран наблизо и Джо спря зад него.

На верандата имаше три въртящи се стола. Красив чернокож мъж с атлетично телосложение стоеше до перилото. Двете жълти крушки хвърляха отблясъци върху абаносовото му лице.

На най-горното стъпало стоеше русокосо момиченце на около шест години.

Изпод седалката Джо извади револвера, който беше взел от белокосия разказвач след сбиването на плажа. Слезе от колата и затъкна оръжието под колана на дънките си.

Вятърът отново нададе вой, докато той вървеше към верандата.

Малката се втренчи в колата – знаеше какво се е случило.

Чернокожият мъж избухна в ридания.

Момичето проговори за пръв път от момента, в който беше казала на Роуз, че иска да се казва Нина. Изрече една-единствена дума:

– Мамо!

Косата ѝ имаше същия цвят като косата на Нина. Беше слабичка, но добре сложена като нея. Но очите ѝ не бяха сиви като очите на Нина и колкото да се мъчеше да види лицето на Нина пред себе си, Джо не можеше да се накара да повярва, че тя е неговата дъщеря.

Отново бе обсебен от манията си и търсеше онова, което беше изгубено завинаги.

В този момент Джо забрави, че тя е само роден в лаборатория мутант със странни психически възможности, че притежава способността да спаси света. Мразеше както нея, така и себе си заради чувствата, които му вдъхваше, но беше безсилен да ги преодолее.

ГЛАВА 17

Горещият вятър блъскаше по прозорците, в хижата миришеше на бор, прах и пепелта в камината.

Бурният вятър люлееше електрическите проводници, които се удържаха в покрива и от време на време крушките примигваха. Това напомняше на Джо за пулсиращите светлини в къщата на Делмънови и той настръхваше от ужас.

Оказа се, че високият чернокож мъж е Луис Тъкър, братът на Махалия, който се беше развел с Роуз преди осемнайсет години. Тя се беше обърнала към него в най-тежкия период от живота си. Въпреки че се беше оженил повторно и имаше деца, които обичаше, Луис не бе престанал да обича Роуз.

– Ако наистина вярваш, че тя не е мъртва, а само се е преселила в друг свят – каза студено Джо, – защо да плачем за нея?

– Плача за себе си – отвърна Луис. – Защото си е отишла и ще трябва да чакам много дни, за да я видя отново.

Момиченцето стоеше до прозореца и тъжно се взираше в колата.

– Страхувам се – продължи чернокожият. – Нина щеше да е в безопасност с нея, но сега всичко се промени. Страхувам се, че са ме проследили. Няколко пъти ми се стори, че една и съща кола се движи след нас...

– С техните уреди могат да те следят от километри, не е необходимо да те преследват.

– Тъкмо преди да дойдеш, излязох на верандата, защото ми се стори, че чувам бръмченето на хеликоптер.

– Наистина трябва час по-скоро да напуснете хижата съгласи се Джо.

Луис крачеше напред-назад и се държеше за челото, сякаш се опитваше да реши какво да правят.

– Смятах, че с Роуз ще я отведете някъде. Ако ме преследват, тя ще

е в по-голяма безопасност с теб.

– Ако те преследват – каза Джо, – никой от нас не е в безопасност. Няма как да се измъкнем.

Светлините отново примигваха. Чернокожият се приближи до камината и взе газовата запалка.

Момичето се извърна от прозореца и възкликна:

– Не! Недей!

Луис Тъкър щракна запалката. Избухна в смях и запали косата и ризата си.

– Нина! – извика Джо.

Момичето се затича към него.

Мирис на горяща коса се разнесе из стаята.

Обгърнат от пламъци, Луис тръгна да препречи изхода.

От колана на дънките си Джо извади револвера и го насочи, но не можеше да дръпне спусъка. Човекът срещу него не беше Луис Тъкър, а момчето, което му въздействаше от разстояние. Нямахше шанс Луис да възвърне контрола върху тялото си и да оцелее. Джо се колебаеше дали да стреля, защото в момента, в който Луис загинеше, момчето щеше да се заеме с друга жертва.

Момичето вероятно беше неуязвимо, способно да се защитава благодарение на паранормалните си способности. Значи момчето щеше да използва Джо и оръжието в ръцете му, за да застреля Нина.

– Страхотно забавление! – възкликна момчето с гласа на Луис, който гореше като факла.

– Страхотно забавление – каза, докато се наслаждаваше на убийството на Луис Тъкър, чието тяло още блокираше вратата към предверието.

Може би в момент на голяма опасност Нина можеше да се транспортира в безопасната ярка синева, както беше направила точно преди самолетът да се забие в земята. Може би куршумите, които бъдат изстреляни по нея, просто ще преминат през празното пространство, където е била. Но имаше опасност тя да не е напълно възстановена и да не е в състояние да извърши такова натоварващо действие.

– Бягай! – извика й Джо. – Бягай!

Нина се затича към вратата.

Джо я последва с насочен към горящия мъж пистолет, макар че не възнамеряваше да стреля.

Единствената им надежда беше, че момчето ще поиска забавлението да продължи, което ще им даде шанс да излязат от хижата на

открито, където неговата способност да въздейства ще намалее. Ако се откажеше от „играчката Луис Тъкър“, щеше да проникне в съзнанието на Джо.

Докато пламъците се разпростираха по ръкавите на ризата му и панталоните му, чудовището, говорещо с гласа на момчето, радостно възкликна и хукна след тях.

Джо си спомни как бе усетил пронизващ студ, когато бягаше от къщата на Делмънови. Нахлуващата енергия го плашеше повече от перспективата да бъде хванат от огнените ръце на този призрак.

Отчаяно отстъпи в кухнята, като затръшна вратата зад себе си, което беше безсмислено, защото никаква стена, никаква стоманена преграда не можеше да задържи момчето, ако то напуснеше тялото на Луис и се превърнеше в призрак.

Нина отвори задната врата на хижата и бурният вятър се втурна в коридора.

Джо я последва и чу вратата на всекидневната да се отваря с трясък.

Зад хижата имаше затревена площ. Във въздуха се носеха откъснати от вятъра листа, борови иглички, песъчинки. Зад дървената маса за пикник и четирите стола се виждаше гората.

Нина вече тичаше към дърветата. Промъкна се през високите бурени и изчезна в мрака между борове и брезите. Джо хукна след нея – страхуваше се да не я загуби почти колкото от момчето, вселило се в Луис. Затича се между дърветата, като крещеше името на момичето, с ръка пазеше очите си от боровите клони.

Зад тях се чуваше гласът на Луис Тъкър, който фъфлеше през обгорените си устни, но въпреки това се разпознаваха думите, повтаряни монотонно с детско предизвикателство:

– Ето ме, идвам, ето ме, идвам!

Тясна пролука в дърветата пропускаше каскада от лунни лъчи и Джо забеляза развяваната от вятъра руса коса на момичето, светеща с бледа светлина, отражение на отразената светлина. Спъна се в един гнил пън, подхлъзна се върху нещо, но запази равновесие, профуча през един бодлив висок храст и откри, че Нина е открила отгъпкана пътека.

Когато я настигна, тъмнината около тях внезапно се разсея. Гушери от оранжева светлина се плъзгаха по стъблата на дърветата и обгръщаха с опашките си клоните на борове и смърчовете.

Джо се обърна и видя обсебения от зъл дух Луис Тъкър. Беше обхванат от пламъците, но все още тичаше между дърветата, подпалвайки

килима от сухи борови иглички, върху които стъпваше, и бурените и дърветата, покрай които минаваше. Когато наближи, вятърът донесе смрадта на горяща плът. Момчето крещеше весело, но думите бяха неразбираеми.

Въпреки че Джо държеше револвера с две ръце, оръжието трепереше. Изстреля един, два, четири, шест куршума и поне четири от тях улучиха чудовищния призрак. Той се строполи на земята и не помръдна.

Луис Тъкър вече не беше човек, а горящ труп. Вече нямаше мозък, в който момчето да проникне.

Джо се обърна към Нина и почувства познатото убождане в тила си, но сякаш по-притъпено от онова, което бе изпитал на прага на къщата на Делмънови. Може би силата на момчето наистина намаляваше на открито. Но то още притежаваше способността да му въздейства.

Джо извика.

Момичето го хвана за ръката.

Студенината изчезна, сякаш беше прилеп, който отлетя.

Залитайки, Джо притисна с ръка тила си, сигурен, че ще открие дълбока рана, но не напипа нищо. Върху съзнанието му също не беше упражнено насилие.

Докосването на Нина го беше спасило да бъде обладан от злата сила.

Със смразяващ кръвта писък от високите клони на едно дърво излетя ястреб и нападна момичето, като безмилостно го кълвеше навсякъде. Малката изпищя и закри лице с длани. Джо удари нападателя с ръка. Обезумялата птица се издигна нагоре и отлетя, но, разбира се, това не беше обикновена птица, обезумяла от пламъците, които бързо се разпространяваха между дърветата.

Ястребът нададе зловещ писък и отново се устреми надолу, а острата му човка бе смъртоносна като кама. Беше прекалено бърз, за да го улучи куршум.

Джо хвърли револвера, застана на колене върху пътеката и привлече момичето към себе си, за да го защити. Притисна лицето ѝ към гърдите си. Птицата щеше да се насочи към очите ѝ. Да кълве очите ѝ, когато стигне до мозъка ѝ. Да изкълве мозъка ѝ, да я лиши от силата ѝ и да я остави да се гърчи на земята.

Птицата заби нокти в ръкава на самото му, пронизвайки плътта му. Запляска с криле и яростно кълва главата на Нина, изпаднал в ярост, защото лицето ѝ беше скрито. Отново се вкопчи в ръката на Джо, който се опитваше да предпази очите на момичето. Прониза го остра болка,

когато разкъса бузата му. Окървавената човка стигна до веждите му над дясното око, за да го ослепи със следващия удар. Джо се вкопчи в крака на ястреба и ноктите откъснаха част от маншета му, деряха китката му, крилата го удряха по лицето. Птицата го кълвеше по главата, но той я отблъсна. Закривената жълта човка щракаше на сантиметри от очите му, мънистените очи святкаха свирепо и кърваво от отраженията на огъня. В главата на Джо се въртеше една и съща мисъл: „Стисни го, убий го!“ Сърцето му биеше до пръсване. Костите на ястреба бяха тънки и чупливи. Изпращаха в юмрука на Джо и той го отблъсна от момичето, като го гледаше как се мята по пътеката, безпомощен, но все още жив.

Той отметна косата на Нина от лицето ѝ. Слава Богу, очите ѝ не бяха засегнати. Всъщност лицето ѝ дори не беше издраскано и Джо изпита гордост, че беше попречил на ястреба да я нарани.

От разделената му вежда течеше кръв и се стичаше в окоето му, като замъгляваше погледа му. Кръв струеше от раната на бузата му, капеше и от накълваната и разранена китка.

Вдигна от земята револвера и отново го затъкна в колана си.

Откъм гората се чу ужасен крясък на животно, който внезапно спря. Сетне, надвивайки воя на вятъра, остър писък проряза нощта. Запращаха борови иглички, нещо стремително се приближаваше.

Може би момчето се беше научило да управлява по-умело своя талант през годината, докато Роуз бягаше, може би сега беше по-способно да упражнява контрол на открито. Или пък психическата му мощ се излъчваше като топлина от скала, както Роуз беше обяснила, но не се разпръскваше достатъчно бързо, за да доведе до бърз край нападението.

Поради бушуващия вятър и рева на бързо разпространяващия се огън, Джо не беше сигурен от коя посока беше дошъл крясъкът, но беше сигурен, че момчето, вселило се в някого, се приближаваше.

Грабна Нина в прегръдката си. Знаеше, че трябва да избягат час по-скоро и щеше да върви по-бързо през дърветата, ако я води за ръка.

Стори му се, че държи в прегръдките си същество, което е крехко като костите на ястреба.

Малката се притисна до него и той се опита да ѝ се усмихне. Хрумна му, че обезумелите му очи и пресилената усмивка са по-плашещи от адския пожар наоколо.

Лудото момче в новото си превъплъщение не беше единствената заплаха за тях. Бурният вятър спомагаше за разпространяването на пламъците. Борове бяха изсъхнали от горещото сухо лято и се подпалваха, сякаш бяха напоени с бензин парцали.

Огнените талази препречваха обратния път до хижата. Не можеха да заобиколят пламъците, защото огънят се разпространяваше прекалено бързо и вече ги настигаше.

Джо стоеше с Нина на ръце, прикован и слисан от гледката на извиращата се огнена стена. Разбра, че нямат друг избор, освен да изоставят колата и да се придвижват пеш.

Внезапно пламъци избухнаха през короните на дърветата, като смъртоносен изстрел от футуристично плазмено оръжие. Боровите клонови прашяха, горящи иглички и шишарки падаха през по-ниските клонове, възпламенявайки всичко по пътя си и изведнъж Джо и Нина се озоваха в огнен тунел.

Понесъл Нина, той хукна по тясната пътека, спомняйки си за хора, хванати в капан от пожари в Калифорния, и неспособни да избягат от тях, понякога дори неспособни да избягат с кола. Може би пламъците не можеха да си пробият път през дърветата толкова бързо, колкото през сухи храсталаци.

Тъкмо когато излязоха от огнения тунел, знамена от пламъци се разгърнаха по небето над тях и короните на дърветата пред тях се възпламениха. Горящи иглички падаха на талази като светещи пчели и Джо се страхуваше, че косите им и дрехите им ще се подпалят. Тунелът сякаш се удължи, вече не се виждаше краят му.

Димът го задушаваше, тъй като вятърът раздухваше огъня.

Пътеката водеше нагоре и макар че наклонът на хълма не беше голям, Джо се задъха, дрехите му се просмукаха от пот. Задъхвайки се, вдишвайки дима и мазните сажди, но без да изпуска Нина от прегръдки-те си, най-сетне стигна билото.

Пистолетът под колана му болезнено се притискаше към стомаха му, докато тичаше. Ако можеше да носи Нина с една ръка, щеше да извади оръжието и да го хвърли, но се страхуваше да не я изпусне, защото силите го напуснаха.

Прехвърли хребета и продължи по нанадолнището. Забеляза, че вятърът от тази страна на хълма е по-слаб. Макар че пламъците пълзяха по стръмния склон, скоростта, с която се приближаваше огънят, беше намаляла достатъчно, за да му позволи да излезе от района на пожара на място, където чистият въздух беше толкова приятен, че той изстена от удоволствие, когато го вдъхна.

Постепенно силите го напуснаха, поддържаше го само паниката. Мускулите на краката го боляха. Стори му се, че момичето тежи като олово. Но още не бяха в безопасност, затова продължи да върви, като се

препъваше и се олюляваше, смъдящите му от дима очи се премрежваха от сълзи на изтощение и умора, но въпреки това той продължаваше, без да спира, докато един койот връхлетя върху него и започна свирепо да хапе гърба му. За щастие кадифеното яке го предпази от зъбите на хищника.

От удара залитна и едва не падна по лице върху пътеката, затискайки Нина под себе си. Но тежестта на звяра подейства като противовес и той остана на крака.

Тъканта се раздра и койотът отпусна хватката си.

Джо спря, остави Нина на земята, извърна се към хищника и извади пистолета, благодарен, че не го беше хвърлил.

Звярът, осветяван от оранжевите пламъци, застана срещу него. Приличаше на вълк, но беше по-дългокрак, с по-големи уши и по-удължена муцуна. Зъбеше се страховито, духът на момчето се бе свил като змия в черепа му. Кръвнишките му очи бяха блестящи и жълти.

Джо дръпна спусъка, но изстрел не последва – беше забравил да вдигне предпазителя.

Койотът се сниши и се спусна към него. Джо отчаяно отскочи назад, за да не бъде ухапан, като отчаяно се мъчеше да освободи предпазителя.

Ръмжейки, животното започна да обикаля около него, а от устата му капеше пяна. Зъбите му се впиха в прасеца на Джо.

Той извика от болка и отскочи встрани, като се опитваше да стреля, но животното го последва и отново заръфа прасеца му. На Джо му се стори, че ще припадне от нетърпимата болка, която пронизваше като електрошокове целия му крак до бедрото.

Внезапно койотът го пусна и се отдръпна, сякаш нещо го беше изплашило.

Ругаейки, Джо го заудря с револвера. Звярът само скимтеше и изплашено се оглеждаше. Джо се поколеба с пръст на спусъка. Койотът вдигна глава към бледата луна и нададе вой. След това погледна към върха на билото.

Огнената стена приближаваше с шеметна скорост. Горещият вятър изведнъж се усили и пламъците се издигнаха към тъмното небе.

Койотът се вцепени и наостри уши. Когато огънят се надигна още веднъж, хищникът профуча покрай Джо и Нина и изчезна в дълбините на каньона.

Най-накрая, победено от силата на откритото пространство, момчето беше загубило власт над животното и Джо почувства, че вече нищо

застрашително не витае в гората. Пожарът отново се насочи към тях, заслепявайки ги с огнени талази.

От раната в прасеца Джо накуцваше и вече не беше в състояние да носи Нина, но тя го хвана за ръката и двамата тръгнаха към първичния мрак, който сякаш бликаше изпод земята.

Той се надяваше, че ще намерят път, който да ги спаси от огнения ад и да ги поведе към бъдещето, в което Нина щеше да бъде в безопасност.

Бяха изминали не повече от двеста метра, когато чуха оглушителен тътен. Джо се обърна, изтръпнал от страх да не би да го атакуват отново, но видя стадо сърни да галопира към тях, бягайки от пламъците. Десет, двайсет, трийсет сърни, грациозни и бързи, с блестящи очи, префучаха покрай него и Нина с тропот на копита, и след това изчезнаха. Измина около половин дузина стъпки, преди да разбере, че прасецът вече не го боли и кръвоизливът е престанал. По пътя Нина го беше излекувала.

ГЛАВА 18

На втората годишнина от катастрофата на вътрешен полет 353 Джо Карпентър седеше под сянката на палма на един тих плаж във Флорида и гледаше към океана. Тук приливите идваха към брега по-спокойно, отколкото в Калифорния и океанът не приличаше на машина.

Той беше различен от човека, който беше избягал от пожара в планините Сан Бернардино. Сега косата му беше по-дълга, побеляла както от химикалите, така и от слънцето. Беше си пуснал мустаци, за да промени външността си. За разлика от преди година се чувстваше жив и бе обзет от спокойствие. Изчезнал бе гневът му, който в миналото бе движещата му сила.

Притежаваше нови документи за самоличност: свидетелство за раждане, карта за социално осигуряване, три кредитни карти и шофьорска книжка. Фалшификаторите от организацията на Роуз всъщност не подправяха документи, а повече използваша техните компютърни умения, за да фабрикуват истински документи за несъществуващи хора.

Бе претърпял и вътрешни промени и ги приписваше на Нина, макар че все още отказваше да приеме дара ѝ. Тя го беше променила не с докосването си, а с поведението си, с нейната доброта, с вярата си в него, с любовта ѝ към живота и към него и увереността ѝ във вроденото добро

у хората. Беше само на шест години, но в известни отношения беше като възрастна, защото, ако наистина притежаваше чудодейната дарба, то бе свързана с безсмъртието чрез лъч светлина.

Живееха с хора, които не носеха роби и не бръснеха главите си. Големата къща се издигаше зад плажа и в стаите се чуваше тихото тракане по клавиатурите на компютрите. След седмица-две Джо или Нина щяха да се преместят при други хора и да им поднесат нейния дар, защото тази група непрекъснато пътуваше по целия свят. След няколко години, когато силата на Нина укрепнеше и тя станеше неуязвима, щяха да съобщят вестта за дарбата ѝ на цялото човечество.

Сега косата ѝ беше кестенява. Носеше розови шорти и бяла тениска с намигащ паток отпред – приличаше на най-обикновено шестгодишно дете.

Двамата мълчаливо наблюдаваха как един голям рак прекоси плажа и изчезна от погледа им.

– Защо не отвориш сърцето си? – промълви Нина.

– Ще го направя. Когато му дойде времето.

– Кога ще се случи това?

– Когато се науча да не мразя.

– Кого мразиш?

– Дълго време мразих теб.

– Защото не съм твоята Нина, нали?

– Вече не те мразя.

– Знам.

– Мразя себе си.

– Защо?

– Затова, че се страхувах.

– Ти не се страхуваш от нищо.

Той се усмихна:

– Уплашен съм до смърт от това, което можеш да ми покажеш.

– Защо?

– Светът е толкова жесток. Ако има Господ, той измъчи баща ми с болест и след това го взе млад. Той взе Мишел, моята Криси, Нина. Позволи Роуз да умре.

– Това е минало.

– Ужасно минало.

Тя замълча.

Вълните на океана сякаш нашепваха тайни послания. Нина се изправи и се запъти към рака, който се беше подал от пясъка. Обикновено

тези същества са боязливи и бягат, когато някой се доближи до тях. Този не избяга, а наблюдаваше Нина, докато тя се отпусна на колене и го заразглежда. Тя го удари по черупката, докосна клещите му, но ракът не я ощипа.

Джо изумено я наблюдаваше.

Момичето се върна и седна до него, а големият рак изчезна в пясъка.

– Ако светът е жесток – промълви малката, – ... можеш да ми поможеш да го поправа. Ако това е, което Господ иска да направим, значи в края на краищата Той не е жесток.

Джо мълчеше.

Океанът проблесваше под лъчите на слънцето, синьото небе се сливаше с необятната водна шир.

– Моля те – каза тя. – Моля те, хвани ме за ръката, татко.

Никога преди тя не му беше казвала татко и в гърдите нещо го стегна, когато чу тази дума.

Срещна сините ѝ очи и пожела да са сиви като неговите. Но не бяха. Беше преминала с него през огъня, през тъмнината и ужаса и той предполагаше, че е неин баща колкото и Роуз Тъкър е нейна майка.

Хвана я за ръката.

И получи видение.

Вече не беше на плажа във Флорида, а в ярката синева с Мишел, Криси и Нина. Не виждаше световите отвъд, но той знаеше, че те съществуват, и тяхната странност го плашеше, но и го въодушевяваше.

Осъзна, че вечният живот не е въпрос на вяра, а природен закон, истински колкото всеки закон на физиката. Вселената е кръговрат: материята се превръща в енергия; енергията се превръща в материя; една форма на енергията се превръща в друга форма; балансът е вечна промяна, но вселената е затворена система, от която нищо не се губи. Човешкият разум и дух могат да променят материалния свят към по-добро; да накарат хората да забравят първичния страх, породен в древността, когато са обитавали пещери и са треперели при гледката на луната, да ти накарат да разберат Божията промисъл. Волята не може да направи камък от светлината и камъкът не може да се изгради сам в храм. Само човешкият дух може съзнателно да се променя; той е единственото нещо в цялото мироздание, което не зависи изцяло от сили извън него и следователно е най-могъщата и ценна форма на енергията във вселената. За известно време душата може да добие плът, но когато фазата на нейното съществуване е към края си, отново ще се превърне в безплътен

дух.

Когато се върна от ярката синева, остана неподвижен, треперейки като лист от прозрението. След известно време отвори очи. Дъщеря му се усмихваше. Очите ѝ бяха сини, не сиви. Чертите ѝ не бяха като тези на Нина, която той беше обичал толкова дълбоко. Но не бе избледняващ огън, както беше изглеждала преди, и той се запита как е позволил на гнева си да му попречи да види истинската ѝ същност. Беше сияйна светлина, ослепително ярка, каквато беше неговата Нина... каквито са всички хора по света.

КРАЙ

© 1997 Дийн Кунц
© 2001 Александър Качил, превод от английски

Dean Koontz
Sole Survivor, 1997

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Издание:

ИК Плеяда, София, 2001
Преводач: Александър Качил
Дизайн на корицата: Димитър Стоянов – ДИМО
Редактор Весела Прошкова
Коректор Джени Тодорова
ISBN 954-409-202-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9124>]